உ

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

"நவசக்தி" ஆசிரியர்

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்

இயற்றியது

சாது அச்சுக்கூடம்,

இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1929

விலை ரூபா 1

முன்னுரை

அருணெறி யென்றொரு நெறி நமது நாட்டில் நீண்ட காலமாக நிலவி வருகிறது. அந்நெறி நாளுக்குநாள் பல திறப் பெயர்களைப் பெற்றுவிட்டது. காலதேசவர்த்தமானத்துக்கேற்பப் பலதிறப் பெயர்கள் பிறப்பது வழக்கம். அப்பெயர்கள்மீது மட்டுங் கருத்துச் செலுத்துவது அறியாமை. அதனால் இடரும் விளையும். அப்பெயர்களின் பொருள்மீது கருத்துச் செலுத்துவதே அறிவுடைமை. பொருள் ஒன்றே. “ ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் ” என்றார் திருமூலரும்.

தமிழ்நாட்டில் நீண்டகாலமாக நிலவிவரூஉம் அருணெறிக்கு முதலாசிரியர் யாவர்? கல்லாலமரத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் தட்சணாமூர்த்தியே அந்நெறிக்குத்தோற்றுவாயாக நிற்பவர். இம்மோனஞான மூர்த்தியால், அவ்வருணெறி, சனத்குமாரர் உள்ளிட்ட நால்வருக்குச் சின்முத்திரை வாயிலாக, அறிவுறுத்தப்பட்டது. இந்நால்வர் வழிப் பற்பலர் வாயிலாக அருணெறி உலகிடை வளர்ந்து வரலாயிற்று. இவ்வரலாற்றைத் திருவருள் ஞானங் கைவரப்பெற்ற பெரியோர்கள் நன்குவிளக்கி யிருக்கிறார்கள். பன்னிரு திருமுறை, பதினான்கு சாத்திரம், தாயுமானார் பாடல் முதலிய நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்க.

மக்கள் அறியாமை காரணமாக இடையிடையே அருணெறியை மறந்து கெடுவதுண்டு. அவ்வப்போது பெரியோர்கள் தோன்றி மாசைத் துடைத்துக் காலதேசவர்த்தமானத்துக்கேற்ற முறையில் அச்செந்நெறி யோம்புவார்கள்.

இற்றைக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நாட்டில் இருள் படரலாயிற்று. அவ்விருள் கடிய எழுந்த ஞாயிறு நமது இராமலிங்க சுவாமிகள். சுவாமிகள் **சமரச சன்மார்க்கம்** என்னும் பெயரால் பழம்பெருநெறி யோம்பிச் சென்றார்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா பாடிய அளவில் நின்றாரில்லை. அவர் வடலூரில் சமரச சன்மார்க்கக் கோயில் என்று சொல்லத்தக்க ஒரு ஞானசபை கண்டார். அச்சபையில் தைப்பூசந்தோறும் அன்பர் பல்லாயிரவர் கூடி அருணெறியை நினைவூட்டிக் கொள்கிறார். தைப்பூச விழாவை யொட்டி ஆங்கே பலதிறச் சிறப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. அவைகளுள், சன்மார்க்க மகாநாடு கூட்டி, அறிஞர்களைக் கொண்டு, அருணெறி குறித்துச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துவிப்பது மொன்று.

சென்ற விபவ ஆண்டு, தைத்திங்களில் உற்ற பூசநாள் (ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் இருபத்தாறாம் நாள்) விழாவைத் தொடர்ந்து கூடிய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அம்மகாநாட்டில் அடியேன் நிகழ்த்திய தலைமையுரையைச் செவிமடுத்த அன்பர் பலர், அதைப் பத்திரிகையில் எழுதிவருமாறு கேட்டனர். அவ்வாறே அத் தலைமையுரையை எனது “நவசக்தி”யில் வாரந்தோறும் எழுதிவரலானேன். அக் கட்டுரைகளைக் கொண்டதே இந்நூல். இந்நூலுக்கு “இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்” என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஒருவரது உள்ளக்கிடக்கையை யுணர அவரது உரைகளைக் கருவியாகக் கோடலே அறம். ஒல்லும்வகை

அவ்வறநெறிநின்றே எனது கடனாற்றி யிருக்கிறேன். இச்சிறு நூல் பெரிதும் சுவாமிகளின் திருவாயினின்றும் உதிர்ந்த மலர்கள் சிலவற்றால் கோவை செய்யப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது. இடையிடையே யுள்ள சிறியேன் புன்மொழிகள் சுவாமிகளின் செவ்விய மலர்களைத் தாங்கி நிற்கும் நாருகள் போன்றன வென்க.

தலைமையுரை நிகழ்த்திய போது, காலத்தின் அருமை நோக்கி, எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்ட சுவாமிகளின் திருவாக்குகள் பலவற்றை முற்றுஞ் சொற்றேனில்லை. எடுத்த பொருளுக்கியைந்த சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், அடிகளையுமே ஆங்கொன்று ஈங்கொன்றாகக் குறிப்பிட்டுச் சென்றேன். அன்பர்கட்குப் பயன்படுமாறு அத்திருவாக்குகள் முற்றும் நூற்கண் பொறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இராமலிங்க சுவாமிகள் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தில் நின்று, அருணெறி யோம்பி, உயிர்கள் வழிபாடே கடவுள் வழிபாடு என்பதை யுணர்ந்து, சமயவாழ்வு நடாத்திய விதம், அவர் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்த முறையீடு, அமுத அமுகை, அவர் கொண்ட குரு, பொருணூல், வழிபடு கடவுள், அவரடைந்த மரணமிலாப் பெரு வாழ்வு, அதற்குரிய முறை முதலியன தெளிவாக இந்நூலில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் காலத்துக் கேற்ற ஒன்று என்பது, நூலை முற்றும் வாசிப்போர்க்கு இனிது விளங்கும். இக்காலதேச வர்த்தமானம் வேண்டுஞ் செம்மைச் சீர்திருத்தங்கள் பல இந்நூற்கண் மிளிர்கின்றன.

பெரியோர் திருவுள்ளத்தை அளந்து கூறுதற்கு அடியேன் அருகனல்லன். பலர் உலகியல் கண்கொண்டு

பெரியோர்களைப் பார்க்கிறார். சிலர் கல்விக்கண்கொண்டு அவர்களைப் படிக்கிறார். மிகச் சிலர் அகக்கண்ணென்னுஞ் சமயக்கண்கொண்டு அவர்களைக் காண்கிறார். அகக்கண்ணென்னுஞ் சமயக்கண் திறக்கப்பெற்றவர் நோக்கிற்கே பெரியோர்களின் உண்மை நிலை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலப் புலனாகும். ஏழையேன் எக்கண்கொண்டு சுவாமிகளைப் பார்த்துக் கடனாற்றினேன் என்பதை இந் நூற்கண் போந்துள்ள என் புன்மொழிகள் புலப்படுத்தி விடும்.

எனது சிற்றறிவு ஆராய்ச்சிக் கெட்டிய நெறி நின்று, சுவாமிகள் திருவுள்ளத்தைக் காண இம்முறை முயன் றேன். இம்முயற்சியிலும் வழுவி வழுவி வீழ்ந்திருப் பேன். யான் மனிதன்; குற்றமுடையேன்; குறை யுடையேன். குற்றங்குறைகளை அன்பர்கள் பொறுத் தருள்வார்களாக.

இராயப்பேட்டை,
10—10—1929.

திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

தோற்றுவாய்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இராமலிங்க சுவாமிகளால் காணப்பெற்ற "ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்க"த்தின் இவ்வாண்டுவிழாக் கூட்டத்தில் தலைமை வகிக்குமாறு அடியேனைத் தெரிந்தெடுத்த சங்கத்தார்க்கு எனது நன்றி யறிதலான வணக்கம். ஈண்டு யான் தலைவன் என்னும் எண்ணத்துடன் நிற்கிறேனில்லை. என்னை யொரு முன்னிலைச் சுட்டுத் தலைவனாகவே நீங்கள் கருதல் வேண்டும். **சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தனித் தலைவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனே.** அவனடித் தொண்டனாக நின்றே யான் கடனாற்றப் புகுகிறேன்.

மாயவர மென்னும் மயூரத்தில் (7-5-1927) கூடிய சன்மார்க்க மகாநாட்டில் "சமரச சன்

மார்க்க சங்கம்" என்பதன் பொருள் விளக்கத்தையும், அச்சங்க அமைப்பு முறையையுந் தொகுத்துக் கூறியுள்ளேன். விளக்கம், என் தலைமை யுரைகள் அடங்கிய "தமிழ்த் தென்றல்" என்னும் நூலிற் பார்க்க. ஈண்டு அவ்வமைப்பு முறையை மட்டுஞ் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தலைவர் எல்லாம் வல்ல கடவுள்; அமைச்சர் இயற்கை அன்னையார்; நிருவாக அங்கத்தவர்கள் மெய்யறிவு பெற்று அருள் நெறி யோம்பிய அடியவர்கள்; சந்தா, தயை யென்னும் அருள். இச்சந்தா செலுத்துவோர் அனைவரும் உறுப்பினராவர். சமரச சன்மார்க்க சங்கம் நண்ண விரும்புவோர் இவ்வமைப்பு முறையைக் கருத்திலிருத்தி வாழ்வு நடாத்துவாராக.

இராமலிங்க சுவாமிகளும், சமரச சன்மார்க்க சங்கத் தனித் தலைவர் எல்லாம் வல்ல இறைவ ரென்றும், தயை யென்னும் அருளுடையார் அனைவரும் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்ந்த அகவினத்தா ரென்றும், ஏனையோர் புறவினத்தா ரென்றும், அகவினத்தார் புறவினத்தா

ரையுந் தம் வழிப்படுத்தச் சன்மார்க்கத் தொண் டாற்றல் வேண்டு மென்றும், இத்தொண்டே இறைபணி யென்றும் உலகிற்கு அறிவுறுத்திப் போந்தார். இக்கருத்துப் பொதுள அவர் அருளிய பாக்கள் பல உண்டு. அவைகளில் சில வருமாறு :—

" அமரரு முனிவரு மதிசயித் திடவே
அருட்பெருஞ் சோதியை யன்புட னளித்தே
கமமுறு சிவநெறிக் கேற்றியென் றனையே
காத்தென துளத்தினிற் கலந்தமெய்ப் பதியே
எமனெனு மவனினி யிலையிலை மகனே
எய்ப்பற வாழ்கவென் றியம்பிய வரசே
சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் முதலே
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே"

" நன்மார்க்கத் தவருள நண்ணிய வரமே
நடுவெளி நடுநின்று நடஞ்செயும் பரமே
துன்மார்க்க வாதிகள் பெறற்கரு நிலையே
சுத்தசி வானந்தப் புத்தமு துவப்பே
என்மார்க்க மெனக்களித் தெனையுமே லேற்றி
இறவாத பெருநல மீந்தமெய்ப் பொருளே
சன்மார்க்க சங்கத்தார் தழுவிய பதியே
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே "

“தயையுடையா ரெல்லாருஞ் சமரசசன் மார்க்கஞ்
சார்ந்தவரே யிங்கவர்கள் தம்மோடுங் கூடி
நயமுறுநல் லருணெறியிற் களித்துவிளை யாடி
நண்ணுகவென் றெனக்கிசைத்த நண்புறுசற் குருவே
உயலுறுமென் னுயிர்க்கினிய வுறவேயென் னறிவில்
ஓங்கியபே ரன்பேயென் னன்பிலுறு மொளியே
மயலறுமெய்த் தவர்சூழ்ந்து போற்றுமணி மன்றில்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே”

“அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரசசன் மார்க்கம்
அடைந்தவரே யாதலினா லவருடனே கூடித்
தெருளுடைய வருணெறியிற் களித்துவிளை யாடிச்
செழித்திடுக வாழ்கவெனச் செப்பியசற் குருவே
பொருளுடைய பெருங்கருணைப் பூரணமெய்ச் சிவமே
போதாந்த முதலாறுந் நிறைந்தொளிரு மொளியே
யருளுடையார் தமக்குமரு ணீக்கமணிப் பொதுவில்
வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையுமேற் றருளே”

“கொலைபுரிவார் தவிரமற்றை யெல்லாரு நினது
குலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே
மலைவுறவே சுத்தசிவ சமரசசன் மார்க்கம்
வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே
நிலைவிழைவார் தமைகாக்கு நித்தியனே யெல்லா
நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றுமணிப் பொதுவில்
புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே”

"உயிர்க்கொலையும் புலைப்புசிப்பு முடையவர்கள்
[எல்லாம்
உறவினத்தா ரல்லரவர் புறவினத்தா ரவர்க்குப்
பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிக
பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவே லிங்கே
நயப்புறுசன் மார்க்கமவ ரடையளவு மிதுதான்
நம்மாணை யென்றெனக்கு நவின்றவரு ளிறையே
மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே"

"சன்மார்க்க சங்கத்தீர் சிற்றடியே னுமது [பீர்
தாள்வணங்கிச் சாற்றுகின்றேன் தயவினொடுங் கேட்
என்மார்க்கத் தெனைநுமக்கு ளொருவனெனக் கொள்வீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லநம திறைவனையே தொழுவீர்
புன்மார்க்கத் தவர்போலே வேறுசில புகன்றே
புந்திமயக் கடையாதீர் பூரணமெய்ச் சுகமாய்த்
தன்மார்க்க மாய்விளங்குஞ் சுத்தசிவ மொன்றே
தன்னாணை என்னாணை சார்ந்தறிமின் ஈண்டே"

"தங்கமே யனையார் கூடிய ஞான
சமரச சுத்தசன் மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவுஞ் சங்கஞ்
சார்திருக் கோயில்கண் டிடவும்
அங்கமே பெருஞ்சற் சங்கநீ டூழி
அலங்கவுஞ் சங்கத்தி லடியேன்
அங்கமே குளிர நின்றனைப் பாடி
ஆடவு மிச்சைகா ணெந்தாய்"

" சற்சபைக் குரியார் தம்மொடுங் கூடித்
தனித்தபே ரன்புமெய் யறிவும்
நற்சபைக் குரிய வொழுக்கமு மழியா
நல்லமெய் வாழ்க்கையும் பெற்றே
சிற்சபை நடமும் பொற்சபை நடமுந்
தினந்தொறும் பாடிநின் றாடித்
தெற்சபை யுலகத் துயிர்க்கெலா மின்பஞ்
செய்வதென் னிச்சையாம் எந்தாய் "

இனி எப்பொருள் பற்றி முன்னுரை நிகழ்த்துவது? எல்லாருள்ளமும் எவர்மீது படிந்து கிடக்கிறதென்று நான் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அவரைப் பற்றிப் பேசுவதே பொருத்தம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இற்றைக்கு நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் நந்தமிழ்நாட்டிற் றோன்றியவர்; ஐம்பதாண்டுகட்குமுன்னர்மறைந்தவர். அவரை எதன் வாயிலாக உணர்ந்து பேசுவது? அவரை உணர்தற்குரிய கருவியுண்டோ? உண்டேல் அஃது எக்கருவி?

சிலர் அவரது வரலாற்றை நினைக்கலாம். சிலர் அவரது திருவாய்மொழியை நினைக்கலாம். இவ்விரண்டனுள், சுவாமிகள் திருவாயினின்றும் பிறந்த " அருண்மொழி " என்னுந் தமிழ்த் தேன் கூட்டைக் கோடலே சிறப்பு.

நமது நாட்டில் சரித்திர முறையில் பெரிதும் வரலாறுகள் எழுதப்படுவதில்லை. சிலர் பகைமைமேலீட்டான் ஒருவரை இழித்துப் பழிப்பதுண்டு. சிலர் அன்பு மேலீட்டான் ஒருவரை வானில் ஏற்றிப் புகழ்வதுண்டு. இவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு ஒருவர் உள்ளத்தை எங்ஙனம் உணரக் கூடும்?

திருவள்ளுவரை உணர அவர் அருளிய திருக்குறளை யான் கொள்வேனே யன்றிப் பிறரால் எழுதப்பெற்ற அவர் வரலாற்றைக் கொள்ளேன். அவ்வாறே சேக்கிழாரை யுணர்தற்குப் பெரிய புராணத்தையே கொள்வேன். மற்றவரையும் அவரவர் நூல்கொண்டே உணர முயல்வது எனது வழக்கம். அவ்வழக்கை யொட்டியே இராமலிங்க சுவாமிகளைக் காண, அவர் அருளிய "திருவருட்பா" என்னுங் கண்ணாடியை உறு கருவியாகக் கொள்கிறேன்.

இக்காலத்தில் படங்கள் எழுதப்படுவதும் பிடிக்கப்படுவதும் உங்கட்குத் தெரியும். அப்படங்கள் உருவத்தை யுணர்த்துமே யன்றி உள்ளத்தை யுணர்த்த மாட்டா. உள்ளத்தை யுணர்த்தும் படங்களு முண்டோ? உண்டு.

அவைகள் யா? அவைகளே **நூல்கள்; நூல்கள்.** ஒருவரது உள்ள நிலையை அவர் எழுதிய நூல்கள் வாயிலாக உணர்வதே சால்பு.

புகைப் படங்களும் பிறவும் மலியும் இந்நாளில், **காவியப் படங்களின்** அருமை அருகிவருகிறது. நூல்கள் வாயிலாக நூலுடையாரின் உள்ளத்தையும் உணரலாம்; கூர்த்த மதியால் அவர் உருவையும் உணரலாம். அவ்வுணர்வு மீண்டும் உலகில் புத்துயிர் பெறல்வேண்டும்.

அன்பர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகளின் - அருள் கனிந்த நெஞ்சங் கொண்ட - அழகிய வடிவைக்காண "அருட்பா" என்னும் பளிங்கறையை நோக்குவோம். அருட்பாவை ஆராய்ந்தால் பற்பல செம்பொருள் பெறலாம். அவைகளை ஈண்டு நான்கு கூறுகத் தொகுத்துக் கொள்கிறேன்.

(i) சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியது என்னை என்பது.

(ii) அவ்வறிவுறுத்தலை நடையில் கொணர்தற்கு அவர் கோலியமுறை.

(iii) அம்முறைபற்றி நடந்தமையால் அவர் பெற்றபேறு.

(vi) அப்பேறு பெறுதற்கு அவர் இளமையில் எம்முயற்சியில் தலைப்பட்டார் என்பது.

I. அறிவுறுத்தல்

சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தல் அவர் அருளிய திருமுறைகளில் பன்முகங் கொண்டு பெருக்கெடுத் தோடுகிறது. அப்பெருக்குத் தேங்கி நிறைந்த ஏரிபோல் காட்சி யளிக்கும் இடம் ஒன்றுளது. அதுவே ஆறாந் திருமுறை. அத்திருமுறைக்கு முகம்போல ஒளிர்வது அருட்பெருஞ் சோதி அகவல். அவ்வகவலை அருட்பாவின் அட்டவணை அல்லது பொருளடக்கம் என்றுங் கூறலாம். அவ்வகவல், சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தலைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது.

சுவாமிகள் உலகிற் கறிவுறுத்தியதைச் சுருங்கக் கூறின் "அருட்பெருஞ் சோதி - தனிப் பெருங் கருணை" என்று கூறலாம்.

இன்னும் அவர் அறிவுறுத்தலை அவரால் காணப்பெற்ற "ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்" என்னும் பெயரும் பொருளும் நனி விளங்கச் செய்யும். இச்சங்கப் பெயரையும் பொருளையும் ஒருமைப்படுத்தி, அவைகளின் உள்ளுறையை "அருட்பா" என்னுங் கருவி கொண்டு ஆராய்ந்தால், சுவாமிகளின் திருவுள்ளம்

நன்கு புலனாகும். ஆகவே, அத்துறையில் சிறிது இறங்கலாமெனக் கருதுகிறேன்.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்

க. ஷடாந்தம்

ஷடாந்தம் என்பது ஆறு கோடி என்னுந் தமிழ்ப் பொருளுடையது. ஈண்டுக் கோடி என்றது முடிவு அல்லது ஈறு என்னும் பொருளின் மேற்று. "எழு கோடி மந்திரம்" என்னும் வழக்கை யோர்க. "மந்திரங்கள் எழு கோடி யாதலினால்" என்றார் உமாபதி சிவனாரும்.

ஷடாந்தத்தின் விரிவு என்னை? விரிவு இராம லிங்க சுவாமிகளாலேயே விளக்கப்பட் டிருக்கிறது. பல விடங்களில் பாச்செய்யுளாகவும், சில விடங்களில் உரைச் செய்யுளாகவும் ஷடாந்தத்தைச் சுவாமிகள் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

"தூயக லாந்தச் சுகந்தரு வெளியெனும்
ஆயசிற் சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
ஞானயோ காந்த நடத்திரு வெளியெனும்
ஆனியில் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
விமலபோ தாந்தமா மெய்ப்பொருள் வெளியெனும்
அமலசிற் சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
பெரியநா தாந்தப் பெருநிலை வெளியெனும்
அரியசிற் றம்பலத் தருட்பெருஞ் சோதி

சுத்தவே தாந்தத் துரியமேல் வெளியெனும்
அத்தகு சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
சுத்தசித் தாந்தச் சுகப்பெரு வெளியெனும்
அத்தனிச் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி"

"நாதாந்த போதாந்த யோகாந்த வேதாந்த
நண்ணுறு கலாந்த முடனே
நவில்கின்ற சித்தாந்த மென்னுமா றந்தத்தின்
ஞானமெய்க் கொடி நாட்டியே
மூதாண்ட கோடிக ளொடுஞ்சரா சரமெலாம்
முன்னிப் படைத்தன் முதலாம்
முத்தொழிலு மிருதொழிலு முன்னின் றியற்றி
மூர்த்திகளு மேவல் கேட்ப [யையம்
வாதாந்த முற்றபல சத்திகளொ டுஞ்சத்தர்
வாய்ந்துபணி செய்ய வின்ப
மாராச்சி யத்திலே திருவருட் செங்கோல்
வளத்தொடு செலுத்து மரசே
சூதாண்ட நெஞ்சினிற் றேயாத நேயமே
துரியநடு நின்ற சிவமே
சுத்தசிவ சன்மார்க்க நிதியே அருட்பெருஞ்
சோதிநட ராஜ பதியே"

"இம் மெய்ம்மொழிப் பொருள் விளக்கத்தி னெல்லை எங்ஙனமெனின்; யோகாந்த கலாந்த நாதாந்த போதாந்த வேதாந்த சித்தாந்தமென்னும்

ஷடாந்தாநுபவ சாத்தியர்களும், அவற்றை விரும்பி அவ்வழிக்கணின்ற சாதகர்களும், அந்தராநுபவ திட்டாந்தமாக உபாசிக்க விளங்குகின்ற சிதம்பர ராசியத்தைக் குறிக்குஞ் சிற்சபைக்கண்ணே சேக்கிழாரென்னும் தெய்வப்புலவர் பொருட்டு இறைவர் பரமாகாய வாக்கான் மொழியப்பட்டுச் சமரசாநுபவ சாட்சாத்காரமாய் ஆறந்தத்தினு நடிக்கின்ற சிதம்பர நடனத் திருவருட் பதத்தை வாச்சிய லட்சியமாகக் கொள்ளப்பட்டதாகலின், **ஷடாந்த சமரச லட்சியப் பொருள் எல்லையையுடைய தென்க**"

இவ்வாறந்த முறைவைப்பு, செய்யுட்களில் சில விடங்களில் மாறுபட்டிருக்கிறது. அம்மாறுபாடு, பாட்டின் போக்கை யொட்டிய தென்க. பொருள் கொள்ளும்போது அவைகளை ஒழுங்குபடக் கொண்டுகூட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஈண்டுச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைச் செய்யுள் வழிநின்று ஆறந்தத்தையும் நோக்குவோம்.

யோகாந்தம் கலாந்தம் முதலிய குறியீடுகளைக் கேட்கும்போதே சிலர்க்கு வெறுப்புத் தோன்றுவதுண்டு. " இவ்வந்தங்களைத் தெரிந்து கொள்வதால் தற்கால வாழ்விற்கு என்ன பயன் ?" என்று கருதுவோருமுளர். **இது காலத்தின் கோலம் !** என் செய்வது ! காலநிலையுன்னி

எடுத்த பொருளுக்கேற்ப ஆறந்தத்தைப்பற்றிச் சிலவுரை பகர்ந்து மேற்செல்கிறேன்.

(i) **யோகாந்தம் :** யோகம் என்னுஞ் சொற்கு ஒன்றல் என்பது பொருள். ஒன்றில் உள்ளத்தை ஒன்றச் செய்வதற்கு யோகம் என்று பெயர். அவ்வொன்று தொடக்கத்தில் அவரவர் கருத்தைக் கவரும் ஏதாவதாயிருக்கலாம். தொடக்கத்தில் வேண்டற்பாலது அலையும் மனத்தை ஒன்றில் ஒன்றச் செய்வதே யாகும். "ஒன்றி யிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை" என்றார் அப்பரும்.

ஒன்றல் இருவிதம். ஒன்று இருளில் ஒன்றுவது; மற்றொன்று ஒளியில் ஒன்றுவது.

மனிதன் நாடோறும் உறங்குகிறான். அவ்வுறக்கத்தில் அவன் மனம் ஓய்வு பெற்று ஒன்றுகிறது. அஃது எதன் கண் ஒன்றுகிறது? இருளில் என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. இது **கேவலம்** என்று சொல்லப்படும்.

சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட யோகம் முதலியன **சுத்தத்தின்**பாற் பட்டன. சுத்தமாவது இருளில் உறங்காது, ஒளியில் உறங்குவது. இதனை **அறிதுயில்** அல்லது **யோக நித்திரை** என்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

மேற்போந்த இரண்டுந் தூக்கமே. ஒன்று மயக்கத்தால் இருளில் தூங்குவது; மற்றொன்று அறிவு விளக்கத்தால் ஒளியில் தூங்குவது - அதாவது அமைதியுற்றிருப்பது. இவ்வறி துயிலை,

" சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த ஒளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
சோம்பர் கண்டாரச் சுருதிக்கண் தூக்கமே"

என்றும்,

" தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் நிலைசொல்வ தெவ்வாறே"

என்றுந் திருமூலர் விளக்கி யிருத்தல் காண்க.

" தூங்காத தூக்கத்தில் தூக்கிய பாதம்"

என்று சுவாமிகளும் அறிதுயிலைச் சிறப்பித்திருக்கிறார்.

மூச்சை ஈர்ப்பதும், நிறுத்துவதும், விடுவதும் யோகம் என்று சிலர் கூறுப. இஃது உடல் நலன் கருதிச் செய்யப்படும் மலயோகப் படிக

ளுள் ஒன்று. முயன்று மூச்சை ஈர்த்து, நிறுத்தி, விடாமலும் யோகஞ் செய்யலாம். இஃதே அறிதுயிலின்பாற் பட்ட அமலயோக மாகும். "அமலயோகர் உளவை யெலாம்" என்று சுவாமிகளும் அமலயோக உண்மையை உணர்த்தி யுள்ளார்.

யோகக் கூறுகள் பலப்பல. அவைகளைக் கலை யளவிலாதல் பயில மக்கள் இப்பொழுது விழை கிறார்களில்லை. யோகமென்பது இழிவாகவுங் கருதப்படுகிறது. அடயோகம் என்னும் பெய ரால், சில கயவர்கள் நிகழ்த்தும் அடாத செயல் களால், யோகக் கல்விக்கே இடையூறு நேர்ந் திருக்கிறது.

யான் இளமைதொட்டு-கல்லூரி விடுத்த நாள் முதல் - உண்மை யோகிகளைத் தேடித் தேடித் திரிகிறேன். எனது வாணாளில் யோகிகள் என்று சொல்லப் படுவோர் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களுள் இரண்டொருவர் தவிர ஏனையோ ரெல்லாரும் அசட்டு யோகிகளேயாவர். அவர்கள் மோசங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் ஈண்டு விரிக் கிற் பெருகும். அப்பேய்களைப் பற்றிய நினைவும் ஈண்டு வேண்டுவதில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட

இரண்டொரு நல்லாரும் இல்லறத்திருப்பவர் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

யோகத் துறைகளுள் தலைசிறந்தது தியான யோகமேன்பது எனது உள்ளக் கிடக்கை. மூச்சைப் பிடிக்குஞ் சிலர், தியான யோகத்தை எள்ளி நகையாடுவ துண்டு. நேரிய தியான யோகம் பின்னைப் பெருநிலை கூட்டுதல் ஒருதலை. தியானத்தில் அகத்தியானமே விழுமியது. மலயோகம், உடல் நலனுக்குரிய வாயூறல் என்னும் அமுதநீர் வழங்குவதுபோல, அகத்தியானமெனும் அமலயோகமும் உயிர் நலனுக்குரிய ஆனந்தநீரைப் பெருக்கிப் பொழியும். அவ்வமிர்த தாரை எழுத்தில் அடங்குவதோ ?

"அன்பினா லடியேன் ஆவியோ டாக்கை
யானந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பர மல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற் கிலனொர் கைம்மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே"

"தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொறுங்காண்டொறும்பேசுந்தொறுமெப்போதும்

அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சோரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

அன்பர்களே! இம்மணிவாசகத்தை நோக்குங்கள்; நோக்கி நோக்கிக் குழைந்து குழைந்து உருகுங்கள்; உருகி உருகி அழுங்கள். அவ்வழுகை நாயேனுக்கு 'என்று வருமோ என்று வருமோ' என்று அழுகிறேன். தியானயோகத்தின் இயல்பை ஏழையேன் எச்சொல்லால் சொல்வேன்! அழுதடி அடைந்த ஆனந்த மாதவனர் அமுத மொழியைப் பாருங்கள். அம்மொழி, தியான யோகத்தின் இயல்பைத் தெரிக்கும்.

தியான யோகத்தின் மாண்பை இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆ! ஆ! ஓரிடத்திலா! பல்லாயிரம் இடத்தில் பாடிப்பாடிப் பரவுகிறூர். அப்பாடல்களை யெல்லாம் ஈண்டுக் காட்ட இயலுங்கொல்! எனக்கினிய - என் உயிர்க்கினிய - சில பாடல்களை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன். அப்பாடல்களைப் பன்முறை பாடிப்பாடி இன்பத்தில் தோயுங்கள்.

"நினைந்துநினைந்து உணர்ந்துஉணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகி
[ழ்ந்து அன்பே
நிறைந்துநிறைந்து ஊற்றெழுங்கண் ணீரதனல்
[உடம்பு

நினைந்துநினைந்து அருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே யென்னுரிமை நாயகனே யென்று
வனைந்துவனைந்து ஏத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல்
[கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே"

"கோதகன்ற யோகர்மனக் குகையில் வாழுங்
குருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
வாதகன்ற ஞானியர்தம் மதியி லூறும்
வானமுதே யானந்த மழையே மாயை
வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
வேழமே மெய்யின்ப விருந்தே நெஞ்சில்
தீதகன்ற மெய்யடியார் தமக்கு வாய்த்த
செல்வமே யெல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே"

"அருளருவி வழிந்துவழிந் தோழுக வோங்கும்
ஆனந்தத் தனிமலையே யமல வேதப்
பொருளளவு நிறைந்தவற்றின் மேலு மோங்கிப்
பொலிகின்ற பரம்பொருளே பூரண மாகி
இருளறுசிற் பிரகாச மயமாஞ் சுத்த
ஏகாந்தப் பெருவெளிக்கு ளிருந்த வாழ்வே
தெருளளவு முளமுழுதுங் கலந்து கொண்டு
தித்திக்குஞ் செழுந்தேனே தேவ தேவே"

"அன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கண்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்கா நின்ற
என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்க ளோடும்
இந்திரிய மவைகலந்துள் ளியங்கு கின்ற
அன்புகலந் தறிவுகலந் துயிரைம் பூதம்
ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் தண்ணித் தூறி
இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத் தேவே"

"தண்ணமுத மதிகுளிர்ந்த கிரணம் வீசத்
தடம்பொழிற்பூ மணம்வீசத் தென்றல் வீச
வெண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேயின்
இசைவீசத் தண்பனிநீ ரெடுத்து வீசப்
பெண்ணமுத மனையவர்விண் ணமுத மூட்டப்
பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட் டோடக்
கண்ணமுதத் துடம்புயிர்மற் றனைத்து மின்பங்
கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுட் டேவே"

இவ்வாறு ஒருமையில் ஒன்றும் பயிற்சி முதிர முதிர, அதன் முடிவில் பலதிற அக நிகழ்ச்சிகள் தோன்றிக்கொண்டே போகும். சுவாமிகள் அந்நிகழ்ச்சிகளைக் **கலாந்தம்** முதலியனவாக முறைப்படுத்தித் தொகுத்துக் காட்டுகிறார். ஆகவே, யோக முடிவில், முதலில் விளங்குவது கலை யெனக் கொள்க.

(ii) **கலாந்தம்** : கலை யென்பது ஒரு தத்துவம். அது நியதியினின்றும் பிறப்பது; வித்தையின் தோற்றத்துக்கு நிலைக்களனா யிருப்பது. இக்கலையின் வினை, அவித்தை அல்லது ஆணவம் என்னும் மறைப்பை அவரவர் முயற்சிக்கேற்ற வளவில் சிறிது சிறிதாக நீக்கத் துணை புரிவது.

ஆன்மா கலையில் தோய்தற்கு முன்னர்ச் சிறிதும் விளக்கமின்றிக் கிடக்கிறது. கலையோடு கூடிய பின்னர் அஃது அறிவு விளக்கம் பெறுகிறது. விளக்கம் **சித்தியார் முதலிய நூல்களிற்** காண்க.

கலைக்கு இருதலையுண்டு. உடுக்கையை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒருதலை இருண்மயமாயிருக்கும்; மற்றொன்று ஒளி மயமாயிருக்கும். கலையின் இருட்பக்கம் விளங்குவது **மயக்க அறிவு**. இது **கலைஞானம்** எனவும் படும். கலையின் ஒளிப்பக்கம் விளங்குவது **மெய்யறிவு**. இதை **உண்மை ஞானம்** என்றுங் கூறுப.

மயக்க அறிவே பல சமயப் போருக்கும், கண் மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கட்கும், பிற கேடுகட்குங் காரணமாக நிற்கிறது. உண்மை ஞானம்

விளங்கப் பெற்றதும் பல சமய உணர்வு, கண் மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கள் முதலிய யாவும் பொன்றச் சன்மார்க்கமென்னும் அருளொழுக் கம் இடம்பெறும். இவ்வுண்மையைச் சுவாமிகள்,

"மணிக்கதவந் திறவாயோ மறப்பையெலாந் தவிர்த்தே
மாற்றறியாப் பொன்னேநின் வடிவதுகாட் டாயோ
கணக்கறியாப் பெருநிலையி லென்னொடுநீ கலந்தே
கரைகடந்த பெரும்போகங் கண்டிடச்செய் யாயோ
தணிக்கறியாக் காதல்மிகப் பெருகுகின்ற தரசே
தாங்கமுடி யாதினியென் றனித்தலைமைப் பதியே
திணிக்கலையா தியவெல்லாம் பணிக்கவல்ல சிவமே
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே"

"கூறுகின்ற சமயமெலா மதங்களெலாம் பிடித்துக்
கூவுகின்றார் பலனொன்றுங் கொண்டறியார் வீணே
நீறுகின்றார் மண்ணாகி நாறுகின்றா ரவர்போல்
நீயுலகி லழிந்துவிட நினைத்தேனோ நிலைமேல்
ஏறுகின்ற திறம்விழைந்தே னேற்றுவித்தா யாங்கே
இலங்குதிருக் கதவுதிறந் தின்னமுத மளித்தே
தேறுகின்ற மெய்ஞ்ஞான சித்தியுறப் புரிவாய்
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே"

"கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக்கொண் டாடும்
கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போக
மலைவறுசன் மார்க்கமொன்றே நிலைபெறவெவ் வுலகும்
வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழங்கினையென் றனக்கே

உலைவறுமிப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே [னே
உணர்த்தினைவந் தணைந்தருள்வா யுண்மையுரைத் தவ
சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருப்பொதுநிற் கின்றோய்
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே"

என வருஉம் பாக்களில் விளக்கி யிருத்தலை யுன்னுக. சுவாமிகள் கதவு என்றது கலாதத்துவத்தை யென்க. இக்கலைமுடிவில் முழங்குவது நாதம்.

(iii) **நாதாந்தம்:** நாதம் என்னுஞ் சொற்கு ஒலி என்பது பொருள். ஈண்டு ஒலி என்றது எல்லா ஒலிகட்கும் உயிராக உள்ள ஓங்கார ஒலியை யென்க. அது சிலம்பொலி முதலிய பெயர்களானும் வழங்கப் பெறுகிறது. அருட்சோதி தெய்வமெனும் நடராசபதியின் காட்சிக்கு முன் இவ்வொலி கேட்கும்.

"**நாதஞ் சொல்கின்ற** திருச்சிற்றம் பலத்தே நடிக்கும்
பாதஞ் சொல்கின்ற பத்தரோ நித்தரென் றறிமின்
வேதஞ் சொல்கின்ற பரிசிது மெய்மையான் பக்க [தே."
வாதஞ் சொல்கிலே னடுநின்று சொல்கின்றேன் மதித்

"விந்தோ **நாத** வெளியுங் கடந்து மேலு நீளுதே
மேலை வெளியுங் கடந்துன் னடிய ராணை யாளுதே
அந்தோ வுனது பெருமை சிறிது மறிவா ரில்லையே
அறிந்தா ருலகி லின்ப வடிவ மாவ ரொல்லையே."

இத் திருப்பாக்களின் கருத்தை ஓர்க.

நாத தத்துவத்தில் சுத்தம் என்னும் ஒளிவழி யில் ஆன்மா தனித்துத் தோயும்போது, சிவம் நாத மயமா யிருப்பது புலனாகும். அந்நாத கீதம் சொல்லுந் தரத்ததன்று. "ஓசை யொலி யெலாம் ஆனாய் நீயே" என்றார் அப்பரும். அவ் வொலி ஓம் என்னும் அடியினின்றும் பிறக் கிறது. அதைச் **சிலம்பொலி** யென்றுங் கூறுப. இந்நாத முடிவைத் தொடர்ந்து நிற்பது **போதம்.** மணியோசைக்குப் பின்னே யானை வருவது போல என்க.

"அருளாம் பெரிய வெளிக்குட் சோதி வடிவ னாகியே
அரசு செலுத்துந் தனித்த தலைமைப் பரம யோகியே
பொருளா யெனையு முளங்கொண் டளித்த புனிதநாதனே
போற்று நாத முடிவில் நடஞ்செய் கமல பாதனே"

(iv) **போதாந்தம் :** போதம்=அறிவு; கலையில் விளங்கிய மெய்யறிவு; அதாவது ஓங்காரத்துள் **சோதிமயமாகக்** காட்சி வழங்கும் ஒரு நிலை. நாதாந் தத்தில் அப்போத நிலை உருக்கொள்கிறது. அறி வைச் சோதிமயமாகக் காணும் ஒரு நிலையைப் போதம் என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

நாத - ஒலி கேட்ட பின்னரும் உயிர்கட்குச் சாய்வு நேர்தல் உண்டு. ஆண்டிருந்து மேலே

இவர்ந்து செல்ல இயலாது சிலர் இழிதலு முண்டு. கலையில் ஆணவ நீக்கமும் மெய்யறிவு விளக்கமும் உற்றாலும், ஆணவ வேர் மட்டும், நாதத்துக்கும் போதத்துக்கும் இடையிலேயே அறுபடுகிறது. அது முற்றும் அறுபட்ட பின்னரே அறிவெனுஞ் சோதி காட்சி வழங்கும்.

சீவபோதம் சாகும்போது தன் வீரத்தைக் காட்டியன்றோ சாகும்? விளக்கு அவியும்போது கொழுந்துவிட் டெரிந்தன்றோ அவிகிறது? நாதத்தில் சாகும் நிலையில் வீறிட்டெழும் சீவ போதத்துக்கு இரையாகாது, தன்னைக் காப்பதே அறிவுடைமை.

அங்கே சில இடரும் விளைதலுண்டு. அவ் விடர் களைய அன்பர்கள் ஆண்டவன் அருளில் இடையறா நாட்டஞ் செலுத்துவார்கள். அவ் விடர்க் கடலைக் கடந்துவிடின், பின்னை ஆன்ம முயற்சி வேண்டுவதில்லை. அதற்குமேல் சீவன் **சிவனுடைமையாய் விடுகிறான்.** சிவன் சிவனைத் **தந்தை**யென்று உணரும் இடமும் அதுவே. இதுகுறித்து இங்கே விரித்துரைக்க வேண்டுவ தில்லை. இவ்வனுபவங்களைச் சுவாமிகள் பல விடங்களில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்

விளக்கியிருக்கிறார். அவர் அருளிய சில பாக்கள் வருமாறு :—

" ஓங்கார வணைமீது நாளிருந்த தருணம்
உவந்தெனது மணவாளர் செவந்த வடிவகன்றே
ஈங்காரப் பளிக்குவடி வெடுத்தெதிரே நின்றார்
இருந்தருள்க வெனவெழுந்தே னெழுந்திருப்பதெனநீ
ஆங்கார மொழியென்றார் ஒழித்தனனப் போது
நான்றானே யவர்தானே யறிந்திலன்முன் குறிப்பை
ஊங்கார விரண்டுருவு மொன்றனே மாங்கே
உறைந்தவநு பவந்தோழி நிறைந்தபெரு வெளியே "

" நாதவரை சென்றுமறை யோரனந்தங் கோடி
நாடியிளைத் திருந்தனவா கமங்கள்பர நாத
போதவரை போந்துபல முகங்கொண்டு தேடிப்
புணர்ப்பறியா திருந்தனவென் றறிஞர்புகல் வாரேல்
பாதவரை வெண்ணீறு படிந்திலங்கச் சோதிப்
படிவமெடுத் தம்பலத்தே பரநடம் புரியும்
போதவரைக் காண்பதலா லவர்பெருமை யென்னேல்
புகலவச மாமோநீ புகலாயென் றோழி "

" நாதமட்டுஞ் சென்றனமேற் செல்லவழி யறியேம்
நவின்றபர விந்துமட்டும் நாடினமே லறியேம்
ஏதமிலாப் பரநாத வெல்லைமட்டுஞ் சென்றேம்
இனிச்செல்ல வழிகாணேம் இலங்குபெருவெளிக்கே

ஆதாவிற் சென்றதன்மேற் செல்லவழி தெரியேம்
அம்மம்ம வென்றுமறை யாகமங்க ளெல்லாம்
ஓதநின்ற திருநடனப் பெருமானுர் வடிவின்
உண்மைசொல வல்லவரார் உரையாயென் றோழி"

"நாதாந்தத் திருவீதி நடந்துகடப் பேனே
ஞானவொளி நடுவின்ப நடந்துதரிசிப் பேனே
போதாந்தத் திருவடியென் சென்னிபொருந் திடுமோ
புதுமையறச் சிவபோகம் பொங்கிநிறைந் திடுமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமும் வருமோ
வெறுவெளியிற் சுத்தசிவ வெளிமயந்தா னுறுமோ
பாதாந்த வரைநீறு மணக்கமன்றி லாடும்
பரமர்திரு வுளமெதுவோ பரமமறிந் திலனே"

"வேதாந்த நிலையொடு சித்தாந்த நிலையு
மேவும் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
நாதாந்தத் திருவீதி நடப்பாயோ தோழி
நடவாம லென்மொழி கடப்பாயோ தோழி"

"நாதாந்த நிலையொடு போதாந்த நிலைக்கு
நடுவாம் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
சூதாந்தற் போதத்தைச் சுடுவாயோ தோழி
துட்ட நெறியிற் கெடுவாயோ தோழி"

"களக்கமறப் பொதுநடநான் கண்டுகொண்ட தருணங்
கடைச்சிறியே னுளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்தான்
விளக்கமுறப் பழுத்திடுமோ வெம்பியுதிர்ந் திடுமோ
வெம்பாது பழுக்கினுமென் கரத்திலகப் படுமோ

கொளக்கருது மலமாயைக் குரங்குகவர்ந் திடுமோ
குரங்குகவ ராதெனது குறிப்பிலகப் படினுந்
துளக்கமற வுண்ணுவனேதொண்டைவிக்கிக் கொளு
சோதிதிரு வுளமெதுவோ ஏதுமறிந் திலனே'' [மோ

நாதாந்தத்துக்கும் போதாந்தத்துக்கும் இடையில் நிகழுஞ் சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுவாமிகள் தலைவன் தலைவியென்னும் முறைப்படுத்தி, அணிபெறப் பாடிய பாக்களைப் படிக்குந்தோறும் படிக்குந்தோறும், அகத்திலெழும் இன்மை அவ்வகமன்றோ உரைத்தல் வேண்டும்? ஆண்டவன் அருட்டிறத்தைத் தேனென இனிக்குந் தீந்தமிழில் எவர்க்கும் விளங்கும் எளியநடையில் இதுகாறும் எவரே பாடினார்? அப்பாக்களைத் திங்கள் உமிழும் நிலவென்பேனா? இளந்தென்றல் என்பேனா? யாழுங்குழலும் அமிழ்துங் குழைந்த ஒன்றேன்பேனா? ஏழையேன் என்னென்பேன்? என்னென்பேன்? இவ்வுலகெனும் நீற்றறையில் நின்று அப்பாக்களைப் பாடும்போது, இவ்வுலகம் ''மாசில் வீணையும் மாலைமதியமும் - வீசுதென்றலும் வீங்கிளவேனிலும் - மூசு வண்டறை பொய்கையும்'' போன்றிருக்கிறது என்று சொல்வேன். அந்நறும் பாக்களில் எதைக் காட்டுவேன் ! எதை

விடுப்பேன்! இங்கித மாலையில் எந்நெஞ்சந் தோய்கிறது. வேறு சில பாக்கள் வருமாறு :—

" என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற பெருமான்
என்னிறைவன் பொதுவினட மியற்றுநட ராஜன்
தன்னையறி யாப்பருவத் தென்னைமணம் புரிந்தான்
தனையறிந்த பருவத்தே யெனையறிய விரும்பான்
பின்னையன்றி முன்னுமொரு பிழைபுரிந்தே னில்லை
பெண்பரிதா பங்காணல் பெருந்தகைக்கு மழகோ
கன்னமென்று ற்லைக்கின்றகணக்குமுண்டோ அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் றோழி "

" கண்ணனையா னென்னுயிரிற் கலந்துநின்ற கணவன்
கணக்கறிவான் பிணக்கறியான் கருணைநட ராஜன்
தண்ணனையா மிளம்பருவந் தன்னிலெனைத் தனித்துத்
தானேவந் தருள்புரிந்து தனிமாலை புனைந்தான்
பெண்ணனையார் கண்டபடி பேசவுநான் கூசாப்
பெருமையொடு மிருந்தேனென் னருமையெலா
[மறிந்தான்
உண்ணனையா வகைவரவு தாழ்த்தனனின் றவன்றன்
உளமறிந்தும் விடுவேனோ வுரையாயென் றோழி "

" திருப்பொதுவிற் றிருநடநான் சென்றுகண்ட தருணஞ்
சித்தியெனும் பெண்ணரசி யெத்தியென்கைபிடித்தாள்
கருப்பறியா தெனையதன்முன் கலந்தபுத்தி யெனுமோர்
காரிகைதான் கண்டளவிற் களிந்துமகிழ்ந் திடுமோ

விருப்பமுற தேனைமுனிந்து விடுத்திடுமோ நேயம்
விளைந்திடுமோ விவர்க்குநிதஞ் சண்டைவிளைந்திடு
தருப்பொதுவி லிருவருக்குஞ் சந்ததியுண் டாமோ [மோ
தடைபடுமோ திருவுளந்தான் சற்றுமறிந் திலனே"

"மனையணைந்த மலரணைமே லெனையணைந்த போது
வடிவுசுக வடிவானே னென்றவத னலோ
இனைவறியேன் முன்புரிந்த பெருந்தவமென் புகல்வேன்
என்றுரைத்தே னிதனலோ வெதனலோ வறியேன்
புனைமுகமோர் கரிமுகமாய்ப் பொங்கிநின்ருள் பாங்கி
புழுங்குமனத் தவளாகி யழுங்குகின்ருள் செவிலி
பனையுலர்ந்த வோலையெனப் பெண்களொலிக் கின்ருர்
பண்ணவரென் நடராய ரெண்ணமறிந் திலனே"

போத நிலையில் சிவம் சோதிவடிவாகத் தோன்றும். அச்சோதி தரிசனம் பெறப்பெற உயிர்க்கு இன்ப உணர்வு பெருகிக் கொண்டே போகும். அப்போதத்தில் நிலைத்து நிற்போர் கீழ் நிலைகளில் வீழ்ந்து இடர்ப்படுதல் அருமை. ஆண்டிருந்து அவர் மேலே இவர்ந்தே செல்வர். அங்கேதான் காந்தம் இரும்பை ஈர்ப்பது போலச் சீவனைச் சிவன் ஈர்த்தல் நிகழும். சீவன் சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்வான். சிவநாட்டமன்றி வேறு நாட்டம் சீவனுக்குருது. "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே" என்று

ஆலடையிலே விளித்தும் " சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவ தினியே " என்று மாணிக்க வாசகனார் அருளியது ஈண்டுப் பெரிதும் உன் னற்பாலது.

போத நிலையில் பொலிவுறும் அருட்சோதி யைப்பற்றியும், அதனால் விளையும் இன்பத்தைப் பற்றியும் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய பாக் கள் பலப்பல. அவைகளுள் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

" கொழுந்தேனும் செழும்பாகும் குலவுகனிப் பாலுங்
கூட்டுண்டாற் போலினிக்குங் குணங்கொண்டநறைக்
[கனியே
தொழுந்தகை யடைந்தவர்க்கு அக்கணமே யுளத்தில்
தோன்றவிடம் அழுத்தியுள்ளே தோன்றுகின்ற சுடரே
எழுந்தேழு மன்பவரைத் தேர்ந்தெழு விளக்கே
என்னுயிர்க்குத் துணையேயென் னிருகண்ணுள் மணி
அழுந்திய வறியாத வலங்கொளுச் சுந்தரா [யே
அடியவரைக் குடியெனப் பண்டுறத்த விளக்கே "

" சோதி மலையிற் கண்டேன் மின்னைக்
கண்க ளிக்கவே
துய்த்தேன் அமுத மகத்தும் புறத்தும்
பரிம ளிக்கவே

ஓதி யுணர்தற் கரிய பெரிய
உணர்வை நண்ணியே
யோதா துளைத்து முணர்கின்றே னின்
அருளை யெண்ணியே"

"எண்ணுந்தோறு மெண்ணுந்தோறும்
என்றுள் இனிக்குதே
இறைவநின்னைப் பாடநாவில்
அமுதங் கனிக்குதே
கண்ணுங்கருத்து நின்பாலன்றிப்
பிறர்பாற் செல்லுமோ
கண்டேனுன்னை யினிமேலென்னை
மாயை வெல்லுமோ"

"இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன் பதத்தை
இனிநான் விடுவேனோ
எந்தாய் பாதம் பிடித்த கையால்
வேறு தொடுவேனோ
குறுகப் பயந்து கூற்று மோடிக்
குலைந்து போயிற்றே
கோவே யுன்றன் அருட்சிற் சோதி
என்ன தாயிற்றே"

"நீயே வலிந்திங் கென்னையாண்ட நீதிச்சோதியே
நின்னைப் பாட வென்னை வளர்க்கு நிமலச்சோதியே
தாயேயெனவந் தென்னைக் காத்த தருமச் சோதியே
தன்மைபிறரா லரிதற்கரிய தலைமைச் சோதியே"

“ ஈசனரு ளாற்கடலி லேற்றவொரு வோடம்
எறிக்கரை யேறினே னிருந்தவொரு மாடம்
தேசுறுமம் மாடநடுத் தெய்வமணிப் பீடம்
தீபவொளி கண்டவுடன் சேர்ந்ததுசந் தோடம்”

இச் சோதிதரிசனம் பின்னை இறவா நிலை கூட்டுவதொன்றாகலான், இதனைப்பற்றிப் பாடிய அளவில் சுவாமிகள் நின்றார்களில்லை. அச் சோதியை மக்கள் வாயார வாழ்த்தி வாழ்த்தியும், கண்ணாரக்கண்டு கண்டும் மனதிற் கொள்ளச் சில முறைகளையுஞ் சுவாமிகள் வகுத்தார்கள். அம்முறைகளுள் மூன்று சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கன. ஒன்று, “ அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணை” என்னும் முழக்கம். மற்றொன்று வடலூர் சபையில் பூசநாளில் சோதிக்காட்சி வழங்கல்; இன்னொன்று மேட்டுக் குப்பத்தில் என்றும் எரியும் விளக்கு. இச் சோதியை நினைத்தலும், சொல்லலும், வணங்கலுமே சுவாமிகள் கோலிய வழிபாட்டு முறையென்றுங் கூறலாம்.

நமது நாட்டில் விளக்கைக் கண்டதும் தொழும் ஒரு வழக்கமிருத்தல் உங்கட்குத் தெரியும். அதன் நுட்பம் என்னை? போத

நிலையில் விளங்குஞ் சோதியை நினைப்பூட்டும் அறிகுறியேயாகும். "ஓசை யொலியெலாம்" என்னுந் திருத்தாண்டகத்தில், "தேச விளக் கெலாம் ஆனாய்நீயே" என்றும், "திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதி" என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் அருளிச் செய்ததை உன்னுக. சோதி நினைவு அருகிய இந்நாளில், சுவாமிகள் அதனைப் பெரிதும் பல வழியில் வலியுறுத்திச் சென்றார். இச்சோதி வழிபாடாதல் நாட்டில் பெருகுவதாக.

முதல் முதல் சோதி தரிசனம் நிகழும் இடம் புருவமத்தி என்று யோக நூல்கள் கூறும். அவ் விடத்தைக் குறிக்கவே நமது நாட்டார் சந்தனம் முதலியவற்றான் பொட்டிடுதலுமுண்டு. சுவாமி கள் அப்புருவ மத்தியைச் சுட்டிப்பாடிய பாக் களில் இரண்டொன்றைப் பார்ப்போம்.

"தனித்தபர நாதமுடித் தலத்தின்மிசைத் தலத்தே
தலைவரெலாம் வணங்கநின்ற தலைவனடராஜன்
இனித்தசுக மறிந்துகொளா விளம்பருவந் தனிலே
என்புருவ நடுவிருந்தான் பின்புகண்டே னில்லை
அனித்தமிலா விச்சரிதம் யார்க்குரைப்பே னந்தோ
அவனறிவா னறிவே னயலறிவா ருளரோ
துனித்தநிலை விடுத்தொருகாற் சுத்தநிலை யதனிற்
சுகங்கண்டும் விடுவேனோ சொல்லாயென் றோழி"

"கண்களிக்கப் புகைசிறிதுங் காட்டாதே புருவக்
கலைநடுவே விளங்குகின்ற கற்பூர விளக்கே
பண்களிக்கப் பாடுகின்ற பாட்டில்விளை சுகமே
பத்தருளே தித்திக்கப் பழுத்ததனிப் பழமே
மண்களிக்க வான்களிக்க மணந்தசிவ காம
வல்லியென மறைகளெலாம் வாழ்த்துகின்ற வாமப்
பெண்களிக்கப் பொதுநடஞ்செய் நடத்தரசே நினது
பெரும்புகழ்ச்சே வடிகளுக்கென் னரும்புமணிந்
[தருளே."

"கையறவி லாதுநடுக் கண்புருவப் பூட்டு
கண்டுகளி கொண்டுதிறந் துண்டுநடு நாட்டு
ஐயர்மிக வுய்யும்வகை யப்பர்விளை யாட்டு
ஆடுவதென் றேமறைகள் பாடுவது பாட்டு"

இப்போத முடிவில் விளங்குவது வேதம். இக் கருத்துக் கொண்டே சுவாமிகளும் போதாந்தத்தின் பின்னர் வேதாந்தத்தை அமைத்தன ரென்று யான் கருதுகிறேன்.

(V) **வேதாந்தம்:** வேதம் என்பது அறிவு விளங்குமிடம். போதத்தில் சோதிமயமாய்த் திரண்டு காட்சியளித்த அறிவு, இப்பொழுது யாண்டும் விளங்குகிறது. இந்நிலையே வேத நிலையென்பது. இவ்வேத அந்தத்தில் எல்லாம் அறிவு மயமாய் விளங்கும். போதத்தில்

ஓரிடத்தில் திரண்டு காட்சியளித்த சிவசோதி இங்கு யாண்டும் ஒளிர்கிறது. இப்பெரு நிலையை,

" ஒளியாகி யுள்ளொளியா யுள்ளொளிக்குள் ளொளியாய்
ஒளியொளியி னொளியாயவ்வொளிக்குளுமோரொளியாய்
வெளியாகி வெளிவெளியாய் வெளியிடைமேல்வெளியாய்
மேல்வெளிமேற் பெருவெளியாய்ப் பெருவெளிக்கோர் [வெளியாய்
அளியாகி யதுவாகி யதுவுமல்லா தாகி
அப்பாலாய் யப்பாலு மல்லதுவாய் நிறைவாந்
தளியாகி **எல்லாமாய் விளங்குகின்ற ஞான**
சபைத்தலைவா நின்னியலைச் சாற்றுவதெவ் வணமே"

" வாக்கொழிந்து மனமொழிந்து மதியொழிந்து மதியின்
வாதனையு மொழிந்தறிவாய் வயங்கிநின்ற விடத்தும்
போக்கொழிந்தும் வரவொழிந்தும் பூரணமா யதுவும்
போனபொழு துள்ளபடி புகலுவதெப் படியோ
நீக்கொழிந்த நிறைவேமெய்ந் நிலையேயென் னுடைய
நேயமே யானந்த நிருத்தமிடும் பதியே
ஏக்கொழிந்தா ருளத்திருக்கு மிறையேயென் குருவே
எல்லாமா யல்லதுமாய் இலங்கியமெய்ப் பொருளே"

" உடலெலா முயிரெலா முளமெலா முணர்வெலாம்
உள்ளன வெலாங் கலந்தே
ஒளிமயம தாக்கியிரு ணீக்கியெக் காலத்தும்
உதயாத்த மான மின்றி

இடமெலாம் வல்லசிவ சத்திகிர ணங்கியாய்
    ஏகமா யேக போக
இன்பநிலை யென்னுமொரு சிற்சபையி னடுவே
    இலங்கிநிறை கின்ற சுடரே
கடலெலாம் புவியெலாங் கனலெலாம் வளியெ
    ககனெலாங் கண்ட பரமே [லாங்
காணாத பொருளெனக் கலையெலாம் புகலவென்
    கண்காண வந்த பொருளே
தொடலெலாம் பெறவெனக் குள்ளும் புறத்துமெய்த்
    துணையாய் விளங்கு மறிவே
சுத்தசிவ சன்மார்க்க நிதியேயருட் பெருஞ்
    சோதிநட ராச பதியே"

"சிவமயமே வேறிலையெல் லாமெனநீ தானே
    தேமொழியாய்! பற்பலகால் செப்பியிடக் கேட்டேன்
தவமயத்தார் பலசமயத் தலைவர்மதத் தலைவர்
    தத்துவர்தத் துவத்தலைவ ரவர்தலைவர் தலைவர்
இவரவரொன் றயல்வேறு பிரித்தவர்பால் வார்த்தை
    இயம்புவதென் னென்றுமீதென் கொலென்றாய்தோழி
நவமயநீ யுணர்ந்தறியா யாதலிலிவ் வண்ண
    நவின்றனைநின் னையமற நான்புகல்வேன் கேளே"

"ஒளியொன்றே யண்டபகிரண்டமெலாம் விளங்கி
    ஓங்குகின்ற தன்றியண்ட பகிரண்டங் களிலும்
வெளிநின்ற சராசரத்து மகத்தினொடு புறத்தும்
    விளம்புமகப் புறத்தினொடு புறப்புறத்தும் நிறைந்தே

உளநின்ற விருணீக்கி யிலங்குகின்ற தன்மை
  உலகறியும் நீயறியா தன்றுகண்டாய் தோழி
தளிநின்ற வொளிமயமே வேறிலைஎல் லாமுந்
  தானெனவே தாகமங்கள் சாற்றுதல்சத் தியமே"

"பரமதனே டுலகுயிர்கள் கற்பனையே யெல்லாம்
  பகர்சிவமே யெனவுணர்ந்தோ மாதலினல் நாமே
பிரமமெனப் பிறர்க்குரைத்துப் பொங்கிவழிந் தாங்கே
  பேசுகின்ற பெரியவர்தம் பெரியமதம் பிடியேல்
உரமிகுபே ருலகுயிர்கள் பரமிவைகா ரியத்தால்
  உள்ளனவே காரணத்தா லுள்ளனவில் லனவே
தரமிகுபே ரருளொளியாற் சிவமயமே யெல்லாந்
  தாமெனவே யுணர்வதுசன் மார்க்கநெறி பிடியே"

எனவரூஉம் பாக்களால் சுவாமிகள் விளக்கி யிருத்தல் காண்க.

(vi) சித்தாந்தம் : இவ்வேத அந்தத்தில் திகழ்வது சித்தாந்தம். யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்தொளிரும் அருட்பெருஞ் சோதியைத் "தான் அஃது" என்னும் இரண்டற உணரும் ஒரு நிலை சித்தாந்தமென்பது. இதனை வேதாந்தத்தொடு தொடர்பு படுத்தியுங் கூறலாம்.

"பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமினே வுலகீர்
  பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
  தூயமுடி யனுபவமே சுத்தசித்தாந்த மதாய்த்

தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சத்தியமே யியற்கையுண்மைத் தனிப்பதியே யென்று
கனிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடிலப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே"

"எவ்வுலகு மெவ்வுயிரு மெச்செயலுந் தோன்றி
இயங்குமிட மாகியெல்லா முயங்குமிட மாகித்
தெவ்வுலகு நண்புலகுஞ் சமனாகக் கண்ட
சித்தர்கடஞ் சித்தத்தே தித்திக்கும் பதங்கள்
இவ்வுலகில் வருந்தநடந் தென்பொருட்டா லிரவில்
எழிற்கதவந் திறப்பித்தங் கென்கையிலொன் றளித்தாய்
அவ்வுலக முதலுலக மனைத்துமகிழ்ந் தேத்த
அம்பலத்தே நடம்புரியும் செம்பவளக் குன்றே"

இத்திருப்பாக்களின் உள்ளக் கிடக்கையை ஆராய்க.

"தான்" "அஃது" என்னும் இரண்டற்ற நிலைமீது விளங்கும் அநுபவங்கள் எழுத்தில் அடங்குவனவல்ல. அவைகளை ஏழையேன் எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க வல்லேன்?

"நாதாந்த வரையுமெங்க ளையகனார் செங்கோல்
நடக்கின்ற தென்கின்றார் நாதாந்த மட்டோ
போதாந்த நிலையுமுயர் யோகாந்த நிலையும்
புனிதகலாந் தப்பதியும் புகல்கின்றார் புகலும்

வேதாந்த வெளியுமிகு சித்தாந்த வெளியும்
விளங்குமிவற் றப்பாலு மதன்மேலப் பாலும்
வாதாந்தத் தன்மேலு மதன்மேலப் பாலும்
மன்றாடி யருட்செங்கோல் சென்றாட லறியே"

என்றார் சுவாமிகளும்.

இவ்வாறந்தங்களினும் படிப்படியாய் அவ்வவ் வந்த அநுபவமாய் விளங்குஞ் சிவம் ஒன்றே என்பதை,

"ஆறந்த நிலைகளி னநுபவ நிறைவே
அதுவது வாயொளிர் பொதுவுறு நிதியே
கூறெந்த நிலைகளு மொருநிலை யெனவே
கூறியெ னுள்ளத்திற் குலவிய களிப்பே
பேறிந்த நெறியெனக் காட்டியென் றனையே
பெருநெறிக் கேற்றிய வொருபெரும் பொருளே
சாறெந்த நாள்களும் விளங்குமோர் வடல்வாய்த்
தனிநட ராசவென் சற்குரு மணியே"

என்னும் பாட்டான் சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார்.

ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அந்தங்களின் முறை தொகுப்புமுறை யென்க. ஒவ்வோர் அந்தமுங் கோடிகோடி கூறுகளாகப் பிரிந்து பிரிந்து கிடத்தலைச் சுவாமிகள் பலவிடங்களில் அறிவுறுத்துகிறார்.

“ நல்லார்சொல் யோகாந்தப் பதிகள்பல கோடி
நாட்டியதோர் போதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
வல்லார்சொல் கலாந்தநிலைப் பதிகள்பல கோடி
வழுத்துமொரு நாதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
இல்லார்ந்த வேதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
இலங்குகின்ற சித்தாந்தப் பதிகள்பல கோடி
எல்லாம்பே ரருட்சோதித் தனிச்செங்கோல் நடத்தும்
என்னரசே யென்மாலை யினிதுபுனைந் தருளே ”

இவ்வாறந்தங்களில் நிகழும் ஒவ்வோர் அனுபவத்தையும் ஒவ்வோர் முகமாக ஞானிகள் கூறுவது வழக்கம். இக்கருத்துப்பற்றியே தமிழ் மக்கள் முழுமுதற்பொருட்கு ஆறுமுகங் கூறினார்கள் போலும் !

மனிதன் ஐந்தறிவால் பெரிய உண்மையை ஆராய்ந்தறிதல் இயலாது. ஆறாவது அறிவு விளங்கப்பெற்ற பின்னரே அவன் உண்மை புணரும் பேறு பெறுகிறான். இது குறித்து “முருகன் அல்லது அழகு” என்னும் நூலிலும் என் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன். யோகாந்தம் முதலிய நிலைகளில் ஆண்டவன் வடிவம் ஒவ்வொரு விதமாகப் புலனாதலையும், முடிந்த நிலையில் ஆண்

டவன்றன் **சண்முகம்** புலஞருதலையுஞ் சுவாமிகள் தெள்ளத்தெளியக் கூறியுள்ளார்.

“ யோகமே யோகத்தின் பயனே யோகத்
தொருமுதலே யோகத்தி னெங்குந் தூய
போகமே போகத்தின் பொலிவே போகம்
புரிந்தருளும் புண்ணியமே புனித ஞான
யாகமே யாகத்தின் விளைவே யாகத்
திறையேயவ் விறைபுரியு மின்பே யன்பர்
மோகமே மோகமெலா மழித்து வீறு
மோனமே மோனத்தின் மூளைத்த தேவே”

“ காட்சியே காண்பதுவே ஞேய மேயுட்
கண்ணுடையார் கண்ணிறைந்த களிப்பே யோங்கு
மாட்சியே உண்மையறி வின்ப மென்ன
வயங்குகின்ற வாழ்வேமா மௌனக் காணி
ஆட்சியே யாட்சிசெயு மரசே சுத்த
அறிவேமெய் யன்பேதெள் ளமுதே நல்ல
சூட்சியே சூட்சியெலாங் கடந்துநின்ற துரியமே
துரியமுடிச் சோதித் தேவே ”

“ மறைமுடிக்குப் பொருத்தமுறு மணியே ஞான
வாரிதியே யன்பர்கடம் மனத்தே நின்ற
குறைமுடிக்குங் குணக்குன்றே குன்ரு மோனக்
கோமளமே **தூயசிவக் கொழுந்தே வெள்ளைப்**

பிறைமுடிக்கும் பெருமானே துளவ மாலைப்
பெம்மானே செங்கமலப் பிரானே யிந்த
இறைமுடிக்கு மூவர்கட்கு மேலாய் நின்ற
இறையேயிவ் வுருவுமின்றி யிருந்த தேவே''

"கோதகன்ற யோகர்மனக் குகையில் வாழுங்
குருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
வாதகன்ற ஞானியர்தம் மதியி லூறும்
வானமுதே யானந்த மழையே மாயை
வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
வேழமே மெய்யின்ப விருந்தே நெஞ்சில்
தீதகன்ற மெய்யடியர் தமக்கு வாய்த்த
செல்வமே யெல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே''

இம்மகா தேவமாலைப் பாக்களை யோகக் கண் கொண்டு நோக்குமாறு அன்பர்களாகிய உங்களை வேண்டுகிறேன்; அவைகளைப் புராணக் கண் கொண்டு நோக்கி இடர்ப்படாதிருக்குமாறு உங்களை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆறந்த அநுபவங்களைப் புராணங்கள் கதை வடிவாகக் கழறும்.

இவ்வாறந் தங்களைப்பற்றி யான் அறிந்தவாறு சுருக்கிச் சொற்றேன். அவைகளின் நுட்பங்களைப் பெரியோர்பால் கேட்டுத் தெளிவுறுதல் நலன்.

இந்த ஷடாந்தத்தில் விளங்குவது **சமரச சன்மார்க்கம்.** யோகம் முதலியவற்றில் தலைப்படாது, ஆணவத்தில் அழுந்திக்கிடப்போர் சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தல் அரிதே. ஆணவமற்ற ஒரு நிலையை ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கம் என்று சுவாமிகள் அறிவுறுத்திப் போந்தார். இனிச் சமரசம், சன்மார்க்கம், சங்கம் என்பனவற்றின்மீது கருத்துச் செலுத்துவோம்.

உ. சமரசம்

சமரச சன்மார்க்க சங்கம் என்னும் பொருளில் முதலாவது சமரசத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! சமரசத்தைப்பற்றி இதுகாறும் எழுந்த பேச்சுக்கள் எத்துணை! எழுத்துக்கள் எத்துணை! அவைகட்கோர் அளவுமுண்டோ? சமரசத்தைப் பற்றி எழுந்த பேச்சுக்களும் எழுத்துக்களும் மலையெனவுங் கடலெனவும் நிற்கின்றன; முழங்குகின்றன. உலகிடைத் தோன்றிய அறிஞர் அனைவருஞ் சமரசத்தையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். **இப்போல்லாத உலகம் சமரசத்துக்குச் சேவி சாய்க்கிறதா?** அதை நடையில்

கொணர வேட்கையாதல் கொள்கிறதா? இல்லையே. சமரசம் வாழ்வில் நுழைந்து ஆட்சிபுரியின், உலகில் போர் எது? பூசல் எது? புரட்சி எது? சமரசம்பரவின் அரசு எற்றுக்கு? சட்டம் எற்றுக்கு? நீதிமன்றம் எற்றுக்கு? இவை யாவும் உலகில் சமரசம் பரவாமையையல்லவோ விளக்குகின்றன!

இத்துணைநாள் உலகிடைச் சமரசம் பரவாதிருத்தற்குக் காரணம் யாது? காரணம் பலபடக் கூறலாம். மனிதன்பாலுள்ள அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியன அவனைச் சமரச ஞானியாக்குவதில்லை என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். மனிதன் அழுக்காறு முதலிய பேய்களான் தொடக்குண்டு இடர்ப்படும்வரை அவன் சமரச ஞானியாதல் அரிது; அரிது.

சமரசத்தைப் பற்றிப் பேசுதல் எளிது; எழுதுதல் எளிது. அதை நடையில் கொணர்வதோ அரிது. மனிதன் சமரசத்தைப் பற்றிப் பேசுவதினும், எழுதுவதினும் அதை நடையில் கொணர முயல்வதே அறிவுடைமை. அதற்கு மனிதன் என்செய்தல் வேண்டும்?

மனிதன், அழுக்காறு முதலியவற்றைப் போக்கவல்ல வாழ்வில் தலைப்படல் வேண்டும். அவ்

வாழ்விற்கு இடையூறாக உள்ள கொடுமைகளைக் களைய முயலல் வேண்டும். அக் கொடுமைகள் யா? அவை பலப்பல. ஈண்டுப் புற உலகியல் வழிநின்று சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். இச் சிலவற்றைக் களையும் ஆண்மையை மனிதன் பெறுவானாயின், அவன் அழுக்காறு முதலியவற்றைப் படிப்படியாக நாளடைவில் களையும் ஆற்றலுடையவனாவன். அச்சில யாவை? நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியன.

நாடு: ஒருவன் தான் பிறந்த நாட்டைத் தாய் போல் நேசிக்கலாம். ஆனால் **அந்நேசத்தை மற்ற நாடுகளின் துன்பத்துக்குப் பயன்படுத்தலாகாது.** இப்பொழுது நாட்டுப்பற்று அல்லது தேசபக்தி என்பது பிற நாட்டைத் துன்புறுத்தும் வழி நிகழ்ந்து வரல் கண்கூடு.

கடல்களும், மலைகளும், காடுகளும், பிறவும் நாடுகளைப் பிரிக்கின்றன. இப்பிரிவு கொண்டு ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டாரை என் வருத்தல் வேண்டும்? இயற்கை அவ்வந்நாட்டு வாழ்வுக்கேற்ற பொருள்களை உதவுகிறது. அப் பொருள்களைப் பெற்று மனிதன் இன்ப வாழ்வு நடாத்தலாமன்றோ? மனிதன் அப்பொருளுள்

வில் உள்ள நிறைவு கொள்கிறானோ? அவன்பா லுள்ள ஆசைப்பேய் வாளாகிடக்கிறதோ? இப்பொழுது ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டைப் பற்றி அதன் வளத்தைக் கவருவதிலேயே கருத்துக்கொண்டு வாழ்கிறார். இஃதோர் அறமாகவுங் கருதப்படுகிறது. இம்மறத்தை அறமாகக் கருதுவது மடமை.

இம்மடமைக்குப் பிறப்பிடம் **மேல்நாடு** என்று கூறல் மிகையாகாது. **மேல்நாட்டார்** தாம் பிறந்த நாட்டின் பொருட்டுப் பிறநாடுகளைப் பற்றுவதில் திறமை வாய்ந்தவர். அதற்கென அன்னார் செய்யும் முயற்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. ஆகாய விமானங்களும், நீர்மூழ்கிகளும், நச்சுக்காற்றும், பிறவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவும் எற்றுக்கு? பிற நாட்டாரை வருத்துதற்கன்றோ? என்ன அறியாமை! **இம்மக்கள் தங்கள் நாட்டையே கடவுளாகக் கருதுகிறார்கள்.** மற்ற நாட்டாரிடமுங் கடவுளிருத்தல் இவர்கட்குப் புலனாவதில்லை போலும்! இவர்கட்குத்தான் பசி முதலியன உண்டுபோலும்! மற்றவர்கட்கு அவை இல்லைபோலும்! இக்கருத்துடையார்க்குச் சமரச உணர்வு யாண்டிருந்து பிறக்கும்? எல்லா நாட்

டாருஞ் சகோதரர் என்பதை இவர்கள் எந்த நாளில் உணரப் போகிறார்கள்? இவ்வாறு பலர் நாடு என்னும் பற்றால் சமரசத்தை யிழக்கிறார்.

மொழி: சிலர் மொழியை முற்கொண்டு சமரசத்துக்குக் கேடு சூழ்கிறார். மொழிகள் அவ்வந்நாட்டின் இயல்புக்கேற்றவண்ணம் பலவாய்த் தோன்றி யிருக்கின்றன. அவரவர் தத்தம் தாய்மொழியைப் போற்றி வரலாம். ஒருவன் தன் தாய்மொழியின் பொருட்டு மற்ற மொழியை ஏன் குறைகூறல் வேண்டும்? ஏன் தூற்றுதல் வேண்டும்? உலகில் சில பகுதிகளில் மொழி காரணமாகவும் மக்களுக்குள் போர் நிகழ்கிறது. ஒரு மொழியினர் இன்னொரு மொழியினரைப் பகைவராகக் கருதுவது சமரச உணர்வைக் குலைப்பதாகும்.

எல்லா மொழிகட்கும் அடிப்படை யொன்றே. அவ்வொன்றி னின்றும் பிறந்த மொழிகளில் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்துப் போரிடல் அநாகரிகம். மொழி காரணமாகவுஞ் சிலர் சமரசப் பேறெய்தா தொழிகிறார்.

சமய வெறி: சமய வெறி கடவுள் அன்பைக் கெடுக்கிறது. ஒருவன் வெறியால் தன் சமயத்

தின்மாட்டுப் பற்றுக்கொண்டு மற்ற சமயத்தாரை நிந்திக்கிறான். இஃதென்ன அறியாமை! சமயமென்பது ஒன்றே. அதுவே சமரசம் என்பது. சமய வெறியர்கட்குப் பல சமய உணர்வு தோன்றும் போலும்! பல சமய உணர்வும், தன் சமயப்பற்றும் சமரசத்தை அழித்து விடுகின்றன. ஆதலால் சமயவெறி கூடாதென்க.

சாதி: பிறப்பில் உயர்வுதாழ்வு கருதல் தவறு. பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதும் பெருங்குற்றம் நமது நாட்டுக்கே சிறப்பாக உண்டு. எல்லாக் கொடுமைகளினும் தலையாயது இக்கொடுமை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கருதும் உள்ளத்தில் சமரசச் சாயலும் படராது.

நமது நாட்டிலுள்ள சாதிக் குறைபாட்டைக் களைய அவ்வப்போது தோன்றிய பெரியோர்கள் பெருமுயற்சி செய்தார்கள். அம்முயற்சிகள் யாவும் விழலுக்கிறைத்த நீராயின.

நமது நாட்டில் ஒரு பெருங்கொலை நீண்டகாலமாக நிகழ்ந்து வருகிறது. அக்கொலை உலகிற்குப் புலனாவதில்லை. அதாவது பெரியோர்கள் அறிவுறுத்திய கொள்கைகளைக் குழிவெட்டிப் புதைத்து, அவர்கள் உருவத்துக்குமட்டும் வந்தனை

வழிபாடு செய்வது. இப்படிற்றொழுக்கம் நீண்ட நாள் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

"சாத்திரம் பல பேசுஞ் சழக்கர்காள் கோத்திரமுங் குலமுங் கொண்டென் செய்வீர்" என்றும், "சாதி குலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்" என்றும் அருளிய பெரியோர்களை வழிபடுவோர் சாதியைப் பாராட்டுகிறாரா இல்லையா என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இம்மக்கள் சாதியையே கடவுளாகவுஞ் சமயமாகவுங் கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. இவர்கள், சாதியை மறுத்துச் சமரசத்தில் திளைத்த பெரியோர்களை வழிபடுவதற்கு ஏதாயினும் பொருளுண்டா? வெறும் உருவத்தை வழிபடுவது வழிபாடாகுமா? பெரியோர்கள் அறிவுறுத்திய நெறி நின்றொழுகுவதன்றோ அவர்களை உண்மையில் வழிபடுவதாகும்? நமது நாட்டார், நமது முன்னோர் அறிவுறுத்திய கோள்கைக்குக் கல்லறையிட்டுப் புதைத்து, அவர்களின் உருவங்களை மட்டும் வழிபடுவதில் பேர் பெற்றவர். இக்கரவும் வஞ்சனையும் வளர்ந்து வரும் நாட்டுக்கு உய்வுண்டோ? உரிமையுண்டோ?

இற்றைக்குச் சுமார் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டு கட்கு முன்னர்த் தமிழ்நாட்டில் வதிந்து மறைந்த நமது **இராமலிங்க சுவாமிகள்,** சாதிமத வேற்றுமைகளைப் பலவுரையால் மறுத்துச் சமரசஞானத்தை அறிவுறுத்தி, கோயில்களெல்லாம் சாதிக்கோயில்களாக மாறியது கண்டு, எல்லாரும் போந்து வழிபடுதற்கென இச்சமரசக் கோயிலைக் (வடலூர் சபை) கட்டிச் சென்றார். இங்கேயாதல் சுவாமிகள் கொள்கை ஆட்சியிலிருக்கிறதா? ஈங்கும் **சாதிப்பேய்** புகுந்து தன்னாட்சி செலுத்துகிறது. இந்தக் கொள்ளைக்கு - இந்தக் கொலைக்கு - என் செய்வது?

"எச்சபை பொதுவென இயம்பினர் அறிஞர்கள் - அச்சபை இடங்கொளும் அருட் பெருஞ் சோதி" என்று சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். **இச்சபை அந்நோக்குடன் சுவாமிகளால் நிறுவப்பட்டது.** இச்சபை இப்பொழுது எல்லா நாட்டார்க்கும், எல்லா மொழியினர்க்கும், எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும், எல்லாச் சாதியார்க்கும் பொதுவாகப் பயன்படுகிறதா?

"**எச்சமயத் தவரும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்**" என்று தாயுமான சுவாமிகள் சிதம்பரத்தின்

பொதுமை தெரித்துப் போந்தார். இப்பொழுது சிதம்பரத்தில் எல்லார்க்கும் இடமுண்டா? தாயுமானுர் காலத்தில் பொதுவுடைமையாகக் கருதப்பட்ட சிதம்பரம், இப்பொழுது சிலருடைமையாகவே கருதப்படுகிறது.

அக்கொடுமை கண்டே இராமலிங்க சுவாமிகள் இங்கு இச்சபைக் கோயில் நிறுவினர். இதுவும் தன் பொதுமையை யிழந்து நிற்கிறது. நம்மவர்கள் பெரியோர்கள் கொள்கையை வீழ்த்திப் பெரியோர்கள் உருவத்துக்கு மட்டும் விழாக் கொண்டாடுகிருர்கள். இக்கொடுமையை யாண்டுச் சென்று முறையிடுவது? ஆண்டவனே! உன்னிடத்திலேயே முறையிடுகிறேன். வேறு களைகணில்லை. எனது நாட்டார்க்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துவாயாக.

சமரசம் என்பது நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியவற்றில் கட்டுப்படாது கடந்து நிற்பது. எல்லா நாட்டார் எல்லா மொழியினர் எல்லாச் சமயத்தார் எல்லாச் சாதியாரிடத்திலும் புகுந்து நிற்பது சமரச ஞானம். நாடு மொழி சமயம் சாதி முதலியவற்றைக்கொண்டு,

சமரச உணர்வை யிழப்பது அறியாமை; அறியாமை. இப்பன்மைகளினூடே படர்ந்து நிற்கும் ஒருமையே சமரசம்; சமரசம். **அச்சமரசமே கடவுள் காட்சியை நல்கும்.** அச்சமரசத்தையே இயற்கை யன்னை மக்களிடை யோம்ப முனைந்து நிற்கிறாள். அவள் முயற்சிக்கு எவருங் குறுக்கே நிற்றலாகாது. இதுகாறும் மனிதன் அறியாமையால் இயற்கை அன்னையை மறந்து இடர்ப்பட்டது போதும்! போதும்! இனியாதல் சமரசத்திற்கு மனிதன் இடந்தந்து வாழ்வானாக.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே, இனி வரும் உலகிற்கு வேண்டற்பாலதாய சமரசத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் அறிவுறுத்திச் சென்றார். அவர் அருளிய சமரசப் பாக்கள் ஒன்றா? இரண்டா? ஆயிரம்; ஆயிரம். அவைகளை அருட்பாவில் பார்க்க. தாலிபுலாக நியாயம் பற்றிச் சில பாக்களை மட்டும் ஈண்டுத் தருகிறேன்.

" **சாதியு மதமுஞ் சமயமுங் காணா**
    ஆதி யநாதியா மருட்பெருஞ் சோதி
சாதியு மதமுஞ் சமயமும் பொய்யென
    ஆதியி லுணர்த்திய வருட்பெருஞ் சோதி

சமயங் குலமுதல் சார்பெலாம் விடுத்த
அமயந் தோன்றிய வருட்பெருஞ் சோதி
சமரச சத்தியச் சபையி னடம்புரி
சமரச சத்தியத் தற்சுயஞ் சுடரே''

"சாதியு மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்ந்தேன்
சாத்திரக் குப்பையுந் தணந்தேன்
நீதியு நிலையுஞ் சத்தியம் பொருளு
நித்திய வாழ்க்கையுஞ் சுகமும்
ஆதியு நடுவு மந்தமு மெல்லாம்
அருட்பெருஞ் சோதியென் றறிந்தேன்
ஓதிய வனைத்து நீயறிந் ததுநான்
உரைப்பதென் னடிக்கடி யுனக்கே''

"குலத்திலே சமயக் குழியிலே நரகக்
குழியிலே குமைந்துவீண் பொழுது
நிலத்திலே போக்கி மயங்கியே மாந்து
நிற்கின்றார் நிற்கநா னுவந்து
வலத்திலே நினது வசத்திலே நின்றேன்
மகிழ்ந்துநீ யென்னுள மெனுமம்
பலத்திலே நின்று யெனக்கிது போதும்
பண்ணிய தவம்பலித் ததுவே''

"கிழக்குவெளுத் ததுகருணை யருட்சோதி யுதயங்
கிடைத்ததெனத் துளக்கமலங் கிளர்ந்ததென தகத்தே
சழக்குவெளுத் ததுசாதி யாச்சிரமா சாரஞ்
சமயமதா சாரமெனச் சண்டையிட்ட கலக

வழக்குவெளுத் ததுபலவாம் பொய்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெளுத்து வாய்வெளுத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெளுத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க
முழுநெறியிற் பரநாத முரசுமுழங் கியதே"

"மதித்த சமயமத வழக்கெல்லா மாய்ந்தது
வருணாச் சிரமமெனு மயக்கமுஞ் சாய்ந்தது
கொதித்த லோகாசாரக் கொதிப்பெல்லா மொழிந்தது
கொலையுங் களவு மற்றைப் புலையு மழிந்தது"

"நால்வருண மாசிரம மாசார முதலா
நவின்றகலைச் சரிதமெலாம் பிள்ளைவிளை யாட்டே
மேல்வருணந் தோல்வருணங் கண்டறிவா ரிலைநீ
விழித்திதுபா ரென்றெனக்கு விளம்பியசற் குருவே
கால்வருணங் கலையாதே வீணிலலை யாதே
காண்பனவெல் லாமெனக்குக் காட்டியமெய்ப் பொரு
மால்வருணங் கடந்தவரை மேல்வருணத் தேற்ற [ளே
வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையணிந் தருளே"

"எவ்விடத்து மெவ்வுயிர்க்கு மிலங்குசிவ மொன்றே
என்னாணை யென்மகனே யிரண்டில்லை யாங்கே
செவ்விடத்தே யருளொடுசேர்த் திரண்டெனக்கண் டறிநீ
திகைப்படையே லென்றெனக்குச் செப்பியசற் குரு
அவ்விடத்தே யுவ்விடத்தே யமர்ந்ததுபோற் காட்டி [வே
அங்குமிங்கு மப்புறமு மெங்குநிறை பொருளே
ஒவ்விடச்சிற் சபையிடத்தும் பொற்சபையி னிடத்தும்
ஓங்குநடத் தரசேயென் னுரையுமணிந் தருளே"

"பெருகியபே ரருளுடையா ரம்பலத்தே நடிக்கும் [ய்
பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்று
அருகர்புத்த ராதியென்பேன் அயனென்பேன் நாரா
யணனென்பே னரனென்பே னாதிசிவ னென்பே
பருதுசதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ மென்பேன் [ன்
பாமமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம
[மென்பேன்
துருவுசுத்த பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவ மென்பனிவை சித்துவிளை யாட்டே"

"எவ்வுலகி லெவ்வெவர்க்கு மரும்பெருஞ் சோதியரே
இறைவரென்ப தறியாதே யிம்மதவா திகடாங்
கவ்வைபெறு குருடர்கரி கண்டகதை போலே
கதைக்கின்றார் சாகாத கல்வினிலை யறியார்
நவ்விவிழி யாயிவரோ சிலபுகன்று ரென்றாய்
ஞானநடங் கண்டேன்மெய்த் தேனமுத முண்டேன்
செவ்வைபெறு சமரசசன் மார்க்கசங்கந் தனிலே
சேர்ந்தேனத் திமொழியுந் தேமொழியா யினவே"

"எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றார் யாவ ரந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெளிந்தே னிங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர்
தமக்கேவல் களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீ ரோதிடவென்
வாய்மிகவு மூர்வ தாலோ"

" எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந்
தம்முயிர்போ லெண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுவக்கின்றார்
யாவரவ ருளந்தான் சுத்த
சித்துருவா யெம்பெருமா னடம்புரியு
மிடமெனநான் தெரிந்தே னந்த
வித்தகர்த மடிக்கேவல் புரிந்திடவென்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ"

" எல்லாவுயிர்களு நல்லாரெனத் தோழும்
எல்லாம் வல்லீரிங்கு வாரீர்
சொல்லா நிலையினீர் வாரீர்"

"எல்லாமுடைய அருட்பெருஞ் சோதி அற்புதக் கடவுளே! இது தொடங்கி, எக்காலத்தும் சுத்த சன் மார்க்கத்தின் முக்கிய தடைகளாகிய சமயங்கள், மதங்கள், மார்க்கங்கள் என்பவற்றின் ஆசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், வருணம், ஆசிரமம் முதலிய உலகாசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், எங்கள் மனதில் பற்றா வண்ணம் அருள் செய்தல் வேண்டும். சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய இலட்சியமாகிய ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை எங்களுக்குள் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும், எவ்வளவும் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்தருளல் வேண்டும். எல்லாமாகிய தனிப்பெருந் தலைமை அருட்

பெருஞ் சோதி ஆண்டவரே ? தேவரீர் திருவருட்
பெருங் கருணைக்கு வந்தனம் ! வந்தனம் !''

என்னருமைச் சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே ! இவ்வருட் பாடல்களையும், இப்பொன்னுரைகளையும் உற்று நோக்குங்கள் ; சாதி மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைச் சுவாமிகள் எவ்வாறு கடிந்துள்ளார் என்பதை யுணருங்கள் ; வேற்றுமை யுணர்வு உள்ளவரை சமரச ஞானம் பெறல் இயலாது என்பதைத் தெளியுங்கள். சாதிமதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் விளைந்துள்ள தீமைகளைக் கண்டே, அவைகளைக் களைந்து, சமரசத்தை நிறுவச் சுவாமிகள் முயன்றார்.

சுவாமிகள் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டதுண்மை. எவ்வழி நின்று அவர் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டார் ? முனைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா ? காழ்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா ? பகைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டா ? இல்லை ; இல்லை. முனைப்புங் காழ்ப்பும் பகைமையுங் கடந்த ஒரு நிலையில் நின்றே சுவாமிகள் அப்பெரு முயற்சியில் தலைப்பட்டார்.

சாதிமதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் உலகம் இடர்ப்படுவதைக் கண்ட சுவாமிகள், அவைக ளைக் களைந்து சுத்த சன்மார்க்கத்தை அறிவு றுத்த எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருளைக் கோழுக் கொம்பாகப் பற்றினார். ஆண்டவன் திருவருட் டுணைகொண்டே சுவாமிகள் சீர்திருத் தத் தொண்டில் இறங்கினார். திருவருளில் கருத் துச் செலுத்தாது, முனைப்பால், காழ்ப்பால், பகை மையால் சீர்திருத்தத்துறை நண்ணுதல் மடமை; மடமை.

இக்காலத்தில் சிலர் "சீர்திருத்தம்" என்னும் பெயரால், ஆண்டவன் உண்மையை மறுத்தும், அவன் அருள் பெற்ற அடியார்களை நிந்தித்தும், ஆன்மநேயத்தைக் குலைத்து வருவது உங்கட் குத் தெரியும். அவர்கள் வினையால் உலகம் செம்மையுறுங் கொல்? செம்மைக்குப் பதிலாகக் கேடு நிகழும். நாத்திகச் சீர்திருத்தத்தால் பிள வும் பிணக்கும் போருமே விளையும். நமது இராம லிங்க சுவாமிகள் நாத்திகத்தைக் கனவிலுங் கரு தாது, ஆண்டவனுண்மையில் உறுதிகொண்டு, முனைப்பு காழ்ப்பு பகைமை முதலிய பேய் களுக்கு இரையாகாது, ஆண்டவன் அருள் வழி

நின்று, அவனருள்பெற்ற அடியார்களைப் போற்றி, சாதி மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைக் களைந்து, ஆன்ம நேயத்துக்குரிய சமரச ஞானத்தை யோம்பப் புகுந்தார். சீர்திருத்தக்காரர் என்று வெளிவருவோர் இச்செந்நெறி பற்றி நடப்பாராக.

" இறைவா நின்னைக் கனவிலேனும் யான்மறப்பனோ
 எந்தா யுலகத் தவர்கள்போல்நா னினியிறப்பனோ
மறைவா சகமும் பொருளும்பயனு மதிக்குமதியிலே
 வாய்க்கக்கருணை புரிந்துவைத்தாய் யுயர்ந்த பதியிலே"

" அம்பலத்தி லெங்களைய ராடியநல் லாட்டம்
 அன்பொடு துதித்தவருக் கானதுசொல் லாட்டம்
வம்புசொன்ன பேர்களுக்கு வந்ததுமல் லாட்டம்
 வந்ததலை யாட்டமின்றி வந்ததுபல் லாட்டம்"

" நாத்திகஞ்சொல் கின்றவர்தம் நாக்குமுடை நாக்கு
 நாக்குருசி கொள்ளுவது நாறியபிண் ணாக்கு
சீர்த்திபெறு மம்பலவர் சீர்புகன்ற வாக்கு
 செல்வாக்கு நல்வாக்கு தேவர்திரு வாக்கு"

இப்பாக்களால் சுவாமிகள் நாத்திகத்தைக் கனவிலுங் கருதாமை பெறப்படுகிறது.

சுவாமிகள் ஆண்டவன் உண்மையையும், அவனருட்டிறத்தையும் விளக்கிப் பாடிய பா ஒன்று?

இரண்டா? அன்பர்களே! அப்பாக்கள் ஆயிரம்; ஆயிரம். அவர் எண்ணமெலாம் ஆண்டவன் எண்ணம்; அவர் சொல்லெலலாம் ஆண்டவன் சொல்; அவர் செயலெலலாம் ஆண்டவன்செயல். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஆண்டவன் திருவடிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, ஆண்டவன் அருள் வழி நின்று வாழ்வு நடாத்தியவர் நமது இராமலிங்க அடிகள். சீர்திருத்தக் காரர்களே! சுவாமிகள் நிலையோர்ந்து சுவாமிகள் வழி நிற்க முயலுங்கள்.

“ தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலரடியென் சென்னிமிசை வைத்தபெருந் தெய்வம்
காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வங்
கருணைநிதித் தெய்வமுற்றுங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
சேயாக வெனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம் ”

“ என்னையுமென் பொருளையுமென் னுவியையுந்
தான்கொண்டிங் கென்பா லன்பால்
தன்னையுந்தன் பொருளையுந்தன் னுவியையுங்
களித்தளித்த தலைவன் றன்னை

முன்னையும்பின் னையுமெனக்கே முழுத்துணையா
யிருந்தமுழு முதல்வன் றன்னை
அன்னையைச்சிற் றம்பலத்தென் னருட்பெருஞ்சோ
தியைப்பெற்றே னச்சோ வச்சோ"

"அறிந்தானை யறிவறிவுக் கறிவா னானை
அருட்பெருஞ்சோ தியினானை யடியரன்பிற்
செறிந்தானை யெல்லாஞ்செய் வல்ல சித்தாய்ச்
சிறந்தானைச் சிறுநெறியிற் சென்றார் தம்மைப்
பிறிந்தானை யென்னுளத்திற் கலந்து கொண்ட
பிரியமுள்ள பெருமானைப் பிறவி தன்னை
எறிந்தானை யெனையெறியா தேடுந்தாண் டானை
எம்மானைக் கண்டுகளித் திருக்கின் றேனே"

"உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென் னுடம்
பெயிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்துந் [போ
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
ததும்பியென்றன் மயமெல்லாந் தன்மயமே யாக்கி
எண்ணியவென் னெண்ணமெலா மெய்தவொளி
இலங்குகின்ற பேரருளா மின்னமுதத் திரளே [வழங்கி
புண்ணியமே யென்பெரிய பொருளேயென் னரசே
புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே"

"கருவிற் கலந்த துணையேயென்
கனிவிற் கலந்த வமுதேயென்
கண்ணிற் கலந்த வொளியேயென்
கருத்திற் கலந்த களிப்பேயென்

உருவிற் கலந்த வழகேயென்
னுயிரிற் கலந்த வுறவேயென்
னுணர்விற் கலந்த சுகமேயென்
னுடைய வொருமைப் பெருமானே
தெருவிற் கலந்து விளையாடுஞ்
சிறியேன் றனக்கே மெய்ஞ்ஞான
சித்தி யளித்த பெருங்கருணைத்
தேவே யுலகத் திரளெல்லா
மருவிக் கலந்து வாழ்வதற்கு
வாய்த்த தருண மிதுவென்றே
வாயே பறையா யறைகின்றே
னேந்தாய் கருணை வலத்தாலே"

"சத்தியஞ் சத்திய மருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தையரே யெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுநந் திருச்சமு கத்தேன்
னுடல்பொரு ளாவியை யுவப்புட னளித்தேன்
இத்தகை யுலகிடை யவைக்குமென் றனக்கும்
ஏதுஞ் சுதந்தர மில்லையிங் கினிநீர்
எத்தகை யாயினுஞ் செய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி யெழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே"

"சாதிமதஞ் சமயமுதல் சங்கற்ப
விகற்பமெலாந் தவிர்ந்து போக
ஆதிநடம் புரிகின்ற வருட்சோதி
யெனக்களித்தா னந்தோ வந்தோ"

" நான்சொன்ன வார்த்தையெலாந் தான்சொன்ன
வார்த்தையென்று நயந்தா னென்னை
என்சொன்ன தென்றிறையும் வினவியதும்
இல்லையுள மிசைந்தா னந்தோ
தேன்சொன்ன மொழியம்மை சிவகாம
வல்லிகண்டு சிறக்க நாளும்
வான்சொன்ன மணிமன்றில் நடம்புரிவான்
பெருங்கருணை வாய்மை யென்னே "

" நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம்
நாயகன்சொல் வார்த்தையன்றி
நானுரைக்கும் வார்த்தையன்று
நாட்டீர்நா—னேனுரைப்பேன்
நானெனக்கெனவோர் ஞானவுணர் வேதுசிவம்
ஊனுடி நில்லா வுழி "

இத் திருப்பாடல்களை நோக்கிச் சுவாமிகளின் நிலை தேர்க.

சுவாமிகள் அடியார்களைப் போற்றிய பாக்கள் பல. அவைகளுள் சில வருமாறு :—

" முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையு
முன்னிநின் றுளமயக் குறுங்கால்
அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
டையநீத் தருளிய வரசே

என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகோண்
 டெழுந்திடப் புரிந்துல கெல்லாம்
இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
 யென்னுயிர்க் குயிரேனுங் குருவே''

"விளங்குமணி விளக்கெனநால் வேதத் துச்சி
 மேவியமெய்ப் பொருளையுள்ளே விரும்பி வைத்துக்
களங்கறுமெய் யன்பரெல்லாங் களிப்ப வன்றோர்
 கற்றுணையாற் கடல்கடந்து கரையிற் போந்து
துளங்குபெறுஞ் சிவநெறியைச் சார்ந்த ஞானத்
 துணையேநந் துரையேநற் சுகமே யென்றும்
வளங்கெழுமா கமநெறியை வளர்க்க வந்த
 வள்ளலே நின்னருளை வழங்கு வாயே''

"ஏழிசையா யிசைப்பயனு
 யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமா யென்றுமுன்னீ
 சொன்னபெருஞ் சொற்பொருளை
ஆழநினைத் திடிலடியே
 னருங்காணங் கரைந்துகரைந்
தூழியலின் புறுவதுகா
 ணுயர்கருணைப் பெருந்தகையே''

"மன்புருவ நடுமுதலா
 மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வா
 ரெல்லாரு மேமாக்க

அன்புருவம் பெற்றதன்பின்
னருளுருவமடைந்து பின்னர்
இன்புருவ மாயினைநீ
யெழில்வாத வூரிறையே ''

௩. சன்மார்க்கம்

சமரசத்துக்குரிய மார்க்கம் எது? உலகில் எத்துணையோ மார்க்கங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளுள் எதைச் சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாகக் கொள்வது? எம்மார்க்கத்தின் முதல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறதோ, அதுவே சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாகும். யாண்டும் நீக்கமற நிற்பது ஒன்றே. அதுவே சத்தெனுஞ் செம்பொருள். அச் **சத்மார்க்கமே** சமரசத்துக்குரியதாகும். **ஆகவே, சமரசத்துக்கும் சன்மார்க்கத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு என்றும் பிரியாததென்க.** ஒன்றுள்ள விடத்தில் மற்றொன்றும் இயல்பாக நிலவும்.

சத் + மார்க்கம் = சன்மார்க்கம். சத் - உண்மை; மார்க்கம் - வழி. தோற்றம் ஒடுக்கம் முதலிய மாறுதலின்றி என்றும் ஒருபெற்றியா யிலங்குவது **சத்** அல்லது **உண்மை** யென்பது. அச் சத்தெனுஞ் செம்பொருள்வழி நிற்க மக்கள் கடமைப்படல் வேண்டும். மக்கள் வாழ்விற்குரிய வழி அஃதொன்றே.

சத்தின் மார்க்கம் எது? பலர் பலவாறு கூறுப. அவைகளைத் திரட்டி ஆராய்ந்துழிப் பெறுவது ஒன்று. அஃது இயற்கை என்பது. இயற்கை, சத்தெனுஞ் செம்பொருளைக் கூட்டும் மார்க்கமென்க.

சத்தெனுஞ் செம்பொருள் மாற்ற மனங் கடந்து நிற்பது. அத்தகைய ஒன்றன் உண்மையை நாம் எதன் வாயிலாக உணர்கிறோம்? இயற்கையின் வாயிலாக உணர்கிறோம். இயற்கையென்பது சத்தெனுஞ் செம்பொருளின் உடல். அவ்வுடலைக் கொண்டே உயிரெனுஞ் செம்பொருளை யுணர்தல் வேண்டும்.

நம்மாட்டுள்ள உயிர் நமக்குப் புலனாகிறதா? உயிர் புலனாகாமையான், அதற்கின்மை கூறுகிறோமா? இல்லையே. அவ்வுயி ருண்மையை எதைக்கொண்டு உணர்கிறோம்? கண்கூடாகக் காட்சியளிக்கும் நமது உடலைக் கொண்டன்றோ உணர்கிறோம்? இவ்வாறே கண்கூடாகக் காட்சியளிக்கும் இயற்கை யெனும் உடலைக்கொண்டு, உயிரெனுஞ் சத்பொருளை யுணர்தல் வேண்டும். இயற்கை, உடல்; சத், உயிர்.

"உலகமே வடிவமாக யோனிகள் உறுப்பதாக"

—சிவஞானசித்தி

“ இருநிலனய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாறே ”

—தேவாரம்

“ நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்[றான்
புலனய மைந்தனொ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ ”

—திருவாசகம்

என வரூஉம் ஆன்றோர் உரைகளை நோக்குக.

இந்நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகளும் பல விடங்களில் உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார். அவைகளுள் சில பாச்செய்யுள்; சில உரைச் செய்யுள். இரண்டினுஞ் சில வருமாறு:—

“ **இயற்கை** யுண்மையதாய் **இயற்கை** யின்பமுமாய்
அயர்ப்பிலாச் சிற்சபை அருட்பெருஞ் சோதி ”

" பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமின்றே வுலகீர்
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
துரியமுடி யனுபவமே சுத்தசித்தாந் தமதாய்த்
தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சத்தியமேயியற்கையுண்மைத்தனிப்பதியேயென் று
கணிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடிலப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே "

" இயற்கை யுண்மை வடிவினரே யணைய வாரீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கை விளக் கத்தவரே யணைய வாரீர்
எல்லார்க்கு நல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கை யின்ப மானவரே யணைய வாரீர்
இறைமையெலா முடையவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைநிறை வானவரே யணைய வாரீர்
என்னுடைய நாயகரே யணைய வாரீர் "

"**இயற்கை யுண்மைத் தனிப்பெரும் பொருளாயும், இயற்கை விளக்கத் தனிப்பெரும் பதமாயும், இயற்கை யின்பத் தனிப்பெருஞ் சுகமாயும்,** பிரிவின்றி நிறைந்த பெருந்தன்மையராய அருட்பெருஞ் ஜோதியாண்டவரே! தேவரீர் திருவருள் வலத்தால் பொறி புலன் கரண முதலிய தத்துவங்களனைத்தையும் வென்று நின்மல ராகித் தத்துவாந்தத்தில் நின்று தம் முண்மை யுணர்ந்து **இயற்கை**

யுணர்ச்சியைப்பெற்று இயற்கை யுண்மைக்கண் இயற்கை யின்பாநுபவஞ் செய்கின்ற சுத்த யோகாந்தர்களும், சுத்த கலாந்தர்களும், சுத்த போதாந்தர்களும், சுத்த நாதாந்தர்களும், சுத்த வேதாந்தர்களும், சுத்த சித்தாந்தர்களுமாகிய சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளின் திருக்கூட்டங்களே நன்முயற்சியாற் றனித்தனி யடைந்து பத்தியாற் பணிந்து அற்புதப் பெருஞ்செயல் புரிகின்ற ஐயர்களே! அருட்பெருஞ்ஜோதித் தனிப்பெரும் பதியான கடவுளின் இயற்கைத் திருவருட் சமுகமிருந்த வண்ணம் உள்ளம் உவந்துரைத் தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கின்ற தோறும் எல்லாப் பொருள்கட்கும், எல்லாக் குணங்கட்கும், எல்லாச் செயல்கட்கும், எல்லாப் பயன்கட்கும், எல்லா வநுபவங்கட்கும், மற்றெல்லாவற்றிற்கும், உருவ சொருப சுபாவ முதலிய இலக்கணங்கள் அனைத்தும் தாமேயாகியும், தாமல்லராகியும், தாக்கியுந் தாக்கற்றும், அகத்தும் அகப்புறத்தும், புறத்தும் புறப்புறத்தும், நீக்கமின்றி நிறைந்து விளங்குகின்ற இயற்கை உண்மைக் கடவுளது இயற்கைத் திருவருட்சமுகமிருந்த வண்ணம் அந்தோ! அந்தோ!! எங்ஙனமறிவோம் எவ்வாறு கருதுவோம் என்னென்று கூறுவோம் என்று அவ்வக் கூட்டங்களினும் தனித் தனி உரைத்துரைத்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து நெட்டுயிர்க்கின்றார்க ளென்றும், எல்லாத் தத்துவங்

களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும் தோற்றுவித்தலும், இயக்குவித்தலும், அடக்குவித்தலும், மயக்குவித்தலும், தெளிவித்தலுமாகிய தொழில்களை எளிதிற் கொடுத்தற்குரிய பூரண சுதந்திரத்தவர்களாய், **இயற்கைச்** சத்தியஞான சுகானுபவ பூரண சொரூப சாத்தியர்களாய, எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் தடைபடாத நித்திய சுத்த சத்தஞான தேகிகளாய்ப் பூதசித்தி, கரணசித்தி, இந்திரியசித்தி, குணசித்தி, பிரகிருதிசித்தி, கலாசித்தி, புருடசித்தி, விந்துசித்தி, பரசித்தி, சுத்தசித்தி, விசுவசித்தி, வியோமசித்தி, பிரமசித்தி, சிவசித்தி முதலிய பிண்டசித்தி, அண்டசித்தி, பகிரண்டசித்தி, அண்டாண்டசித்தி என்கின்ற அந்தரங்க பகிரங்க தத்துவ தத்துவி சித்திகளெல்லாவற்றையும் திருக்கடைக் கணிப்பாற் செய்ய வல்லவராய்ச் சடாந்த சமரச சத்தியராய் விளங்குகின்ற சமரச சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளது சித்திவிலாசத் திருச்சபைக்கண்ணே புண்ணிய வசத்தாற் புகுதப்பெற்று மனங்கனிந்து வணங்கி நின்ற சர்வசுதந்திரராய சத்தியர்களே! **இயற்கை யுண்மைத் தனிப்பெரும் பதியாய கடவுளின் இயற்கைத் திருவருட் சமுகமிருந்த வண்ணம்** திருவுளம்பற்றித் திருவாய் மலர்ந்து திருவார்த்தை யளித்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கின்றதோறும் திருவார்த்தை யளித்தலின்றிப் பெருங்கருணைத் திருக்கண்களில் ஆனந்தநீர்

பொழிந்து சும்மா விருக்கின்றனரென்றும் உணர்ந் தோர் விரைந்துரைப்பக் கேள்வியுற்று **இயற்கைத்** திருவருட் சமுகமிருந்த வண்ணம் என்னையோ என்னையோ வென்று குலாவிக் குலாவிக் கூவுகின் றவனுனேன் ''

" திருவருட் சமூகப் பெருங்கருணைப் பெரும் பதியாய தேவரீர் **இயற்கைத் திருவண்ண** மறிதல் எங்ஙனமோ! எங்ஙனமோ!! ஒ ஒப்புயர்வின்றி விளங்குகின்ற ஒருவரே! தேவரீர் திருவண் ணமும், திருவருட் சமூகத்தின் வண்ண மும், அறிதற்கும், கருதுதற்கும், துதித்தற்கும், எத் திறத்தாயினும் கூடாவாயினும் அடிமை யளவிற் கியன்றபடி யறியாதறிந்தும் கருதாது கருதியும் துதியாது துதித்தும் எனது உரிமையை யூற்றஞ் செய்கின்றவனுனேன். வந்தனம். வந்தனம்.

" **இயற்கையிற்றனே விளங்குகின்றவரா யுள் ளவரென்றும், இயற்கையிற்றனே யுள்ளவராய் விளங்குகின்றவ ரென்றும்,** இரண்டுபடாத பூரண வின்பமானவ ரென்றும், எல்லா அண்டங்களையும், எல்லா வுலகங்களையும், எல்லாப் பதங்களையும், எல் லாச் சத்திகளையும், எல்லாச் சத்தர்களையும் எல்லாக் கலைகளையும், எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும், எல்லா வுயிர்களையும், எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும், எல்லா ஞானங்களையும், எல்லாப்

பயன்களையும், எல்லா அனுபவங்களையும், மற்றெல்லாவற்றையும் தமது திருவருட் சத்தியால், தோற்றுவித்தல், வாழ்வித்தல், குற்றம் நீக்குவித்தல், பக்குவம் வருவித்தல், விளக்கஞ் செய்வித்தல் முதலிய பெருங்கருணைப் பெருந் தொழில்களை யியற்றுவிக்கின்றவரென்றும், எல்லா மானவரென்றும், ஒன்றுமல்லாதவரென்றும், சர்வகாருண்ணிய ரென்றும், சர்வ வல்லப ரென்றும், எல்லாம் உடையராய்த் தமக்கு ஒருவாற்றானும் ஒப்புயர்வில்லாத் தனிப்பெருந் தலைமை யருட்பெருஞ் சோதிய ரென்றும், சத்திய அறிவால் அறியப்படுகின்ற உண்மைக் கடவுள் ஒருவரே அகம்புற முதலிய எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிறைந்த சுத்த மெய்யறி வென்னும் பூரணப்பொது வெளியில், அறிவாரறியும் வண்ணங்க ளெல்லாமாகி விளங்குகின்றார்''

சத்தின் மார்க்கமாகிய இயற்கையோடியைந்து வாழவேண்டுவது மக்கள் கடமை. அக்கடமையினின்றும் வழுவி நிற்பது சன்மார்க்கம் பற்றி நடப்பதாகாது. இந்நாளில் இயற்கை வாழ்வு செம்மை நிலையிலில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. இயற்கை வாழ்வு அருக அருகக் கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கும், மன்பதைக்குமுள்ள தொடர்பும் அறுந்து கொண்டே

போகும். அத்தொடர்பிற்கு ஆக்கந் தேட அவ்வப்போது பெரியோர்கள் தோன்றுவது வழக்கம். நமது தமிழ் நாட்டில் இற்றைக்கு ஒரு நூறுண்டுக்கு முன்னர் இராமலிங்க சுவாமிகள் தோன்றிக் காலதேச வர்த்தமானத்துக் கேற்ற முறையில் இயற்கை வாழ்வெனுஞ் சன்மார்க்கத்தை யோம்பினர்.

சன்மார்க்கமென்பது உலகில் பல சமயப் பெயர்களாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அச் சமயம் ஒவ்வொன்றுஞ் சன்மார்க்கத்தையே குறிக்கொண்டு நிற்கிறது. வெறும் பெயர்களை மட்டுங்கொண்டு போரிடுவது அறியாமை. அவ் வறியாமையுள்ளவரை கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கம் புலனுதல் அரிது. இதுபற்றிக் "காந்தியடிகளும் மனிதவாழ்க்கையும்" என்னும் நூலில் "சமயவாழ்வு" என்னும் பகுதியில் விரித்துக் கூறியுள்ளேன். விரிவு ஆண்டுக் காண்க.

சன்மார்க்கத்தைப்பற்றிச் சுவாமிகள் அருளிய பாக்களுள் சில வருமாறு:—

"சுத்த சன்மார்க்க சுகநிலை தனிலெனைச்
சத்திய னுக்கிய தனிச்சிவ பதியே"

" ஆன்ற சன்மார்க்க மணிபெற வெனைத்தான்
ஈன்றமு தளித்த வினியநற் றாயே"

" அழகனே ஞான வமுதனே யென்றன்
அப்பனே யம்பலத் தரசே
குழகனே யின்பக் கொடியுளங் களிக்கும்
கொழுனனே சுத்தசன் மார்க்கக்
கழகநேர் நின்ற கருணைமா நிதியே
கடவுளே கடவுளே யெனநான்
பழகநேர்ந் திட்டே னின்னுமிவ் வுலகிற்
பழங்கண லழுங்குத லழகோ"

" கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக் கொண்டாடும்
கண்மூடி வழக்கமெலா மண்மூடிப் போக
மலைவறுசன் மார்க்கமொன்றே நிலைபெறவெவ் வுலகும்
வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழங்கினையென் றனக்கே
உலைவறுமிப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே [தவனே
உணர்த்தினைவந் தணைந்தருள்வா யுண்மையுரைத்
சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருவமுத மளித்தோய்
சித்தசிகா மணியேயென் றிருநடநா யகனே"

" மாட்சி யளிக்குஞ் சன்மார்க்க
மரபில் மனத்தைச் செலுத்துதற்கோர்
சூழ்ச்சி யறியா துழன்றேனைச்
சூழ்ச்சி யறிவித் தருளரசின்

ஆட்சி யடைவித் தருட்சோதி
அமுத மளித்தே யானந்தக்
காட்சி கொடுத்தாய் நின்றனக்குக்
கைம்மா றேது கொடுப்பேனே"

"**திருநெறியொன் றேயதுதான் சமரசசன் மார்க்கச்**
சிவநெறியென் றுணர்ந்துலகீர் சேர்ந்திடுமி னீண்டு
வருநெறியி லெனையாட்கொண் டருளமுத மளித்து
வல்லபசக் திகளெல்லாம் வழங்கியவோர் வள்ளல்
பெருநெறியிற் சித்தாடத் திருவுளங்கொண் டருளிப்
பெருங்கருணை வடிவினொடு வருந்தருண மிதுவே
கருநெறிவீழ்ந் துழலாதீர் கலக்கமடை யாதீர் [னே"
கண்மையினுற் கருத்தொருமித் துண்மையுரைத் தே

"அச்சாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆறந்த நிலைகளெல்லா மறிந்தடைதல் வேண்டும்
எச்சார்பு மாகியுயிர்க் கிதம்புரிதல் வேண்டும்
எனையடுத்தார் தமக்கெல்லா மின்புதரல் வேண்டும்
இச்சாதி சமயவிகற் பங்களெலாந் தவிர்ந்தே [டும்
எவ்வுலகுஞ் சன்மார்க்கப் பொதுவடைதல் வேண்
உச்சாதி யந்தமிலாத் திருவடியில் யானும் [னே"
உடையாயுங் கலந்தோங்கு மொருமையும்வேண் டுவ

உலகிலுள்ள சமயங்கள் யாவுஞ் சன்மார்க்க மொன்றையே குறிக்கொண்டு நிற்றல் உண்மை. அவைகளின் நுட்பந்தேறாது மக்கள் சமயப்

பெயர்களை மட்டுங்கொண்டு, சமயநெறி விடுத்துச் சமய வெறியர்களாய், உலகில் நிகழ்த்திய போர்கள் பல; இட்ட வழக்குகள் பல. இனி அச்சமயப் பெயர்கட்குப் பதிலாக அவைகளின் உள்ளுறையாகவுள்ள சன்மார்க்கத்தை வழங்குவதே சால்பு. இனி உலகில் போருக்கும் பிளவுக்கும் பிரிவுக்குங் காரணமாகவுள்ள துன்மார்க்கங்கள் பொன்றுவதே சிறப்பு. அவைகள் பொன்றுங்காலம் சேய்மையிலில்லை யென்று இறும்பூதுடன் இயம்புகிறேன். சன்மார்க்க மோங்க; துன்மார்க்கம் சாய்க.

" கண்கொண்ட பூதல மெல்லாஞ்
சன்மார்க்கங் கலந்துகொண்டே
பண்கொண்ட பாடலிற் பாடிப்
படித்துப் பாவுகின்றார்
விண்கொண்ட சிற்சபை யொன்றே
நிறைந்து விளங்குகின்ற
தெண்கொண்ட மற்றை மதமார்க்கம்
யாவு மிறந்தனவே "

என வரூஉஞ் சுவாமிகளின் ஆர்வ மொழியை உற்றுநோக்குக.

யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சத்தெனுஞ் செம்பொருளுடன் இயற்கை வழித் தொடர்பு

கொண்டு வாழ்வோர், பிறவுயிரைத் தம்மைப் போலக் கருதும் ஒரு நிலையெய்தல் ஒருதலை. அவர்க்கு உலகு உயிர்களெல்லாம் ஆண்டவன் உடலுறுப்புக்களாகத் தோன்றும். பிற உயிர்கட்குத் தீங்கு செய்தல் தம் முயிர்க்குத் தீங்கு செய்தலாக முடிவது அவர்க்கு நன்கு தெரியும். இப்பெருநிலையே சன்மார்க்க நிலை யென்பது. இஃது இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வது மாகும்.

இந்நிலை யடைதற்கு மக்கள் கடைப்பிடித் தொழுகத் தக்க அறத்துறைகள் பல உண்டு. அவைகளை ஈண்டு விரிக்கிற்பெருகும். அவைக ளெல்லா வற்றிற்கும் அடிப்படை அருளறம் ஒன்றே. அவ்வறவொழுக்கம் சன்மார்க்கத்தைக் கூட்டுவது உறுதி; உறுதி. எனவே சன்மார்க் கப் பேற்றிற்கு வேண்டற்பாலது அருள் அரு ளென்க.

இராமலிங்க சுவாமிகளுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கு அருளறத்தையே பெரிதும் அறிவுறுத்திச் சென் றார். அருளில்லா விடத்தில் சன்மார்க்கமில்லை யென்பது சுவாமிகளின் உள்ளக் கிடக்கை. சுவாமிகள் "அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்

பெருங் கருணை" என்று முழங்குமாறு மன்பதைக்கு அறிவுறுத்தினர்; அருட்பெருஞ் சோதி வழிபாட்டிற் கென்றே வடலூரில் ஒரு கோயில் கட்டினர். ஆண்டவனை "அருட்பெருஞ் சோதி ஆண்டவன்" என்று போற்றுவது சுவாமிகள் வழக்கம். தமது கருத்துக்களெல்லாம் ஒரேயிடத்தில் பொதுள சுவாமிகள் அருளிய ஒரு தனி யகவற்கு "அருட்பெருஞ் சோதி யகவல்" என்னும் பெயர் சூட்டினர். சுவாமிகள் பாக்கள் முழுவதும் அருண்மணங் கமழ்ந்து கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை.

"அருளலா தணுவு மசைந்திடா ததனல்
அருணலம் பரவுகென் றறைந்தமெய்ச் சிவமே
அருளறி னெல்லா மாகுமீ துண்மை
அருளுற முயல்கவென் றருளிய சிவமே
அருணெறி யொன்றே தெருணெறி மற்றெலாம்
இருணெறி யெனவெனக் கியம்பிய சிவமே
அருள்பெறிற் றுரும்புமோ ரைந்தொழில் புரியும்
தெருளிது வெனவே செப்பிய சிவமே
அருளறி வொன்றே யறிவுமற் றெல்லாம்
மருளறி வென்றே வகுத்தமெய்ச் சிவமே
அருட்சுக மொன்றே யரும்பெறற் பெருஞ்சுகம்
மருட்சுகம் பிறவென வகுத்தமெய்ச் சிவமே

அருட்பே றதுவே யரும்பெறற் பெரும்பே
றிருட்பே றறுக்கவென் றியம்பிய சிவமே
அருட்டனி வல்லப மதுவே யெலாஞ்செய்
பொருட்டனிச் சித்தெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருளறி யார்தமை யறியா ரெம்மையும்
பொருளறி யாரெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருணிலை யொன்றே யனைத்தும் பெறுநிலை
பொருணிலை காண்கெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருள்வடி வதுவே யழியாத் தனிவடி
வருள்பெற முயலுகென் றருளிய சிவமே
அருளே நம்மிய லருளே நம்முரு
அருளே நம்வடி வாமென்ற சிவமே
அருளே நம்மடி யருளே நம்முடி
அருளே நம்நடு வாமென்ற சிவமே
அருளே நம்மறி வருளே நம்மனம்
அருளே நங்குண மாமென்ற சிவமே
அருளே நம்பதி யருளே நம்பதம்
அருளே நம்மிட மாமென்ற சிவமே
அருளே நந்துணை யருளே நந்தொழில்
அருளே நம்விருப் பாமென்ற சிவமே
அருளே நம்பொரு ளருளே நம்மொளி
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
அருளே நங்குல மருளே நம்மினம்
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே

அருளே நஞ்சுக மருளே நம்பெயர்
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
அருளொளி யடைந்தனை யருளமு துண்டனை
அருண்மதி வாழ்கவென் றருளிய சிவமே
அருணிலை பெற்றனை யருள்வடி வுற்றனை
அருளர சியற்றுகென் றருளிய சிவமே
உள்ளகத் தமர்ந்தெனை துயிரிற் கலந்தருள்
வள்ளல்சிற் றம்பலம் வளர்சிவ பதியே
நிகரிலா வின்ப நிலைநடு வைத்தெனைத்
தகவொடு காக்குந் தனிச்சிவ பதியே
சுத்தசன் மார்க்கச் சுகநிலை தனிலெனைச்
சத்திய னுக்கிய தனிச்சிவ பதியே"

எனவரூஉம் அருண்மொழிகளை நோக்குக.

சுவாமிகள் அருளிற்றேய்ந்து அருளுருவாய் வாழ்வு நடாத்தியதைக் குறித்துப் பின்னுங் கூறுவேன்.

௬. சங்கம்

இனிச் சுவாமிகள் கண்ட சங்கத்தைப் பற்றி இரண்டோர் உரை பகர்ந்து மேற் செல்கிறேன். ஒவ்வொன்றுஞ் சங்கத்தின் வழி வளர்வதே சிறப்பு. "வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர் இனத்தகத்தான்" என்றார் அப்பர். "இணங்கத்தன்னடியார் கூட்டமும் வைத்து" என்றார் மாணிக்கவாசகனார். "நான்குபேர் சேர்ந்து

ஜெபஞ் செய்யு மிடத்தில் நானிருக்கிறேன்.'' என்றார் கிறிஸ்து. "சங்காஞ் சரணங்கச்சாமி" என்று புத்தர் சங்கத்துக்கே வணக்கங் கூறியுள்ளார். நடராஜ வள்ளல் ஆனந்த நடம் புரிவது மன்றமே. திருமால் அறிதுயில் புரிவதும் அரங்கமே. வேறு பல அரசியல் வினைகளும், உலகியல் வினைகளும், மன்றங்களின் வாயிலாகவே நடைபெறுகின்றன. மக்கட்குச் சங்கத்தால் பல நலன்களுண்டு. அவையிற்றின் விரிவு ஈண்டு வேண்டுவதில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் சேர்ந்துழைத்தற்குரிய சங்கத்தைப் பற்றியும், அதன் அமைப்பைப் பற்றியுந் தொடக்கத்தில் சிறிது விளக்கியுள்ளேன். மீண்டும் அவைகளை ஈண்டுக்கூற வேண்டுவதில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் யாவர்? அருள் - தயை - இரக்கம் - கருணையுடையார் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தவரே யாவர். அவர் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்ந்தவரே யாவர். அவர் எந்நாட்டவ ராயினுமாக; எம்மொழியின ராயினுமாக; எவ்வகுப்பின ராயினு

மாக; எச்சமயத்தவராயினுமாக. "அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்க மடைந்தவரே" என்றும், "தயையுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்கஞ் சார்ந்தவரே" என்றுஞ் சுவாமிகள் அருளிய மொழிகளைக் காண்க. இச்சன்மார்க்க சங்கம் உலக முழுதுங்கொண்ட ஒன்றாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதற்கு இயற்கை அன்னை திருவருள் சொரிந்து வருகிறாள். கொலைத் தொழில் மிடைந்துள்ள நாடுகளிலுங் கொல்லா அறம் வளர்ந்து வரலை உற்று நோக்குவோர்க்கு உண்மை புலனாகும். சமரச சன்மார்க்க சங்கம் ஓங்க; ஓங்க. அருள் நெறி செழிக்க; செழிக்க.

"புன்மார்க்க மெல்லாம் பறையற் றொழிந்தனவே
சன்மார்க்க மொன்றே தழைத்ததுவே—சொன்மார்க்
தெல்லா வுலகு மிசைந்தனவே யெம்பெருமான் [கத்
கொல்லா நெறியருளைக் கொண்டு"

"துன்மார்க்க மெல்லாந் தொலைத்துவிட்டேன் சுத்த
சன்மார்க்கசங்கந் தலைப்பட்டேன்—என்மார்க்கம் [சிவ
நன்மார்க்க மென்றேவா னாட்டார் புகழ்கின்றார்
மன்மார்க்கத் தாலே மகிழ்ந்து"

"மார்க்கமெலா மொன்றாகு மாநிலத்தீர் வாய்மையிது
தூக்கமெலா நீக்கித் துணிந்துளத்தே—எக்கம்விட்டுச்

சன்மார்க்க சங்கத்தைச் சார்ந்திடுமின் சத்தியநீர்
சன்மார்க்கஞ் சேர்வீரிந் நாள்"

இதுகாறும், சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்திய தென்னை என்பதைச் சுவாமிகள் கண்ட "ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்" என்னும் பெயரையும், பொருளையுங் கொண்டு ஒருவாறு சுருங்கக் கூறினேன். இனி அவ்வறிவுறுத்தலை நடையில் கொணர்தற்குச் சுவாமிகள் கோலிய முறை என்னை என்பதுபற்றிச் சிறிது பேச விரும்புகிறேன்.

II. முறை

சுவாமிகள் பாடிய பாக்களையும், எழுதிய உரைகளையும் நோக்குழிச் சுவாமிகள் கொண்ட முறைகள் இன்ன இன்ன என்று புலனுகின்றன. அம்முறைகளைப் பொது சிறப்பென இருகூறிட்டுப் பேசலாம். ஈண்டுப் பெரிதுஞ் சிறப்பு முறைக்கண்மீதே நாட்டஞ் செலுத்தக் கருதியிருக்கிறேன். அச்சிறப்பு முறைகளுள்ளுஞ் சுவாமிகள் இளமையில் கொண்ட வழிபாட்டு முறைகளைத் தனியாக இறுதியில் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அவையல்லாத பிறவற்றையே ஈண்டுச் சுருங்கச்சொல்லப் புகுகிறேன்.

க. கடவுளிடத்துறுதி

அருட்பாவென்னுங் கருவிகொண்டு சுவாமிகள் வாழ்வை நோக்கினுல், அவர் வாழ்வில் முதல் முதல் புலனுவதொன்று. அவ்வொன்றே அவர் வாழ்வைச் சிறப்புச் செய்தது. அவ்வொன்றே எல்லார் வாழ்வையும் மேன்மையுறச் செய்வது. அவ்வொன்றிலா வாழ்வு எத்தகையதாயினும், அது சவலையுற்றுச் சாம்பியமுகிச் சாரும். அவ்வொன்றெது? கடவுளிடத்துறுதி.

அது வாழ்விற்குக் கொழுக் கொம்பு போன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் அக்கொம்பரைத் தாம் வேறு அது வேறு என்று கருதாதவாறு உடும்பெனப் பற்றிக்கொண்டார். சுவாமிகளின் எண்ணஞ் சொல் செயல் எல்லாம் கடவுளிடத்தே யடிந்து கிடந்தன. அவர் ஊன் உயிர் உடல் எல்லாம் அதனூடுருவி நின்றன.

சுவாமிகள் கடவுளிடங் கொண்ட உறுதியை அருட்பா முழுதுங் காணலாம். அருட்பாவை யோதியுணரும் ஒருவன் ஆண்டவனிடத்துறுதி கொள்ளுதல் ஒருதலை.

"அப்பாநின்னை யன்றியெங்கு மணைப்பா ரில்லையே
அந்தோநின்னை யன்றியெங்கு மருள்வா ரில்லையே
எப்பாலவர்க்கு நின்னையன்றி யிறைமை யில்லையே
எனக்குநின்மே லன்றியுலகி லிச்சை யில்லையே"

"உன்னைமறக்கி லெந்தாயுயிரேன் னுடம்பில் வாழுமோ
உன்பாலன்றிப்பிறர்பாலென்றனுள்ளஞ்சூழுமோ [மோ
என்னைக்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்ட தென்ன கருதியோ
எந்தாய்நின்னைக்கொடுக்கவென்பாலின்றுவருதியோ"

"இறைவாநின்னைக் கனவிலேனும் யான்மறப் பனோ
எந்தாயுலகத் தவர்கள்போல்நா னினியிறப்பனோ
மறைவாசகமும் பொருளும்பயனு மதிக்கு மதியிலே
வாய்க்கக்கருணை புரிந்துவைத்தா யுயர்ந்த பதியிலே"

"இறுகப்பிடித்துக் கொண்டேன்பதத்தை யினிநான் விடு
[வனோ
எந்தாய்பாதம் பிடித்தகையால் வேறு தொடுவனோ
குறுகப்பயந்து கூற்றுமோடிக் குலைந்து போயிற்றே
கோவேயுன்ற னருட்சிற்சோதி யென்ன தாயிற்றே"

அன்பர்களே! இப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை யோர்க; அடிகள் ஆண்டவனிடத்துக் கொண்ட உறுதியைத் தேர்க.

"தந்தையுந் தாயுங் குருவும்யான் போற்றுஞ்
சாமியும் பூமியும் பொருளுஞ்
சொந்தநல் வாழ்வு நேயமுந் துணையுஞ்
சுற்றமு முற்றுநீ யென்றே
சிந்தையுற் றிங்கே யிருக்கின்றே னிதுநின்
திருவுளந் தெரிந்ததே யெந்தாய்
நிந்தைசெய் யுலகில் யானுளங் கலங்கல்
நீதியோ நின்னருட் கழகோ"

"ஊன்பெறு முயிரு முணர்ச்சியு மன்பும்
ஊக்கமு முண்மையு மென்னைத்
தான்பெறு தாயுந் தந்தையுங் குருவுந்
தனிப்பெருந் தெய்வமுந் தவமும்
வான்பெறு பொருளும் வாழ்வுநற் றுணையு
மக்களும் மனைவியு முறவும்
நான்பெறு நண்பும் யாவுநீ யென்றே
நம்பினேன் கைவிடே லெனையே"

"சோறு வேண்டினுந் துகிலணி முதலாஞ்
சுகங்கள் வேண்டினுஞ் சுகமலாற் சுகமாம்
வேறு வேண்டினு நினையடைந் தன்றி
மேவொ ணுதெனு மேலவ ருரைக்கே
மாறு வேண்டிலேன் வந்துநிற் கின்றேன்
வள்ளலே யுன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
சாறு வேண்டிய பொழில்வட லரசே
சத்தி யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே"

எனவரூஉம் பாக்களால் தமக்குரிய எல்லாம் இறைவனே என்று சுவாமிகள் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் **தெய்வம்** **தெய்வம்** என்று ஒரு பெரும் பதிகம் பாடியுள்ளார். அதன்கண் அன்புக் கடவுளை எவ்வெவ்விதமாகத் **தமிழில்** சுவாமிகள் வடித்துக் காட்டுகிறார். இரண்டொரு பாக்கள் வருமாறு:—

"எல்லாஞ்செய் வல்லதெய்வ மெங்குநிறை தெய்வம்
என்னுயிரிற் கலந்தெனக்கே யின்பநல்குந் தெய்வம்
நல்லார்க்கு நல்லதெய்வம் நடுவான தெய்வம்
நற்சபையி லாடுகின்ற நடராசத் தெய்வம்
கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுந் தெய்வம்
காரணமாந் தெய்வமருட் பூரணமாந் தெய்வம்
செல்லாத நிலைகளெலாஞ் செல்லுகின்ற தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம்"

" தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலரடியென் சென்னிமிசை வைத்தபெருந் தெய்வம்
காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வம்
கருணைநிதித் தெய்வமுற்றுங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
சேயாக வெனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம் "

உ. இயற்கை வாழ்வு

இவ்வுறுதி யுடையார் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு வாழ்வு நடாத்த ஒருப்படார். இயற்கை நெறியே செந்நெறி யென்பது அவர்க்குச் செவ்வனே விளங்கும். நமது சுவாமிகள் இயற்கையோ டியைந்து வாழ்வு நடாத்தி, அதன் உள்ளுறை யாகிய இறைவனிடத் தன்பு செலுத்தி வந்தார்.

சுவாமிகள் இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வு நடாத்தினார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல வுள. இயற்கை வாழ்வின் இன்றியமையாமை யைச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைப் பகுதிகளிற் காண்க.

சுவாமிகள் நீராடல், காற்றில் மூழ்கல், இளங் கதிரொளியில் படிதல் முதலியவற்றை ஆற்றிக்

கொண்டிருந்தார். அடிகள் நீராடிய ஓடை உங்களிற் பெரும்பான்மையோர்க்குத் தெரியும். நாளை அடியவர்கள் இங்கிருந்து அருட்பா ஓதிக் கொண்டு சுவாமிகள் அடைந்த ஞான சித்த புரம் போகும் வழியில் அவ்வோடையில் மூழ்கு வார்கள். கண்ணையுங் கருத்தையும் கவரும் அவ்வழகிய ஓடையில் மூழ்குவதை ஒரு வழக்க மாகவும் அன்பர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அடிக்கடி வெளியில் உலவுவார்களென்று கேள்வியுற் றிருக்கிறேன். அவ்வுலவலில் காற்றில் மூழ்கலும் ஞாயிற்றொளி யில் படிதலும் நிகழ்கின்றன. சுவாமிகள் கோடையில் குளிர் நிழலில் அமர்ந்து அந்நிழலை ஆண்டவன் வடிவெனக் கொண்டு மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து உருகுவாராம். சுருங்கக்கூறின் சுவாமி கள் ஆண்டவன் வடிவான இயற்கையோ டியை ந்து வாழ்வு நடாத்தினார் என்று கூறலாம்.

இராமலிங்க அடிகள், இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வு நடாத்தி, அதன் வாயிலாக இறைவன் துணை புரியும் அருட்டிறத்தை யுணர்ந்து, அவ் வுணர்வைப் பாட்டாகப் பாடிப்பாடி இன்புற் றார். இயற்கையில் இறைவன் பாட்டாகக் காட்சி

யளிப்பதைக் கண்ட அடிகள், அவ்வியற்கைப் பாட்டைத் தெள்ளிய தீந்தமிழ்ப் பாட்டுப் படமாக வரைந்து நமக்கு உதவியுள்ளார்.

"கோடையிலே யிளைப்பாற்றிக்கொள்ளும்வகைகிடைத்த
குளிர்தருவே தருநிழலே நிழல்கனிந்த கனியே
ஓடையிலே யூறுகின்ற தீஞ்சுவைத்தண் ணீரே
உகந்ததண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே
மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியபூங் காற்றே
மென்காற்றில் விளைசுகமே சுகத்திலுறும் பயனே
ஆடையிலே யெனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
ஆடுகின்ற வரசேயென் னலங்கலணிந் தருளே"

இப்பாட்டில் இயற்கைக் கூறுகளை ஆண்டவனாகக் கண்டு கண்டு சுவாமிகளுற்ற மகிழ்ச்சியில் தமிழ் அன்பர்களே! கருத்திருத்துங்கள்; பாட்டுளத்துடன் அப்பாட்டில் திளையுங்கள்; பாட்டு வடிவான இயற்கை இறையின் நிழலில் இருங்கள்; தண்ணீரி லாடுங்கள்; மலர் மணத்தை முகருங்கள்; காற்றில் மூழ்குங்கள்; அருளின்பத்தை நுகருங்கள்; நுகர்ந்து மகிழ்வுறுங்கள். அம்மகிழ்ச்சியே உடலையும் உயிரையும் ஓம்பும் அமிழ்தம் அமிழ்தமென்க. அவ்வமிழ்தப் பெருக்கே சுவாமிகள் அருளிய அருட்பா. அத்தமிழ் விருந்துண்ண எழுங்கள்; எழுங்கள்.

"உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென்னுடம்
  டுயிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்துந்[போ
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
  ததும்பியென்றன் மயமெல்லாந் தன்மயமே யாக்கி
எண்ணியவென் னெண்ணமெலா மெய்தவொளி வழங்கி
  இலங்குகின்ற பேரருளா மின்னமுதத் திரளே
புண்ணியமே யென்பெரிய பொருளேயென் னரசே
  புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே"

"காட்சியுறக்கண்களுக்குக் களிக்கும்வண்ண முளதாய்
  கையுமெய்யும் பரிசிக்கச் சுகபரிசத் ததுவாய்ச் [கீ
சூழ்ச்சியுற நாசிக்குச் சுகந்தஞ்செய் குவதாய்த்
  தூயசெவிக் கினியதொரு சுகநாதத் ததுவாய்
மாட்சியுற வாய்க்கினிய பெருஞ்சுவையீ குவதாய்
  மறைமுடிமேல் பழுத்தெனக்கு வாய்த்தபெரும்
ஆட்சியுறவருளொளியாற் றிருச்சிற்றம் பலத்தே[பழமே
  ஆடல்புரி யரசேயென் னலங்கலணிந் தருளே"

இயற்கை வாழ்விற்குரிய துறைகள் பலவுண்டு. அவைகளை ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். சிலவற்றை மட்டும் ஈண்டுக் குறித்து மேற் செல்கிறேன்.

இயற்கை வாழ்விற்கு இன்றியமையாதன வற்றுள் உணவுமொன்று. 'உணவுக் கேற்ற குணம்' என்பது பழமொழி. பொருந்தா வுண

வால் மனிதன் குணநல னிழந்து இயற்கைச் செந்நெறி விடுத்து பிறழ்ந்து வீழ்வதுமுண்டு. ஆகவே உணவை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டுவது மக்கள் கடமை.

இராமலிங்க சுவாமிகள் பொருந்திய உண வேனுஞ் சைவ உணவு அருந்தி அருந்திச் சிவனெடு தொடர்பு கொள்ளும் ஒரு நெறி நின்றார். சுவாமிகள் கீரையுணவே பெரிதும் உண்டு வந்தாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக் கிறேன். புலால் உணவைச் சுவாமிகள் கடிந்து மறுத்து உரைத்ததைப் போல வேறு எவருங் கூறவில்லை என்றுஞ் சொல்லலாம்.

அவ்வுணவால் மக்கள் உடல் நலனிழந்து, உயிர் நலனிழந்து கேடுறுவதைச் சுவாமிகள் நன்குணர்ந்து, அதை மறுக்கலானார். அம் மறுப்பு மொழிகள் பலபடக் கிடக்கின்றன. அவைகளுள் சில வருமாறு :—

"ஊழ்வகைக்குத் தக்கபடி மிருகம் பறவை முத லிய சீவர்களுக்கு அருளால் நியதியாகார மாத்திர மிருக்க மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் ஊழ்நியதி யாகாரத்தோடு ஆகாமிய முயற்சி யாகாரமும் வேண் டுவது அவசியமென்றது எப்படியெனில் :—மனி

தர்கள் பிராரத்தப்படி நியதியாகாரத்தைப் புசித்துப் பிராரத்த அநுபவத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்கும், ஆகாமியத்தால் முயற்சி யாகாரத்தைப் புசித்துக் காரணேந்திரிய தேகத்தை வலுவுள்ளதாகச் செய்து கொண்டு சன்மார்க்க சாதனத்தை அநுசரித்துச் சித்திமுத்தி இன்பங்களைப் பிராரத்த ஆகாரமும் ஆகாமிய முயற்சி ஆகாரமும் அவசியம் வேண்டு மென்றறிய வேண்டும். மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, தாபரமென்கிற சீவதேகங்கள் தண்டனை நிமித்தம் வகித்த தேகங்களாதலால் பிராரத்த ஆகாரம் கடவுள் விதித்த வண்ணம் அருட்சத்தியால் தடைபடாமல் கொடுக்கப்படுமாகலால் **ஆகாமிய ஆகாரம்** சம்பாதிக்க வேண்டாமென்றறிய வேண்டும்.

ஆனால் சீவகாருணியம் எல்லாச் சீவர்களுக்கும் பொதுவென்று முதலில் குறிக்கப்பட்ட தென்னை யெனில்; சீவகாருணிய வொழுக்கத்தில் முக்கியமாக எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொதுவில் **பசியினால் வருந்துன்பத்தை** நிவர்த்தி செய்து ஆகாரத்தினால் திருப்தியின்பத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றும், பசியைப்போல் வேறுவகையினால் **சீவகொலை நேரிடுவதானால்** அந்தச் **சீவகொலையைத்** தம் மாற் கூடியவரையில் எவ்விதத்திலாயினும் தடை செய்து உயிர் பெறுவித்துச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்றும், பிணி பய முதலிய மற்றவேதுக் களால் சீவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடில், அத்துன்

பங்கள் தங்களால் நீங்கத்தக்கவைகளாகில் நீக்க வேண்டுமென்றும், மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் முதலிய சீவர்களிடத்துப் பயத்தினல் வருந் துன்பத்தையும் **கொலையினல் வரும் துன்பத்தையும்** எவ்விதத்தும் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்றும், அவற்றுள் துட்ட சீவர்களிடத்தும் சிறிது பயத்தினல் வருந்துன்ப மாத்திரமே யல்லது கொலையினல் வரும் துன்பங்களைச் செய்யப்படாதென்றும், இவ்வகை முழுவதும் சீவகாருணியமே யாதலால் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் **சீவகாருண்யம் வேண்டுமென்று** கடவுளால் ஆணைசெய்ததென்றறிய வேண்டும்.

" மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகச் சம்பாதிக்கின்ற உயிர்களில் சில உயிர்கள் தாமச ஆகாரமாகிய மாமிச ஆகாரம் செய்வதனல் அவைகளுக்குப் பசியாற்றுவிக்கும்போது அந்த ஆகாரத்தைக் கொடுத்து ஆற்றுவிக்கப்படாதோ வென்னில் **ஒரு சீவனைக் கொன்று ஒரு சீவனுக்கு மாமிசத்தால் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய ஒழுக்கமேயல்ல** வென்றும், கடவுள் சம்மதமும் அல்லவென்றும், இவைகளுக்கு முழு விரோதமென்றும் அறிய வேண்டும். எல்லாச் சீவர்களுக்கும் இயற்கையுண்மை ஏகதேசங்களாகிக் கடவுளியற்கை விளக்கம் ஒன்றேடொன்று மாறுபடாதாகலாலும், **கடவுளியற்கை விளக்கமுஞ் சீவவியற்கை**

விளக்கமும் அந்தந்தத் தேகங்களினும் விளங்கு கின்ற படியாலும் ஒரு சீவனை வதைத்து அதனால் மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுதல் சீவகா ருணிய வொழுக்கத்திற்கு முழு விரோதமென்றே அறிய வேண்டும். புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் மற்றொரு சீவனைக் கொன்று தின்று தாமச வாகாரத்தால் பசியாற்றித் திருப்தி யின்பத்தை யடைந்து சந்தோஷிக்கின்றன. அந்தச் சந்தோ ஷம் கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் சீவ வியற்கை விளக்கநிறைவு மெனவுங் கொள்ளக் கூடாதோ வென்னில், கூடாது. தாமசவாகாரத் தால் பூரண சத்துவமாகிய கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் ஏகதேச சத்துவமாகிய ஆன்ம வியற்கை விளக்கமும் விளங்கா. இருளால் ஒளி விளங்காதது போல். இதைத் தாமசவாகார மென் பது என்னவெனில்—கடவுள் விளக்கம் வெளிப் படாதபடி ஆன்ம விளக்கத்தை மறைத்த இம்சை ஆகாரமாகலால் தாமசவாகார மாயிற்று. இந்த ஆகாரத்தால் திருப்தி யின்பமாகிய சந்தோஷ விளக் கம் எதனுடைய விளக்க மென்னில், அஞ்ஞான பசு கரண மாயா விளக்கமென்று அறியவேண்டும்.

பசுவென்பது என்னை? ஆணவம், மாயை, கன் மம் என்கிற மும்மல பந்தத்தால் ஒன்றுபட்டு அறி விழந்த ஆன்மாவையே பசுவென்பது. அப்பசு விற்கு விளக்கந் தோன்றுவது எப்படி யென்னில்

—சூரியனை மறைத்த மேகவண்ணத்திலுள்ள இருளினிடத்தும் சூரியப் பிரகாச விசேஷந் தோன்றுதலால் அவ்விருளும் விளக்கமாக வழங்குகின்றது. அதுபோல், அசுத்த மாயா காரணங்களுந் தாமச குணமும் இருள் வண்ணமுடைய வாயினும் தம்மால் மறைக்கப்பட்ட பரசிவ விளக்க விசேஷத்தால் அசுத்த மாயா காரணமும் தாமச குணமும் விளக்கமாக வழங்குகின்றன. இதனால் தாமச வாகாரத்தில் வரும் விளக்கம் அசுத்த மாயா காரண விளக்கமே யென்று அறிய வேண்டும். ஆனால் மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங்களும் உயிராகவே சொல்லப் படுகின்றனவே அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரமாகக் கொண்டால் அவை தாமசவாகார மல்லவோ, அதனால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த மனோகரண சந்தோஷ மல்லவோ என்னில் - மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங்களும் உயிர்கள்தான். அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரங் கொண்டால் அது ஏகதேச தாமச வாகாரந்தான். அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்தகரண சந்தோஷந் தான். ஆனால் அப்படியல்ல. மரம் புல் நெல் முதலான சீவர்கள் பரிசமென்கிற ஓரறிவை யுடைய சீவர்களாதலாலும், அவ்வுடம்பில் சீவவிளக்கம் ஒருசார் விளங்குதலாலும், அவ்வுயிர்கள் தோன்றும் விந்துக்களும் மற்ற வித்துக்கள் போல் சடமாதலாலும் அவ்விந்துக்களை நாமே

விதைத்து உயிர் விளைவு செய்யக் கூடுமாதலா லும், அவ்வுயிர்களை வேறு செய்யாமல் அவ் வுயிர்களினிடத்து உயிரில்லாமல் உயிர் தோன் றுதற் கிடமான சடங்களாகத் தோன்றிய வித் துக்களையும் காய்களையும் கனிகளையும் பூக்களை யும் கிழங்குகளையும் தழைகளையும் ஆகாரங்க ளாகக் கொள்வதே யன்றி, அவ்வுயிருள்ள முதல் களை ஆகாரமாகக் கொள்ளாத படியாலும், அவைகளில் வித்து, காய், கனி முதலானவை கொள்ளும்போது சுக்கிலம் நகம் ரோமம் முத லியவைகளை வாங்கும்போது இம்சை யுண்டா காமைபோல் இம்சை யுண்டாகாதபடியாலும் தாபர வர்க்கங்களுக்கு மனமுதலான அந்தக் கர ணங்கள் விருத்தியில்லாத படியாலும் அது உயிர்க்கொலையு மல்ல; துன்பம் உண்டு பண் ணுவது மல்ல; *அதனால் அது சீவகாருணிய விரோதமாகாது; அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோ ஷம் சீவ விளக்க சகிதமான கடவுள் விளக்கமே யாகுமென் றறியவேண்டும்.*

மா முதலிய தாபரங்களில் தோன்றிய வித்துக் களை இனி உயிரேறுதற் கிடமாகிய சடங்களென் பது எப்படியென்னில்—வித்துக்களில் சீவனிருந் தால் நிலத்தில் விதையா முன்னமே விளையவேண் டும்; நிலத்தில் விதைத்த காலத்துஞ் சில வித்துக்

கள் விளையாமலே யிருக்கின்றன : அன்றியும் வித்தென்பது காரணம் ; இந்தக் காரணம் உடம்பு தோன்றுதற்கே யென்று சிறு பிள்ளைகளாலும் அறியப்படும். அன்றி உயிர் நித்தியம், உடம்பு அநித்தியம், நித்தியமான வுயிர் காரணம் வேண்டாது ; அநித்தியமாகிய வுடம்பே காரணம் வேண்டும். ஆகலில் வித்துக்களைச் சடமென் றறியவேண்டும். ஆனல் வித்துக்களினிடத்து ஆன்மாக்கள் ஏறுவது எப்படி யென்னில்—நிலத்திற் கலந்த வித்திற்கு நீர்விடில் அந்த நீரின் வழியாகக் கடவுள் அருள் நியதியின்படி ஆன்மாக்கள் அணுத் தேகத்தோடு கூடி நிலத்திற் சென்று அந்நிலத்தின் பக்குவ சத்தியோடு கலந்து வித்துக்களினிடமாகச்செல்கின்றனவென்று அறிய வேண்டும். முளைகளையே பிடுங்கப்படாதென்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். வித்து, காய், இலை முதலியவைகளைப் புசிக்கலாமென்று சொல்வதெப்படியென்னில்—வித்து நிலத்திற் படிந்தபின் நீர்வழியாக ஆன்மாவானது சென்று பக்குவ சக்தியிற் கலந்து வித்திலேறி முளைத்தபடியால் முளையானது வித்து காய் முதலியவைகளைப் போலச் சடமல்ல. ஆதலால் முளைகளைப் பிடுங்கக் கூடாதென்பது உண்மையென்று அறியவேண்டும்.

வித்து, காய், கனி முதலியவற்றில் உயிர்க்கொலை இல்லாவிடினும் நகம், ரோமம், சுக்கிலம் முதலிய

வற்றிலிருக்கிற அசுத்தமாவதில்லையோ வென்னில் —தத்துவ விருத்தியும் தாது விருத்தியும் இல்லாத படியால் அசுத்தமுமில்லை. ஆதலில் **மரம், புல், நெல் முதலியவைகளின் வித்து காய் கனி தழை முதலியவற்றைப் புசிப்பது சீவகாருணிய விரோத மல்லவென்று அறிய வேண்டும்.** மாமிச ஆகாரம் புலி முதலாகிய துட்ட மிருகங்களுக்கு நியதி யாகாரமல்லவோ வென்றறிய வேண்டில், அது அவ் வுயிர்களுக்குச் சிருட்டி நியதி ஆகாரமல்ல. பரம்பர வழக்கத்தாற் பெற்ற ஆகாரமா மென்றறிய வேண் டும். ஆகலில் அதை நிவர்த்தி செய்வித்துச் சத்துவ வாகாரங்களைப் புசிப்பிக்கும்படி செய்யவுங்கூடும்; ஒரு சீலமுடையவன் கிரகத்தில் வழங்குகின்ற பூனைக்கும் நாய்க்கும் வேறிடங்களிற்போய் அசுத்த ஆகாரங்கொள்ளாமல் காவல் செய்து அடிநாள் தொடங்கிச் சுத்தவாகார வழக்கமே செய்விக்கின் றான். அவைகள் அவைகளைப் புசித்து உயிர்வழங்கி வருகின்றன. அப்படியே புலி சிங்க முதலிய துட்டவர்க்கங்களையும் மேல்நின்று சுத்த ஆகாரத் தில் பழக்குவாரில்லாமையினால் அசுத்தாகாரங்களைப் பழக்கத்தாற் புசிக்கின்றன வென்றறியலாம். ஆக லில் ஒரு சீவனைக்கொன்று மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுவித்தல் கடவுளருளுக்குச் சம்மதமுமல்ல; சீவகாருணிய வொழுக்கமு மல்லவென்று சத்திய மாக அறிய வேண்டும்.”

" மருவாணைப் பெண்ணாக்கி யொருகணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கு மப்பெண்
உருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை
எழுப்புகின்ற வுறுவ னேனுங்
கருவாணை யுறவிரங்கா துயிருடம்பைக்
கடிந்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறொ ணாதே "

" கொலைபுரிவார் தவிரமற்றை எல்லாரு நினது
குலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே
மலைவறவே சுத்தசிவ சமரசசன் மார்க்கம்
வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே
நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கு நித்தியனே யெல்லா
நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்
புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே "

"உயிர்க்கொலையும் புலைப்புசிப்பு முடையவர்க ளெல்லாம்
உறவினத்தா ரல்லாரவர் புறவினத்தா ரவர்க்குப்
பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிக
பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவே லிங்கே
நயப்புறுசன் மார்க்கமவ ரடையளவு மிதுதான்
நம்மாணை யென்றெனக்கு நவின்றவரு ளிறையே
மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே "

௬. முறையீடு

மனிதன் கடவுளிடத் துறுதிகொண்டு, இயற்கைச் செந்நெறி நின்று, வாழ்வு நடாத்திவரும் வேளையில், தொடக்கத்தில், முன்னை யூழாலோ, வேறு சில குறைபாடுகளாலோ வழுக்கி வீழினும் வீழ்வன். வீழ்தல் இயல்பு. வீழ்ந்துபடும் மகன் என் செயல்வேண்டும்? அவ்வீழ்ச்சி குறித்து வருந்துதல்வேண்டும்; ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடல்வேண்டும். வருந்தாமலும், முறையிடாமலும் வீழ்ந்து வீழ்ந்து செல்லும் ஒருவன் இயற்கை யிறை வாழ்வினின்றும் விலகி விடுகிறான். அதனால் அவன் பிறவிப் பேற்றை யிழந்தவனாகிறான். தவறி வீழும் ஒருவன், முதலாவது அத்தவறுதல் குறித்து உளம் நொந்து வருந்துதல் வேண்டும். அவ்வருத்தம் மீண்டுந் தவறுதல் உறாத முறையில் ஆண்டவன் துணையைக் குறிக்கொண்டு நிகழ்வதாயிருத்தல்வேண்டும். **உண்மையாகக் கசிந்து கசிந்துருகு முளத்தில் திருவருள் பதிதல் உறுதி.**

ஆண்டவன் எற்றுக் கிருக்கிறான்? மகன் வழுக்கி வீழ்ந்து அலமந்து வருந்தும்போது துணைபுரியவே ஆண்டவனிருக்கிறான். **ஊழின்**

மீது பழி சுமத்துவோர் கடவுளிடத் துறுதி யில்லாதாரென்க. ஆண்டவனருளால் எல்லா வினைகளையும் வெல்லலாம். வேண்டற்பாலது ஆண்டவனிடத்து உறுதி; உறுதி.

“நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை
நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும
ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ்
சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து
தோன்றிடினே”

என்றார் அருணகிரிநாதர்.

அவ்வுறுதியில் நிலைத்து நின்று, தொடக்கத்தில் நிகழும் பிழைபாடுகளை அஞ்சாது முறையிட்டு, அழுது அழுது, குற்றங் களைந்து களைந்து சென்றால், நாளுக்குநாள் குறைபாடு ஒழிந்து, ஆண்டவன் அருள்நிறை கூடும். அந்நிறையில் மூழ்கும் நிலை கூடிய பின்னை மகன் எப்பிழையும் நிகழ்த்தான். அவன் செயல் சிவன் செயலாகிறது. தொடக்கத்தில் சிறிது முயன்றே தீரல் வேண்டும். ஆகவே, இயற்கை வாழ்விற்கு முறையீடும் வேண்டற்பாலது.

ஆண்டவன் அடியார் ஒவ்வொருவருங் குறைபாடுகளை முறையிட்டு முறையிட்டே பின்னைப் பெருநிலை பெற்றனர். குறைபாடுகளை முறையிட அஞ்சுகிறவன் பாவமென்னும்பேயின் புதல்வனாவன். அவன் ஆண்டவன் பிள்ளை ஆகான்.

நமது இராமலிங்க சுவாமிகளின் முறையீடுகளை என்னுரையால் எங்ஙனம் முறையிடவல்லேன்? முறையீடும் அழுகையு மல்லவோ இராமலிங்க சுவாமிகட்குப் பிறவிப் பேறளித்தன? இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி முறையிட்ட முறையீடு-அழுத அழுகை-என்னே! என்னே! "அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே" என்னும் மணிவாசகத்தின் நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலுணர்ந்து, அதை வாழ்வில் கொணர்ந்தார். அவரது அழுகை அவரது மாசைக் கழுவி அவரை ஆண்டவன் பிள்ளையாக்கிற்று.

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! குறைகளை முறையிடுங்கள்; அழுங்கள். ஆண்டவன் பிள்ளைகளாகலாம். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் எனக்கு இளமையில் விளங்கா

தொழிந்தன. இலக்கணங்களைக் கட்டியழு தேன்; இலக்கியங்களைக் கட்டியழுதேன்; தர்க் கத்தில் புரண்டேன்; தத்துவத்தில் புரண்டேன்; வாதத்தில் வீழ்ந்தேன். ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடக்கற்றேனில்லை; அழக்கற்றேனில்லை. முறையீட்டை முனிந்தேன்; அழுகையை வெறுத்தேன்; பாவியானேன்.

முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திற மும் ஒருபோது எனக்குத் திடீரெனப் புலனா யின. இதற்குப் பெருந்துணைவர்களாக நின்ற எனது நண்பர்கள் டி. ஜெ. இரத்தினம், எக் பர்ட் இரத்தினம் இவர்கட்குப் பெருங் கடப் பாடுடையேன். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழு கையின் திறமும் விளங்கிய பின்னரே திருவாச கத்தின் மாண்பும், அதைப் போற்றிய இராம லிங்க சுவாமிகளின் மாண்பும் ஒருவாறு எனக்கு விளங்கின. இப்பொழுது முறையீட்டில் முனை ந்து நிற்கிறேன். ஆனால் இன்னும் அழுகை பெருகவில்லை. இஃது என்பாலுள்ள குறை பாடு! என் செய்வேன்! இந்நிலையிலுள்ள சிறி யேற்குக் கிறிஸ்துவின் வாக்கும், நால்வர் மொழி யும், ஆழ்வார் உரையும் எவ்வாறு துணைசெய்து

வருகின்றன என்பதை யான் அறிவேன். அருண கிரியாரும் தாயுமானுரும் என்னுவிக்குப் பெருந் துணைசெய்து வருகிருர். இப்பெரியோர்கள் அழுகையெல்லாம் பின்னுளில் தேங்கிய இடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருட்பாவாகும். முறை யீட்டில் அஞ்சாமையையும், அழுகையில் வேட் கையையும் அருட்பா எழுப்புகிறது. முறையீடும் அழுகையுமே வேண்டும்; வேண்டும். அவ்வன்பே வேண்டும்; வேண்டும். சுவாமிகள் முறையீடோ மலையென நிற்கிறது; அழுகையோ கடலெனக் காட்சியளிக்கிறது. அம்மலையையும் கடலையும் அருட்பாவில் பாருங்கள்; பாருங்கள். ஈண்டுச் சிலவற்றை மட்டும் அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டு கிறேன்.

“குலத்திடையுங் கொடியனொரு குடித்தனத்துங் கொடி [யேன்
குறிகளிலுங் கொடியனன்றிக் குணங்களிலுங் கொடி [யேன்
மலத்திடையே புழுத்தசிறு புழுக்களிலுங் கடையே[ன்
வன்மனத்துப்பெரும்பாவிவஞ்சநெஞ்சப்புலையே
நலத்திடையோ ரணுவளவும்நண்ணுகிலேன்பொல்லா [ன்
நாய்க்குநகை தோன்றநின்றேன் பேய்க்குமிக விழிந்தே
நிலத்திடைநானேன்பிறந்தேனின்கருத்தையறியேன்
நிர்க்குணனே நடராஜ நிபுணமணி விளக்கே”

“ தொழுதெலாம் வல்ல கடவுளே யெனநிற்
றுதித்திலேன் றூய்மையொன் றறியேன்
கழுதெலா மனையே னிழுதெலா முணவிற்
கலந்துணக் கருதிய கருத்தேன்
பழுதெலாம் புரிந்து பொழுதெலாங் கழித்த
பாவியேன் றீமைகள் சிறிதும்
எழுதலாம் படித்தன் றெனஃகிக வுடையேன்
என்னினுங் காத்தரு ளெனையே ”

“ சீரிடம் பெறுமோர் திருச்சிற்றம் பலத்தே
திகழ்தனித் தந்தையே நின்பாற்
சேரிட மறிந்தே சேர்ந்தனன் கருணை
செய்தருள் செய்திடத் தாழ்க்கில்
யாரிடம் புகுவேன் யார்துணை யென்பேன்
யார்க்கெடுத் தென்குறை யிசைப்பேன்
போரிட முடியா தினித்துய ரொடுநான்
பொறுக்கலே னருள்கவிப் போதே ”

“ போதுதான் விரைந்து போகின்ற தருணீ
புரிந்திடத் தாழ்த்தியே லலையோ
யாதுதான் புரிவேன் யாரிடம் புகுவேன்
யார்க்கெடுத் தென்குறை யிசைப்பேன்
தீதுதான் புரிந்தே னெனினுநீ யதனைத்
திருவுளத் தடைத்திடு வாயேல்
ஈதுதான் றந்தை மரபினுக் கழகோ
என்னுயிர்த் தந்தைநீ யலையோ ”

“ தந்தைநீ யலையோ தனையனு னலனே
தமியனேன் றளர்ந்துளங் கலங்கி
எந்தையே குருவே யிறைவனே முறையோ
என்றுநின் றேலிடு கின்றேன்
சிந்தையே யறியார் போன்றிருந் தனையேற்
சிறியனே னென்செய்கே னையோ
சந்தையே புகுந்த நாயினிற் கடையேன்
தளர்ச்சியைத் தவிர்ப்பவர் யாரே ”

“ யாரினுங் கடையேன் யாரினுஞ் சிறியேன்
என்பிழை பொறுப்பவர் யாரே
பாரினும் பெரிதாம் பொறுமையோய் நீயே
பாவியேன் பிழைபொறுத் திலையேல்
ஊரினும் புகுத வொண்ணுமோ பாவி
உடம்பைவைத் துலாவவும் படுமோ
சேரினு மெனைத்தான் சேர்த்திடார் பொதுவாந்
தெய்வத்துக் கடாதவ னென்றே ”

“ அடாதகா ரியங்கள் செய்தன னெனினும்
அப்பநீ யடியனேன் றன்னை
விடாதவா றறிந்தே களித்திருக் கின்றேன்
விடுதியோ விட்டிடு வாயேல்
உடாதவெற் றரைநேர்ந் துயங்குவே னையோ
உன்னரு ளடையநா னிங்கே
படாதபா டெல்லாம் பட்டன னந்தப்
பாடெலாம் நீயறி யாயோ ”

"பத்தி யஞ்சிறி துற்றிலே னுன்பாற்
பத்தி யொன்றிலேன் பரமநின் கருணை
மத்தி யம்பெற வந்துநிற் கின்றேன்
வள்ளலே யுன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
எத்தி யஞ்சலே யெனவரு ளாயேல்
ஏழை யேனுயி ரிழப்பனுன் னாணை
சத்தி யம்புகன் றேன்வட லரசே
சத்தி யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே"

"படித்தன னுலகப் படிப்பெலா மெய்ந்நூல்
படித்தவர் தங்களைப் பார்த்து
நொடித்தனன் கடிந்து நோக்கினேன் காம
நோக்கினேன் பொய்யர்தம் முறவு
பிடித்தன னுலகிற் பேதையர் மயங்கப்
பெரியரிற் பெரியர்போற் பேசி
நடித்தன னேனினு நின்னடித் துணையே
நம்பினேன் கைவிடே லெனையே"

"படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியா தரசே [தென்
பட்டதெலாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழு
உடலுயிரா தியவெல்லாம் நீயெடுத்துக் கொண்டுன்
உடலுயிரா தியவெல்லா முவந்தெனக்கே யளிப்பாய்
வடலுறுசிற் றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணுண்
மணியேயென் குருமணியே மாணிக்க மணியே
நடனசிகா மணியேயென் னவமணியே ஞான
நன்மணியே பொன்மணியே நடராஜ மணியே"

"படமாட்டேன் துயர்சிறிதும் படமாட்டே னினிநான்
பயப்படவுமாட்டேனுன்பதத்துணையேபிடித்தேன்
விடமாட்டே னெமாந்து விடமாட்டேன் கண்டீர்
மெய்ம்மையிது நும்மாணை விளம்பினனும் மடியேன்
கெடமாட்டேன் பிறர்மொழிகள் கேட்டிடவு மாட்டேன்
கிளரொளியம் பலத்தாடல் வளரொளிநும் மல்லால்
நடமாட்டே னெனுளத்தே நான்சாக மாட்டேன்
நல்லதிரு வருளாலே நான்றா னேனே"

"குற்றம் புரிதலெனக் கியல்பே
குணமாக் கொள்ளலுனக் கியல்பே
சிற்றம் பலவா வினிச்சிறியேன்
செப்பு முகமன் யாதுளது
தெற்றென் றடியேன் சிந்தைதனைத்
தெளிவித் தச்சந் துயர்தீர்த்தே
இற்றைப் பொழுதே யருட்சோதி
ஈக தருண மிதுவாமே"

௬. அருளொழுக்கம்

இம் முறையிட்டானும், அழுகையானும் 'நான்' என்னும் முனைப்பு வீழ்ந்துபடும். முனைப்பு வீழ்ச்சியான் மனமாசகலும். மனமாசு அகல அகல ஆண்டவன் அருள் பதிந்து கொண்டே போகும். முறையிடும் அழுகையும் முனைப்பைச்

செகுத்து, மாசைக்கழுவி, அருளைக் கூட்டல் கருதற்பாலது.

இயற்கை வாழ்வின் முடிந்த நிலை அருளொழுக்கப் பேறேயாகும். அருளொழுகு மிடத்தில் பிற தீமை யொழுகுங் கொல்? அருளொழுகுமிடத்தில் எல்லா நலன்களு மிருத்தல் இயல்பு. ஆங்குத் தீமைக்குத் துச்சிலுமில்லை யென்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளொழுக்கத்தில் தலை சிறந்து விளங்கியது உலகறிந்த தொன்று. அவர் கொண்ட இயற்கை வாழ்வு அவருக்கு அந்நிலையைக் கூட்டிற்று. இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளையே நினைந்து நினைந்து, அருண்மயமாய், அருள்நெறி நின்று அருளறத்தையே ஓம்பினர். இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் தன்மையை நன்கு உணர்ந்து, அவ்வருளாயினர் என்பது அவரெழுதிய "ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்" முதலிய கட்டுரைகளாலும், வேறு பல பாக்களாலும் நனி விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் சமயம் என்ன என்று எவரேனுங் கேட்பின், அவர்க்குச் "சுவாமிகள் சமயம் ஜீவகாருண்ய சமயம் அல்லது அருணெறி" என்று கூறலாம். சத்தெனுஞ் செம்

பொருளைக் கூட்டவல்லது அருள் ஒன்றே. சத்தெனுஞ்செம்பொருளை உணர்த்தக்கூடிய "மார்க்கம்" இயற்கை யென்று மேலே கூறியுள்ளேன். அவ்வியற்கை வழி வாழ்வு நடாத்தின், அஃது அருளைக்கூட்டுகிறது. ஆகவே சத்தையுணர்த்தி, அதனுடன் உயிரைச் சேர்க்கவல்லது அருள் நெறி என்பதை அன்பர்கள் உணர்வார்களாக.

உலகில்தோன்றிய பெரியாரெல்லாரும் அருள் நெறியையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களும் அருள் நெறியையே அறிவுறுத்துகின்றன. "நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றால்-தேரினும் அஃதே துணை" என்றார் வள்ளுவனாரும். ஆகவே, உயிர் நலத்துக்குரிய பொதுநெறி அருணெறியே யென்க. அதைக்கூட்டும் ஒன்றே சமரச சன்மார்க்கம் என்பது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் திறத்தையும், நலத்தையும் தமது வாழ்வில் நன்குணர்ந்து, அருணெறி யோம்புவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார். இராமலிங்கர் என்னும் பெயருக்கு ஜீவகாருண்ய மூர்த்தி என்று பொருள் கொள்ளலாம். அவர் சமயம் ஜீவகாருண்யம்

ஜீவகாருண்யம் என்று மீண்டும் அறை கூவுகிறேன்.

சுவாமிகள் இரக்க நிலையை அளந்துகூற யான் அருகனே? சுவாமிகளின் இரக்க நிலை அளந்து கூறற்பாலதன்று. அவரது இரக்கம் எல்லை கடந்தும் ஓடி யிருக்கிறது. "இரக்கமே அவர் உயிர்; இரக்கமே அவர் உடல்; இரக்கமே அவர்" என்று கூறல் மிகையாகாது.

சுவாமிகளின் இரக்க நிலையை,

"வருமுயி ரிரக்கம் பற்றியே யுலக
வழக்கிலேன் மனஞ்சென்ற தோறும்
வெருவிநின் னடிக்கே விண்ணப்பித் திருந்தேன்
விண்ணப்பஞ் செய்கின்றே னின்று
முருவவென் னுயிர்தா னுயிரிரக் கந்தான்
ஒன்றதே யிரண்டிலை யிரக்கம்
ஒருவிலென் னுயிரு மொருவுமென் னுள்ளத்
தொருவனே நின்பதத் தாணை"

"தலைவர்க ளெல்லாந் தனித்தனி வணங்குந்
தலைவனே யின்றுமென் னுளமும்
மலைவிலென் னறிவு நானுமிவ் வுலக
வழக்கிலே யுயிரிரக் கத்தால்
இலகுகின் றனம்நா னென்செய்வே னிரக்கம்
என்னுயி ரென்னவே நிலையே
நிலைபெறு மிரக்கம் நீங்கிலென் னுயிரும்
நீங்குநின் றிருவுள மறியும்"

" ஆதலா லிரக்கம் பற்றிநா னுலகில்
ஆடலே யன்றியோர் விடயக்
காதலா லாடல் கருதிலேன் விடயக்
கருத்தெனக் கில்லையென் றிடலிப்
போதலாற் சிறிய போதுமுண் டதுநின்
புந்தியி லறிந்தது தானே
ஈதலால் வேறோர் நீதெண திடத்தே
இல்லைநா னிசைப்பதென் னினக்கே"

" என்னையு மிரக்கந் தன்னையு மொன்ற
இருக்கவே யிசைவித்திவ் வுலகில்
மன்னிவாழ் வுறவே வருவித்த கருணை
வள்ளல்நீ நினக்கிது விடயம்
பன்னலென் னடியே னயினும் பிள்ளைப்
பாங்கினா லுரைக்கின்றே னெந்தாய்
இன்னவா றெனநீ சொன்னவா றியற்று
திருந்ததோ ரிறையுமிங் கிலையே"

" சீர்த்தசிற் சபையென் னப்பனே யெனது
தெய்வமே யென்பெருஞ் சிறப்பே
ஆர்த்தவிவ் வுலகி லம்மையர் துணைவர்
அடுத்தவ ருறவினர் நேயர்
வேர்த்தமற் றயலார் பசியினாற் பிணியால்
மெய்யுளம் வெதும்பிய வெதுப்பைப்
பார்த்தபோ தெல்லாம் பயந்தேன துள்ளம்
பதைத்ததுன் னுளமறி யாதோ"

அ

" அன்னையே யப்பா திருச்சிற்றம் பலத்தென்
ஐயனே யிவ்வுல கதிலே
பொன்னையே யுடையா ரறியவர் மடவார்
புகலுமா டவரிவர் களுக்குள்
தன்னையே யறியாப் பிணியினு லாவி
தளர்கின்றார் தருணமீ தெனவே
சொன்னபோ தெல்லாம் பயந்துநா னடைந்த
சோபத்தை நீயறி யாயோ "

" காவியல் கருணை வடிவனே தலைமைக்
கடவுளே சிற்சபை தனிலே
மேவிய வொளியே யிவ்வுல கதிலூர்
வீதியா திகளிலே மனிதர்
ஆவிபோ னதுகொண் டுறவின ரழுத
அழுதரல் கேட்டபோ தெல்லாம்
பாவியே னுள்ளம் பகீரென நடுங்கிப்
பதைத்ததுன் னுளமறி யாதோ "

" மறைமுடி வயங்கு மொருதனித் தலைமை
வள்ளலே யுலகா சாள்வோர்
உறையுறு வாள்கொண் டொருவரை யொருவர்
உயிரறச் செய்தன ரெனவே
தறையுறச் சிறியேன் கேட்டபோ தெல்லாந்
தளர்ந்துள நடுங்கினின் றயர்ந்தேன்
நிறையுமிவ் வுலகிற் கொலையெனி லெந்தாய்
என்னுள நடுங்குவ தியல்பே "

"பல்லிகள் பலவா யிடத்துமுச் சியினும்
பகருநேர் முதற்பல வாயினும்
சொல்லிய தோறும் பிறர்துயர் கேட்கச்
சொல்கின்ற வோவெனச் சூழ்ந்தே
மெல்லிய மனநொந் திளைத்தன னெந்தாய்
கூகைவெங் குரல்செயுந் தோறும்
வல்லியக் குரல்கேட் டயர்பசுப் போல
வருந்தினே னெந்தைநீ யறிவாய்"

"காக்கைகள் கூவக் கலங்கினேன் பருந்தின்
கடுங்குரல் கேட்டுளங் குலைந்தேன்
தாக்கிய வாந்தை குரல்செயப் பயந்தேன்
சாக்குரற் பறவையாற் றளர்ந்தேன்
வீக்கிய வேறு கொடுஞ்சகு னஞ்செய்
வீக்களால் மயங்கினேன் விடத்தில்
ஊக்கிய பாம்பைக் கண்டபோ துள்ளம்
ஒடுங்கினே னடுங்கினே னெந்தாய்"

"வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம்
வாடினேன் பசியினா லிளைத்தே
வீடுதோ றிரந்தும் பசியறா தயர்ந்த
வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்
நீடிய பிணியால் வருந்துகின் றோரென்
நேருறக் கண்டுளந் துடித்தேன்
ஈடின்மா னிகளா யேழைக ளாய்நெஞ்
சிளைத்தவர் தமைக்கண்டே யிளைத்தேன்"

" நலிதரு சிறிய தெய்வமென் றையோ
நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதர வாடு பன்றிகுக் குடங்கள்
பலிக்கடா முதலிய வுயிரைப்
பொலிவுறக் கொண்டே போகவுங் கண்டே
புந்திநொந் துளநடுக் குற்றேன்
கலியுறு சிறிய தெய்வவெங் கோயில்
கண்டகா லத்திலும் பயந்தேன் "

" துண்ணெனக் கொடியோர் பிறவுயிர் கொலைத்
தொடங்கிய போதெலாம் பயந்தேன்
கண்ணினு லயோ பிறவுயிர் பதைக்கக்
கண்டகா லத்திலும் பதைத்தேன்
மண்ணினில் வலையுந் தூண்டிலுங் கண்ணி
வகைகளுங் கண்டபோ தெல்லாம்
எண்ணியென் னுள்ள நடுங்கிய நடுக்கம்
எந்தைநின் றிருவரு ளறியும் "

" நடுநிலை யில்லாக் கூட்டத்தைக் கருணை
நண்ணிடார் தமையரை நாளுங்
கெடுநிலை நினைக்குஞ் சிற்றதி காரக்
கேடரைப் பொய்யலாற் கிளத்தாப்
படுநிலை யவரைப் பார்த்தபோ தெல்லாம்
பயந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கம்
விடுநிலை யுலக நடையெலாங் கண்டே
வெருவினேன் வெருவினே னெந்தாய் "

"புலைத்தொழிலே புரிகின்றீர் புண்ணியத்தைக்
கருங்கடலிற் போக விட்டீர்
கொலைத்தொழிலிற் கொடியிர்நீர் செத்தாரைச்
சுடுகின்ற கொடுமை நோக்கிக்
கலைத்தொழிலிற் பெரியருளங் கலங்கினராக்
கலக்கமெலாங் கடவு ணீக்கித்
தலைத்தொழில்செய் சன்மார்க்கந் தலையெடுக்கப்
புரிகுவதித் தருணந் தானே"

"கட்டோடே களத்தோடே வாழ்கின்றோ மென்பீர்
கண்ணோடே கருத்தோடே கருத்தனைக் கருதீர்
பட்டோடே பணியோடே திரிகின்றீர் தெருவில்
பசியோடே வந்தாரைப் பார்க்கவு நேரீர்
கொட்டோடே முழக்கோடே கோலங்காண் கின்றீர்
குணத்தோடே குறிப்போடே குறிப்பதைக் குறியீர்
எட்டோடே யிரண்டுசேர்த் தெண்ணவு மறியீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே"

"வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை யறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்திர்
பட்டினி கிடப்பாரைப் பார்க்கவு நேரீர்
பழங்கஞ்சி யாயினும் வழங்கவு நினையீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோற் கிளைத்தீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே"

எனவரூஉம் அருட்பாட்டுகளால் உணர்க.

இரக்கமே நிலவும் நெஞ்சில் பொருமை பகைமை முதலிய தீய இயல்புகளின் நிழலும் நில வல் அரிது. இரக்கமுடைய நெஞ்சினர்க்குப் பகை வரேயிரார். நெஞ்சிற் பகைமையுடையார்க்கே பகைவரிருப்பர். "அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த - இன்னாஉலகம் புகல்" என் றூர் வள்ளுவனூர். அருள் பூத்த நெஞ்சினர்க்குப் பகைவரின்மையால், அவர் எவ்வுயிரையுந் தம் முயிர்போல் கருதி நலஞ்செய்யப் புகுகிறூர். அந் நலம் புரிதலையே அவர் அருட்பெருங் கடவுட் டொண்டாகக் கருதுவர். எவ்வுயிரையும் பொது வெனக்கொள்வோர் உள்ளம், பொய் பொருமை பகைமை முதலியவற்றை யறியாத தொன்றுச லான், அதுவே ஆண்டவன் நடம்புரியும் பெருஞ் சபையாகும். இப்பெரு நிலையை இராமலிங்க சுவாமிகள் எய்திஞர். அதற்குக் காரணமாக நின்றது அவர் அருள் பூத்த நெஞ்சமென்பதை நாம் மறத்தலாகாது.

"எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப கரிக்கின்றூர்
யாவ ரந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின் செயலெ
னத்தேர்ந்தே னிங்கே [னவே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர் தமக்கேவல்
களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீ ரோதிடவென் வாய்மிகவு
மூர்வ தாலோ"

"எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந் தம்முயிர்போ
லெண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுவக்கின்றார் யாவரவ
ருளந்தான் சுத்த
சித்துருவா யெம்பெருமா னடம்புரியு மிடமெனநான்
தேர்ந்தே னந்த
வித்தகர்த மடிக்கேவல் புரிந்திடவென் சிந்தைமிக
விழைந்த தாலோ"

"கருணையொன்றே வடிவாகி யெவ்வுயிருந் தம்முயிர்போற்
கண்டு ஞானத்
தெருணெறியிற் சுத்தசிவ சன்மார்க்கப் பெருநீதி
செலுத்தா நின்ற
பொருணெறிசற் குணசாந்தப் புண்ணியர்தந் திருவாயாற்
புகன்ற வார்த்தை
அருணெறிவே தாகமத்தி னடிமுடிசொல் வார்த்தைக
ளறைவ ராலோ" [ளேன்

"உயிரெலா மொருநீ திருநடம் புரியும்
ஒருதிருப் பொதுவென வறிந்தேன்
செயிரெலாந் தவிர்ந்தேன் றிருவெலா மடைந்தேன்
சித்தெலாம் வல்லதொன் றறிந்தேன்
மயிரெலாம் புளகித் துளமெலாங் கனிந்து
மலர்ந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கப்
பயிரெலாந் தழைக்கப் பதியெலாங் களிக்கப்
பாடுகின் றேன்பொதுப் பாட்டே"

நேயர்களே ! இப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை யோர்க. இன்னுஞ் சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்யும் வேண்டுதலையும் பாருங்கள்.

"அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட் கெல்லாநா னன்புசெயல் வேண்டும்
எப்பாரு மெப்பதமு மெங்கணுநான் சென்றே
எந்தைநின தருட்புகழை யியம்பியிடல் வேண்டும்
செப்பாத மேனிலைமேற் சுத்தசிவ மார்க்கந்
திகழ்ந்தோங்க வருட்சோதி செலுத்தியிடல் வேண்டும்
தப்பேது நான்செயினு நீபொறுத்தல் வேண்டுந்
தலைவநினைப் பிரியாத நிலைமையும்வேண் டுவனே"

"அருளாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
அணுத்துணையுஞ் சினங்காம மடையாமை வேண்டும்
மருளாய வுலகமெலா மருணீங்கி ஞான
மன்றிடத்தே வள்ளலுனை வாழ்த்தியிடல் வேண்டும்
இருளாமை யுறல்வேண்டு மெனையடுத்தார் சுகம்வாய்ந்
திடல்வேண்டு மெவ்வுயிரு மின்படைதல் வேண்டும்
பொருளாமோர் திருவடிவி லுடையாயும் நானும்
புணர்ந்துகலந் தொன்றாகிப் பொருந்துதல்வேண் டுவனே"

"கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக் கடுத்த
கடுந்துய ரச்சமா திகளைத்
தருணநின் னருளாற் றவிர்த்தவர்க் கின்பந்
தரவும்வன் புலைகொலை யிரண்டும்

ஓரவிய நெறியி லுலகெலா நடக்க
உஞற்றவும் அம்பலந் தனிலே
மருவிய புகழை வழுத்தவும் நின்னை
வாழ்த்தவு மிச்சைகா ணெந்தாய்''

"மண்ணுல கதிலே யுயிர்கள்தாம் வருந்தும்
வருத்தத்தை யொருசிறி தெனினுங்
கண்ணுறப் பார்த்துஞ் செவியுறக் கேட்டுங்
கணமும்நான் சகித்திட மாட்டேன்
எண்ணுறு மெனக்கே நின்னருள் வலத்தால்
இசைத்தபோ திசைத்தபோ தெல்லாம்
நண்ணுமவ் வருத்தந் தவிர்க்கநல் வரந்தான்
நல்குத லெனக்கிச்சை யெந்தாய்''

இவ்வேண்டுதலால் சுவாமிகள் உயிர்களிடத்துக்கொண்டுள்ள அன்பும், அருணெறியில் அவர்க்குள்ள வேட்கையும், அவரது பயன் கருதாத உள்ளமும், பிறவும் புலனாதல் காண்க.

சுவாமிகள் கடவுளிடத் துறுதிகொண்டு, இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்து, அருள்பெற்று, உயிர்கட்கு அன்புசெய்தலே கடவுளுக்கு அன்பு செய்தல் என்னும் அருணெறியில் நின்று, உயிர்கட்குத் தொண்டுசெய்யும் முறையைக் கொண்டமையான், அவரடைந்த பேறியாது என்பதை இனி ஆராய்வோம்.

III. பேறு

மகன் ஆண்டவன் திருவருளில் காதல் கொண்டு, கசிந்து கசிந்து உருகி, அழுது அழுது, குறைபாடுகளை முறையிட்டு, வேண்டுதல் செய்யச் செய்ய, ஆண்டவன் திருவருள் ஞாயிறெண எழுந்து, இருள் கடிதல் ஒருதலை. திருவருட் பேற்றிற்கு வேண்டற்பாலது குறைகளை முறையிட்டுக் கசிந்து கசிந்து உருகும் **அழுகை அழுகை** யென்று மேலே ஒல்லும்வகை வலியுறுத்தி யிருக்கிறேன். அவ்வழுகைநீர், நெஞ்சினைத் தூய்மைப் படுத்தும். இதனை அநுபவத்திற் காணலாம்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் குறைகளை முறையிட்டார்; கசிந்து கசிந்து உருகினார்; அழுதார்; மனமாசைக் கழுவினார்; ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; இன்புற்றார்; இறுதியில் பெறற்கரிய பெரும் பேறெய்தினார். இப் பேற்றிற்கு அடிப்படை எது? அவர் ஆண்டவ னிடத்துக் கொண்ட உறுதி உறுதியே யாகும்.

க. உறுதி நிலை

உறுதியைக் குலைக்கவல்ல தொல்லைகள் இடையிடையே நிகழ்வது முண்டு. அத்தொல்லைகள்

பெத்த நிலையில்மட்டு மல்ல, சீவன் முத்தநிலையி லும் புகுந்து துன்புறுத்தி மகனைத் தங்கள் வயப்படுத்த முயலும். அவ்வேளைகளில் அன் பன் மிக எச்சரிக்கையா யிருத்தல் வேண்டும். சோதனைகட்கு இரையாகாது மகன் தன்னைக் காக்கப் புகுவதே அறிவுடைமை. இடை யிடையே விழ நேரினும் மீண்டும் எழுந்து இறைவனடியைப் பற்றிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

முழுத் திருவருள் படியும் வரை இடையிடை முனைப்பெழுந்து தாக்கித்தாக்கி அடியவனது முயற்சிக்குக் கேடு சூழும். அத்தாக்குதலால் நிகழுங் குறைபாடுகளை ஆண்டவனிடத்து முறை யிட்டு, முனைப்பின் ஆற்றலைச் சாய்க்க அடியவன் முயலல் வேண்டும். ஆண்டவனிடத்து உறுதி கொண்டு, குறைபாடுகளை முறையிட்டுத் தன்னை ஆண்டவனிடம் ஒப்புவிக்கும் மகன் திருவருட் பேறெய்தல் ஒருதலை. இதற்கு இராமலிங்க சுவாமிகளின் வாழ்வு பேரிலக்கியமாக நிற்கிறது.

"தனிப்பெருந் தலைவரே தாயவ ரேயென்
  தந்தைய ரேபெருந் தயவுடை யவரே
பணிப்பறுத் தெனையாண்ட பரம்பர ரேயெம்
  பார்வதி புரஞானப் பதிசிதம் பரரே

இனிச்சிறு பொழுதேனுந் தாழ்த்திடல் வேண்டாம்
இறையவ ரேயுமை யிங்குகண் டல்லால்
அநித்திய வுலகினைப் பார்க்கவு மாட்டேன்
அருட்பெருஞ் சோதியீ ராணைநும் மீதே"

"சத்தியஞ் சத்திய மருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தைய ரேயெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுநுந் திருச்சமு கத்தென்
உடல்பொரு ளாவியை யுவப்புட னளித்தேன்
இத்தகை யுலகிடை யவைக்குமென் றனக்கும்
எதுஞ்சு தந்திர மில்லையிங் கினிநீர்
எத்தகை யாயினுஞ் செய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி யெழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே"

"காய்ந்திடு மனத்தாள் போன்றனள் சிறிதுங்
கனிவிலாள் காமமா திகளாம்
பாய்ந்திடு வேடப் பயல்களா லெனக்குப்
பயம்புரி வித்தனள் பலகால்
தேய்ந்திடு மதியென் றெண்ணினேள் துறையாத்
திருமதி யெனநினைந் தறியாள்
சாய்ந்தவிச் செவிலி கையிலே யென்னைத்
தந்தது சாலுமென் றாயே"

"கலையெலாம் புகலுங் கதியெலாங் கதியிற்
காண்கின்ற காட்சிக ளெல்லாம்
நிலையெலா நிலையி னோர்ந்தனு பவஞ்செய்
நிறைவெலாம் விளங்கிடப் பொதுவின்

மலைவிலாச் சோதி யருட்பெருஞ் செங்கோல்
வாய்மையா னடத்துமோர் தனிமைத்
தலைவனே யெனது தந்தையே நினது
தனையனுன் றளருத லழகோ"

"செய்வகையென் னெனத்திகைத்தேன் றிகையேலென்
[றொருநாள்
திருமேனி காட்டியெனைத் தெளிவித்தாய் நீயே
பொய்வகையன் றிதுநினது புந்தியறிந் ததுவே
பொன்னடியே துணையெனநா னென்னுயிர்வைத்
[திருந்தேன்
எய்வகையென் னம்பெருமா னருள்புரிவா னென்றே
எந்தைவர வெதிர்பார்த்தே யின்னுமிருக் கின்றே
ஐவகையிவ் வுயிர்த்துயர மினிப்பொறுக்க மாட்டே[ன்
அருட்சோதிப் பெரும்பொருளை யளித்தருளிப்
[பொழுதே"

"உன்னைமறந் திடுவேனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியே னுன்னாணை யிதுநீ
என்னைமறந் திடுவாயோ மறந்திடுவா யெனில்யான்
என்னசெய்வே னெங்குறுவே னெவர்க்குரைப்பே
[னெந்தாய்
அன்னையினுந் தயவுடையாய் நீமறந்தா யெனினும்
அகிலமெலா மளித்திடுநின் னருள்மறவா தென்றே
இன்னுமிகக் களித்திங்கே யிருக்கின்றேன் மறவேல்
இதுதருண மருட்சோதி யெனக்குவிரைந் தருளே"

"தெருவிடத்தே விளையாடித் திரிந்தவெனை வலிந்தே
 சிவமாலை யணிந்தனையச் சிறுவயதி லிந்த
உருவிடத்தே நினக்கிருந்த வாசையெலா மிந்நாள்
 ஒடியதோ புதியவொரு வுருவுவிழைந் ததுவோ
கருவிடத்தி லெனைக்காத்த காவலனே யுன்து
 கால்பிடித்தேன் விடுவேனோ கைப்பிடியன் றதுதான்
வெருவிடத்தேன் னுயிர்ப்பிடிகா ணுயிரகன்ற லன்றி
 விடமாட்டேன் விடமாட்டேன் விடமாட்டேனே"

இப்பாக்களால் சுவாமிகளின் உறுதிநிலை புல னாதல் காண்க.

உ. திருவருள் நிலை

முனைப்புடன் போராடிப் போராடி அதனைச் செயலறச் செய்ததும் ஒரு பெரும் மாறுதல் அன்பன்பாலுறும். "யான்" என்னும் நினைவே அற்றுப்போகும். "யான்" என்னும் அவ்வி டத்தில் திருவருள் குடிபுகும். திருவருள் புகுந் ததும், மகன் செயல்களெல்லாம் அத் திருவரு ளின் செயல்களாகும். "அவனன்றி ஓரணு வும் அசையாது" என்னும் பேருரைக்குத் திரு வருட் செல்வன் பொருளாவன். ஆண்டவன் ஆட்டத் தான் ஆடுவதை அவன் உணர்வன். தனக்கென ஒன்றின்மையை அவன் செயலில்

விளங்கப் பெறுவன். முனைப்புள்ளவரை இவ் வுணர்வு பிறத்தல் அரிது. ஆண்டவன் தன்னை இயக்குவதை யுணராது, தானே இயங்குவதாகக் கருதி, **ஆணவத்தின் சேயாகக்** கிடக்கும் ஒருவன், உண்மை தெளிந்து, முனைப்பைச் செகுத்துத் திருவருட்பே றெய்திய பின்னை, ஆண்டவன் தன்னை இயக்கத் தான் இயங்குவதை யுணர்ந்து, **ஆண்டவன் சேயாகிறான்.** "ஆணவத் தோ டத்துவித மானபடி மெஞ்ஞானத் தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநாள் எந்நாளோ" என வரூஉந் தாயுமானார் திருவாக்கை நோக்குக.

இராமலிங்க சுவாமிகள், தாம் முனைப்பை வீழ்த்தி, ஆண்டவன் அருள் பெற்றுத் தற்சுதந்திர மிழந்து, ஆண்டவன் வயப்பட்டு நின்றதைப் பல விடங்களில் பாடியுள்ளார். அப்பாக்களில் சில வருமாறு:—

"**என்னாலோர் துரும்புமசைத் தேடுக்கமுடி யாதே**
எல்லாஞ்செய் வல்லவனென் றெல்லாரும் புகலும்
நின்னாலிவ் வுலகிடைநான் வாழ்கின்றே னரசே
நின்னருள்பெற் றழியாத நிலையையடைந் திடவென்
தன்னாலோர் **சுதந்திரமு மில்லைகண்டாய்** நினது
சகலசுதந் திரத்தையென்பாற் றபவுசெயல் வேண்டும்
பின்னாலென் றிடிற்சிறிதுந் தரித்திருக்க மாட்டேன்
பேராணை யுரைத்தேனென் பேராசை யிதுவே"

"இப்பாரி லுடலாவி பொருளுமுன்பாற் கொடுத்தேமற்
றெனக்கென் றிங்கே
எப்பாலுஞ் சுதந்திரமோ ரிறையுமிலை யருட்சோதி
யியற்கை யென்னுந்
துப்பாய வுடலாதி தருவாயோ வின்னுமெனைச்
சோதிப் பாயோ
அப்பாநின் றிருவுளத்தை யறியேனிவ் வடியேனு
லாவ தென்னே"

"பாட்டுவித்தாற் பாடுகின்றேன் பணிவித்தாற் பணிகின்
பதியே நின்னைக் [றேன்
கூட்டுவித்தாற் கூடுகின்றேன் குழைவித்தாற் குழை
குறித்த வூணை [கின்றேன்
ஊட்டுவித்தா லுண்கின்றே னுறங்குவித்தா லுறங்கு
னுறங்கா தென்றும் [கின்றே
ஆட்டுவித்தா லாடுகின்றே **னந்தோவிச் சிறியேனு
லாவ தென்னே"**

"உடுப்பவனு முண்பவனும் நானேயென் னவுநாண
முறுவ தெந்தாய்
தடுப்பவனுந் தடைதீர்த்துக் கொடுப்பவனும் பிறப்பி
தன்னை நீக்கி [றப்புத்
எடுப்பவனுங் காப்பவனு மின்பவரு பவவுருவா
யென்னு ளோங்கி
அடுப்பவனு நீயென்று **லந்தோவிச் சிறியேனு
லாவ தென்னே"**

மகன் தற்சுதந்திர மிழந்து, "எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்" என்று ஆண்டவன் வயப்பட்டு நிற்கும்வரை பலதிற மாயாப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அவன்முற்றும் ஆண்டவன் வயப்பட்ட பின்னரே போராட்டங்கள் தொலையும். அந்நிலையில் அவனை மாயாமனம் என் செய்யும்? ஆணவம் என் செய்யும்? பிற என் செய்யும்? அவைகள் தலைகாட்டவும் இடம் பெறுதல் இல்லையென்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருளால் விழுங்கப்பெற்று ஆண்டவன் பிள்ளையானதும், மனமுதலிய பேய்களெல்லாம் தத்தம் அரசிழந்து நாணி யோடி யொளித்தன. அவைகளை முன்னிலைப் படுத்திச் சுவாமிகள் பேசிய பேச்சுக்கள் ஆண்டவன் திருவருள்மீது வேட்கையை எழுப்புகின்றன. அவ் வீரமொழிகளை யான் பன்முறை படித்துப் படித்து, ஆண்டவன் திருவருள் நிலை குறித்து இறுமாப் பெய்துவ துண்டு. அவ்விறுமாப்பு நமக்கு வேண்டும். "இறுமாந் திருப்பன் கொலோ ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப் பட்டுச் - சிறுமான் ஏந்திய சேவடிக் கீழ்ச் சென்று அங்கு இறுமாந் திருப்பன் கொலோ" என வரூஉம்

அப்பர் இறுமாப்பு மொழிகளைக்கண்டு இறுமாப் புக் கொள்ளுங்கள். மக்களாகப் பிறந்த நாம் திருவருளில் "நாமார்க்குங் குடியல்லோம்" என்று இறுமாந்து நிற்றல் வேண்டும்; நிற்கப் பயிலல் வேண்டும். மக்களாகப் பிறந்து மன திற்கா அடிமையாகி மாள்வது? ஆணவத்திற்கா அடிமையாகி அழிவது? மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் ஆண்டவனுக்கே அடிமைப்பட்டுத் திருவருட்பே றெய்த விரைந்து நிற்றல் வேண்டும். அன்பர் களே! இராமலிங்கசுவாமிகள் வாழ்வை நோக்குங் கள். அவர்கள் வாழ்வு ஆண்டவன் அருளையே குறிக்கொண் டியங்கியதை யுணருங்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முயன்று முயன்று, பல்கால் உழைத்து உழைத்து, ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; ஆண்டவன் பிள்ளையானார். அடிகள் ஆண்டவன் பிள்ளையான பின்னர் மன மும், அகங்காரமும், பிறவும் தத்தம் ஆற்ற லிழந்து அடங்கி ஒடுங்கி யொழிந்தன. அவை களைச் சுவாமிகள் முன்னிலைப் படுத்தி ஏசி ஏசிப் பாடிய பாக்களை - அன்பர்களே! படித்துப் பாருங்கள். மனமும், அகங்காரமும், அவைக ளின் இனமும் நம்மை என்னென்ன செய்கின்

றன? அவைகள் சுவாமிகளிடம் என்செய்கின்றன? எத்துணையோ நாள் அரசு செலுத்திய மனமாதியன, சுவாமிகளின்முன் வலியிழந்து செயலின்றிக் கிடக்கின்றன. பாவம்! பாவம்! அவைகளின் நிலை இரங்கத்தக்கதா யிருக்கிறது.

"மனமெனுமோர் பேய்க்குரங்கு மடைப்பயலே நீதான்
மற்றவர்போ லெனைநினைந்து மருட்டாதே கண்டாய்
இனமுறவென் சொல்வழியே யிருத்தியெனிற் சுகமாய்
இருந்திடுநீ யென்சொல்வழி யேற்றிலையா னாலோ
தினையளவுன் னதிகாரஞ் செல்லவொட்டே னுலகஞ்
சிரிக்கவுனை யடக்கிடுவேன் **திருவருளாற் கணத்தே**
நனவிலெனை யறியாயோ யாரெனவிங் கிருந்தாய்
ஞானசபைத் தலைவனுக்கு நல்லபிள்ளை நானே"

"அகங்கார மெனும்பொல்லா அடவாதிப் பயலே
அடுக்கடுக்கா யெடுக்கின்றா யடுத்துமுடுக் கின்றாய்
செகங்காணத் தலைகாலுந் தெரியாம லலைந்து
திரிகின்றாய் நின்செபந்தான் சிறிதுநட வாது
இகங்காண வடங்குகநீ யடங்காயேற் **கணத்தே**
இருந்தவிடந் தெரியாதே யெரிந்திடச்செய் திடுவேன்
சுகங்காண வென்றனைநீ யறியாயோ நான்றான்
சுத்தசிவ சன்மார்க்கம் பெற்றபிள்ளை நானே".

"கோபமெனும் புலைப்பயலே காமவலைப் பயலே
கொடுமோகக் கடைப்பயலே குறும்புமதப் பயலே
தாபவுலோ பப்பயலே மாற்சரியப் பயலே
தயவுடனிங் கிசைக்கின்றேன் றூழ்த்திருக்கா தீர்காண்
தீபமெலாங் கடந்திருள்சேர் நிலஞ்சாரப் போவீர்
சிறிதுபொழு திருந்தாலும் **திண்ணமிங்கே யழிவீர்**
சாபமுறா முன்னமறிந் தோடுமினோ வென்னைத்
தானறியீர் தனித்தலைவன் தலைப்பிள்ளை நானே"

எனவரூஉம் பாக்களையோதி யுணர்ந்து ஆண்டவன் திருவருளில் காதல் கொள்ளுங்கள்.

மனவொடுக்கமும், ஆணவ நீக்கமும், பிற தத்துவங்களின் அழிவும் பெற்ற அருளாளர்கள் எண்ணும் எண்ணங்களும், பேசும் பேச்சுக்களும் யாருடையன? அவைகள் ஆண்டவனுடையன என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? **ஆண்டவன் உடைமை யெல்லாம் அவர்களுடைமை யாகின்றன** என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

"**நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம் நாயகன்தன்**
நம்புமினோ நமரங்கா ணற்றருண மிதுவே [**வார்த்தை**
வானுரைத்த மணிமன்றில் நடம்புரியெம் பெருமான்
வரவெதிர்கொண் டவனருளால் வரங்களெலாம் பெற
தேனுரைக்கு முளமினிக்க வெழுகின்றே னீவீர் [வே
தெரிந்தடைந்தென் னுடனெழுமின் சித்திபெறலாகும்
ஏனுரைத்தே னிரக்கத்தா லெடுத்துரைத்தேன் கண்டீர்
யானடையுஞ் சுகத்தினைநீர் தானடைதல் குறித்தே"

" எல்லா உலகழு மென்வச மாயின
எல்லா வுயிர்களு மென்னுயி ராயின
எல்லா ஞானமு மென்ஞான மாயின
எல்லா வித்தையு மென்வித்தை யாயின
எல்லாப் போகமு மென்போக மாயின
எல்லா வின்பமு மென்னின்ப மாயின
எல்லாம் வல்லசிற் றம்பலத்தென் னப்பர்
எல்லாம் நல்கியென் னுள்ளத்துள் ளாரே "

என்றார் சுவாமிகளும்.

தத்துவங்களெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்று, ஆண்டவன் அருளில் நிலைத்துக் கிடப்போர்க்கு உலகியல் வேற்றுமைகளும், சாதிமத வேற்றுமைகளும், மற்ற வெறிகளும் தோன்றவே மாட்டா. அவர்கட்கு எல்லாம் ஒன்றாகவே தோன்றும். அப் பெருநிலையே சமரச சன்மார்க்கமென்பது. சமரச சன்மார்க்கத்தைப் பற்றி முன்னரும் பேசியுள்ளேன். ஈண்டுச் சுவாமிகள் மொழிகளிற் சிலவற்றை மட்டும் பொறித்துச் செல்கிறேன்.

" கிழக்குவெளுத் ததுகருணை யருட்ஜோதி யுதயங்
கிடைத்ததென துளக்கமலங் கிளர்ந்ததென தகத்தே
சழக்குவெளுத் ததுசாதி யாச்சிரமா சாரஞ்
சமயமதா சாரமெனச் சண்டையிட்ட கலக

வழக்குவெளுத் ததுபலவாம் பொய்ந்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெளுத்து வாய்வெளுத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெளுத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க
முழுநெறியிற் பரநாத முரசுமுழங் கியதே"

"ஆதியு நடுவு மந்தமு மில்லா
அருட்பெருஞ் சோதியென் னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானு
நித்திய னாயினே னுலகீர்
சாதியு மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
வீதியி லுமைத்தா னிறுவுவ லுண்மை
விளம்பினேன் வம்மினோ விரைந்தே"

"தெய்வங்கள் பலபல சிந்தைசெய் வாருஞ்
சேர்கதி பலபல செப்புகின் றாரும்
பொய்வந்த கலைபல புகன்றிடு வாரும்
பொய்ச்சம யாதியை மெச்சுகின் றாரும்
மெய்வந்த திருவருள் விளக்கமொன் றில்லார்
மேல்விளை வறிகிலர் வீண்கழிக் கின்றார்
எய்வந்த துன்பொழித் தவர்க்கறி வருள்வீர்
எனைப்பள்ளி யெழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே"

"வெறிக்குஞ் சமயக் குழியில்விழ
விரைந்தேன் றன்னை விழாதவகை
மறிக்கு மொருபே ரறிவளித்த
வள்ளற் கொடியே மனக்கொடியைச்

செறிக்கும் பெரிய ருளத்தோங்கும்
தெய்வக் கொடியே சிவஞானங்
குறிக்குங் கொடியே யானந்தக்
கொடியே யடியேற் கருளுகவே"

"**சதுமறை யாகம சாத்திர மெல்லாஞ்**
சந்தைப் படிப்புநஞ் சொந்தப் படிப்போ
விதுநெறி சுத்தசன் மார்க்கத்திற் சாகா
வித்தையைக் கற்றன னுத்தர மெனுமோர்
பொதுவளர் திசைநோக்கி வந்தன னென்றும்
பொன்றாமை வேண்டிடி லென்றோழி நீதான்
அதுவிது வென்னுமை லாடேடி பந்து
அருட்பெருஞ் சோதிகண் டாடேடி பந்து"

"சாதிசம யங்களிலே வீதிபல வகுத்த
சாத்திரக்குப் பைகளெல்லாம் பாத்திரமன் றெனவே
ஆதியிலென் னுளத்திருந்தே யறிவித்த படியே
அன்பாலின் றுண்மைநிலை யறிவிக்க வறிந்தேன்
ஓதியுணர்ந் தோர்புகழுஞ் **சமரசசன் மார்க்கம்** [ளாஞ்
உற்றேன்சிற் சபைகாணப் பெற்றேன்மெய்ப் பொரு
சோதிநடத் தரசையென்ற னுயிர்க்குயிராம் பதியைச்
சுத்தசிவ நிறைவையுள்ளே பெற்றுமகிழ்ந் தேனே"

சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தி, கடவுள்காட்சி பெற்ற அடியார்களை விடுத்து, அழுக்காறு, அவா, வெகுளி முதலியன விலகி யொழிதலான், அவைகளின் பயனாய துன்பமென்னும் நச்சு எரிந்து கொண்டிருந்த விடத்தில், **இன்பத்தேன்**

பிலிற்றும். நாளடைவில் அத்தேன் பெருக்கெடுத்தோடும். அப்பெருக்கில் அன்பர்கள் தோய்வார்கள்; ஆடுவார்கள்; பாடுவார்கள். "ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தமாக நின்னைத்-தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே" என்றார் தாயுமான சுவாமிகளும். அவ்வானந்த நிலையை-அதன் மேலீட்டை-அதன் களிப்பை - யான் எம்மொழியால் விளக்க வல்லேன்? சுவாமிகள் மொழிகொண்டு அவ்வானந்தத் தேனை ஈண்டுச் சிறிது பொழிகிறேன். அதனில் மூழ்குங்கள்; அதனைப் பருகிப் பருகிக் களிப்புறுங்கள்; ஆடுங்கள்; பாடுங்கள். ஆனந்தம்! ஆனந்தம்!!

"கடல்கடந்தேன் கரையடைந்தேன் கண்டுகொண்டேன் [கோயில்
கதவுதிறந் திடப்பெற்றேன் காட்சியெலாங் கண்டேன்
அடர்கடந்த திருவமுதுண் டருளொளியா லனைத்தும்
அறிந்துதெளிந் தறிவுருவா யழியாமை யடைந்தேன்
உடல்குளிர்ந்தே னுயிர்கிளர்ந்தே னுள்ளமெலாந் தழைத் [தேன்
உள்ளபடி யுள்ளபொரு ளுள்ளவனாய் நிறைந்தேன்
இடர்தவிர்க்குஞ் சித்தியெலா மென்வசமோங் கினவே
இத்தனையும் பொதுநடஞ்செய் யிறைவனருட் [செயலே"

"தன்னைவிடத் தலைமையொரு தகவினுமிங் கியலாத்
தனித்தலைமைப் பெரும்பதியே தருணதயா நிதியே
பொன்னடியென் சிரத்திருக்கப் புரிந்தபரம் பொருளே
புத்தமுத மெனக்களித்த புண்ணியனே நீதான்
என்னைவிட மாட்டாய்நா னுன்னைவிட மாட்டேன்
இருவருமொன் றாகியிங்கே யிருக்கின்றோ மிதுதான்
நின்னருளே யறிந்ததெனிற் செயுஞ்செய்கை யனைத்து
நின்செயலோ வென்செயலோ நிகழ்த்திடுக நீயே"

"பண்ணிய பூசை நிறைந்தது சிற்றம் பலநடங்கண் [தோர்
டெண்ணிய வெண்ணம் பலித்தன மெய்யின்ப மெய்திய
தண்ணிய லாரமு துண்டனன் கண்டனன் சாமியைநான்
நண்ணிய புண்ணிய மென்னுரைக் கேணிந்த நானிலத்தே"

"தூக்கமுந் துயரு மச்சமு மிடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன வெனைவிட்
டேக்கமும் வினையு மாயையு மிருளும்
இரிந்தன வொழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமு மருளு மறிவுமெய் யன்பும்
அழிவுறு வுடம்புமெய் யின்ப
ஊக்கமு மெனையே யுற்றன வுலகீர்
உண்மையிவ் வாசக முணர்மின்"

"காட்டைக் கடந்தே னாட்டை யடைந்தேன்
கவலை தவிர்ந்தே னுவகை மிகுந்தேன்
வீட்டைப் புகுந்தேன் தேட்டமு துண்டேன்
வேதாக மத்தின் விளைவெலாம் பெற்றேன்

ஆட்டைப் புரிந்தே யம்பலத் தோங்கும்
ஐயர் திருவடிக் கானந்த மாகப்
பாட்டைப் படித்தேன் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பே னெனக்குப் படிப்பித்த வாறே''

'' கள்ளத்தை யற்ற வுள்ளத்தைப் பெற்றேன்
கன்றிக் கனிந்தே மன்றிற் புகுந்தேன்
தெள்ளத் தெளிந்த வெள்ளத்தை யுண்டேன்
செய்வகை கற்றே னுய்வகை யுற்றேன்
அள்ளக் குறையா வள்ளற் பொருளை
அம்பலச் சோதியை யெம்பெரு வாழ்வை
பள்ளிக்குட் பாடிப் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பே னெனக்குப் படிப்பித்த வாறே''

''பனிரண்டாண்டு தொடங்கியிற்றைப் பகலின்வரையுமே
படியிற் பட்ட பாட்டை நினைக்கின் மலையுங் கரையுமே
துணியா தந்தப் பாடு முழுதுஞ் சுகம தாயிற்றே [றே''
துரையே நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்தமாயிற்

''ஈரா றுண்டு தொடங்கி யிற்றைப் பகலின் வரையுமே
எளியேன்பட்டபாட்டைநினைக்கிலிரும்புங்கரையுமே
ஏரா யந்தப் பாடு முழுது மின்ப மாயிற்றே [றே''
இறைவா நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்தமாயிற்

''காமக் கடலைக் கடந்து வெகுளிக் கடலை நீந்தினேன்
கடிய மயக்கக் கடலைத் தாண்டி யடியை யேந்தினேன்
சேமப்பொதுவி னடங்கண்டெனது சிறுமை நீங்கினேன்
சிற்றம்பலத்துநடங்கண்டுவந்துமிகவுமோங்கினேன்''

"எண்ணுந்தோறு மெண்ணுந்தோறு மென்னு ளினிக்குதே
இறைவ நின்னைப் பாட நாவி லமுதஞ் சனிக்குதே[தே
கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற் செல்லுமோ
கண்டே னுன்னையினிமேலென்னைமாயைவெல்லுமோ"

" ஈன மறுத்துமெய்ஞ் ஞான விளக்கென்
இதயத்தி லேற்றினர் வாரீர்
உதயச் சுடரினீர் வாரீர்"

" சிவமே பொருளென்று தேற்றி—யென்னைச்
சிவவெளிக் கேறுஞ் சிகரத்தி லேற்றிச்
சிவமாக்கிக் கொண்டது பாரீர்—திருச்
சிற்றம் பலத்தே திருநடச் சோதி"

" பொய்யை யொழித்துப் புறப்பட்டேன் மன்றாடும்
ஐயரைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி
ஐயரைக் கண்டேனடி"

" நாத முடியானென் றூதூது சங்கே
ஞான சபையானென் றூதூது சங்கே
பாத மளித்தானென் றூதூது சங்கே
பதித்தது பூசையென் றூதூது சங்கே"

" ஆனந்த நாதனென் றூதூது சங்கே
அருளுடை யப்பனென் றூதூதுசங்கே
தானந்த மில்லானென் றூதூதுசங்கே
தத்துவச் சோதியென் றூதூதுசங்கே"

" பொய்விட் டகன்றேனென் றூதூதுசங்கே
புண்ணிய னானேனென் றூதூதுசங்கே
மெய்தொட்டு நின்றேனென் றூதூதுசங்கே
மேல்வெளி கண்டேனென் றூதூதுசங்கே"

" கொடிகட்டிக் கொண்டோமென்று சின்னம்பிடி
கூத்தாடு கின்றோமென்று சின்னம்பிடி
அடிமுடியைக் கண்டோமென்று சின்னம்பிடி
அருளமுத முண்டோமென்று சின்னம்பிடி"

" பொய்யர்க் கரிதா மருந்து—என்னைப்
புறத்து மகத்தும் புணர்ந்த மருந்து
கையிற் கிடைத்த மருந்து—சிவ
காம கொடியைக் கலந்த மருந்து"

" ஆரணத் தோங்கு மருந்து—அருள்
ஆகமமாகி யண்ணிக்கு மருந்து
காரணங் காட்டு மருந்து—எல்லாங்
கண்டமருந்தென் னுட்கொண்ட மருந்து"

" காலையில் நான்கண்ட சோதி—எல்லாக்
காட்சியும் நான்காணக் காட்டிய சோதி
ஞாலமும் வானுமாஞ் சோதி—என்னுள்
நானகித் தானகி நண்ணிய சோதி"

" சுத்த சிவமயச் சோதி—என்னைச்
சோதி மணிமுடி சூட்டிய சோதி
சத்தியமாம் பெருஞ் சோதி—நானே
தானகியாளத் தயவுசெய் சோதி"

"சிற்சபையும் பொற்சபையும் சொந்தமென லாச்சு
தேவர்களு மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இச்சமய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு [ச்சு"
என்பிறப்புத் துன்பமெலா மின்றேடே போ

"சிற்பொதுவும் பொற்பொதுவும் நானறிய லாச்சு
சித்தர்களு முத்தர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இப்பெரிய விவ்வுலகி லென்னையினி யேச்சு [ச்சு"
என்பிறவித் துன்பமெலா மின்றேடே போ

ரு. சாகாநிலை

ஆனந்தத் தேனை - அமிழ்தை - உண்ணும் அருளாளன் சாகாநிலை எய்துவன். மக்கள் வாழ்வின் இறுதிப்பேறு சாகா நிலையே யாகும். அப்பேறெய்துமட்டும் மக்கள் பிறந்தும் இறந்தும் உழன்று கொண்டே யிருப்பார்கள். என்றுதல் ஒருபோது, மக்கட்பிறவி தாங்கிய ஒவ்வொருவரும் அந்நிலை யடைந்தே தீரல்வேண்டும்.

சாகாநிலை யெனும் முடிந்த நிலையை உயிர்கள் அடைதற் பொருட்டே, எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவைகட்குப் புல் பூடு மரம் செடி கொடி புழு மீன் புள் விலங்கு முதலிய உடல்களைத் தந்து தந்து, படிப் படியாக அறிவை விளங்கச் செய்து, இறுதியில் பகுத்தறிவு விளங்குதற்குரிய மக்கள் உடலைத் தருகிறான். அவ்வுடலில் ஆறு

வது அறிவை விளக்கவல்ல கருவி கரணங்கள் அமைந் திருக்கின்றன. ஆண்டவன் கருணை யால் அளித்த அப்பிறவியைச் சாகாநிலைப் பேற் றிற்குப் பயன்படுத்தலே அறிவுடைமை. அப்பிற வியை வேறு வழியில் பாழ்படுத்துவது அறி யாமை.

மக்கட்பிறவியின் விழுப்பமுணர்ந்த ஆன் றோர் பலரும் அரும்பாடுபட்டு அப்பிறவியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். சாகாநிலை யெனும் பெறற்கரிய பேற்றிற்கே ஆன்றோர்கள் பிறவி யைப் பயன்படுத்தியது வெள்ளிடைமலை. அவர் கள் சாகாநிலைக்குரிய வழி கண்டு, அவ்வழியை உலகிற்கும் அறிவுறுத்தினார்கள். அவ்வழி எல் லார்க்குந் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சாகாநிலை என்பது என்னை? மீண்டும் பிற வாத ஒரு நிலையென்க. இறவாதார் எவரோ அவரே மீண்டும் பிறவாதாராவர். ஆகவே இறவா நிலையடைய உழைப்பதே, மீண்டும் பிற வாமைக்குக் கால் கொள்வதென்பது உன்னத் தக்கது.

ஈண்டோர் ஐயம் இயல்பாக எழும். "பிறந்த வர் அனைவரும் இறந்தே போதலைக்காண்கிறோம்.

எல்லாரும் இறந்து படுதலால், இறவாநிலை என்பதற்குப் பொருள் என்னையோ தெரியவில்லை" என்று சிலர் ஐயுறலாம். இப்பருவுடல் மறைவை மட்டுங் கொண்டு இறவாநிலைமீது ஐயங் கொள்ளுதலாகாது. ஏறக்குறைய எல்லார்க்கும் இப்பருவுடல் வீழ்ந்துபடுவது இயல்பு. மிகச் சிலர் இப்பருவுடலைச் செழுஞ்சோதிப் பிழம்பாக்கிக் கொள்வர். அவர்க்கும் பழைய உடல் தோற்றம் மறைவுறுத லுண்டு.

நல்லான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது. தீயான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது. இருவர் பருஉடலங்களும் மறைகின்றன. இவ்விருவரும் ஒரு நிலையினரா என்பது கருதற்பாலது. நல்லானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகு நோக்காது; அதாவது பிறவாது. தீயானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகு நோக்கும்; அதாவது பிறக்கும். இவ்விருவருள் முன்னவன் அடைந்த நிலை இறவா நிலை; அதாவது மீண்டும் பிறவா நிலை என்க. இவ்வேற்றுமையை யுணராது, வெறும் பருவுடல் மறைவை மட்டுங்கொண்டு, இறவாமைக்குப் பொருள் கூறல் பொருத்தமாகாது. ஆதலால் சாகாநிலை யென்பதற்கு மீண்டும்

பிறவா நிலையெனக் கொள்க. "இக்காய நீக்கி இனியொரு காயத்திற் - புக்குப் பிறவாமற்போம் வழி தேடுமின்" என வரூஉந் திருமூலர் திருவாக்கின் பொருளை ஆராய்ந்து உண்மை தெளிக.

பிறப்பென்பது இரண்டு வகை. ஒன்று வினைக்கீடாகப் பிறப்பது. மற்றொன்று உலக நலன் கருதி உடல் தாங்குவது. திருஞானசம்பந்தர் போன்றவர்கள் உலக நலன் கருதி உடல் தாங்கினவர்கள். வினைக்கீடாகப் பிறப்பது துன்பந் தருவது. வினைக்கீடாகப் பிறந்திறந் துழல்வதை அறிஞர்கள் விரும்புவதில்லை. "பாழ்த்த பிறப் பறுத்திடுவான் யானு முன்னைப் பரவுவனே" என்றும், "மரணம் பிறப்பென்னும் இரண்டின் மயக்கறுத்த கருணைக் கடலுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி" என்றும் மாணிக்கவாசகனார் அருளியிருத்தலைக் காண்க.

பிறப்பிறப்புத் துன்பத்துக்கும், அவையில்லா இன்பத்துக்குங் காரணமா யிருப்பன அவரவர் எண்ணும் எண்ணங்களேயாகும். தீய எண்ணங்களும், தன்னல எண்ணங்களும் மீண்டும் பிறத்தற்கு வித்தாகின்றன. நல்லெண்ணங்களும், மற்றவர் நலன் கருதலும் பிறவி வேரை

அறுத்தெறிவன. ஆகவே மக்கள் நல்லெண்ணங் களையே நினைக்கக் கடமைப் படுவார்களாக. இது பற்றியே திருவள்ளுவனாரும், "நன்று மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல வற்றை - அன்றே மறப்பது நன்று" என்று கூறிப்போந்தார். நன்றல்ல வற்றை அன்றே மறக்கும் பயிற்சி மக்கட்குப் பெரும்பேறளிக்கும். இப்பயிற்சியில் நடக்கப் பயிலாது மூக்கைப் பிடித்துக் காட்டுக் கோடுவது பிறப்பிறப்பை வெல்லுந்துறை நண்ணுவதாகாது.

தீமையை நினைக்க நினைக்கத் தீய எண்ணங் கள் பெருகிக் கொண்டே போகும். நன்மையை நினைக்க நினைக்க நல்லெண்ணங்கள் பெருகிக் கொண்டே போகும். தீமையை விலக்கி நன் மையை நினைப்பதற்கு வழி யாது? நன்மைக்கு அறிகுறியாக ஏதாயினும் ஒன்றை இடையறாது நினைத்தல்வேண்டும். அதுவே தியான யோகம் எனவும்படும். தியான யோகத்தைப் பற்றி யோகாந்தத்தில் சிலவுரை பகர்ந்துளேன்.

நன்மைக் கறிகுறியாக எதைக் கொள்வது? அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியன இல்லாத ஒன்றையே நன்மைக் கறிகுறியாகக் கோடல்

வேண்டும். அவ்வொன்றைக் கடவுள் என்று உலகம் போற்றுகிறது. "நன்றுடை யானைத் தீய தில்லானை" என்றார் ஞான சம்பந்தப் பெருமான். அந்நன்றுடைக் கடவுளை யுன்ன உன்ன அப்பொருளாதல் இயல்பு. உயிரின் இயல்பு சார்ந்ததன் வண்ணமாத லன்றோ ?

பிறவிக்கு வித்தாயிருப்பன அழுக்காறு முதலிய தீமைகள். அவையில்லா ஒன்றற்குப் பிறப்புமில்லை; இறப்பு மில்லை. பிறப் பிறப்பில்லா ஒன்றுடன் ஒன்ற ஒன்றப் பிறப்பிறப்புத் துன்பம் தானே யொழியும். அவ்வொன்றலே தியான யோகமென்பது.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பலதிறக்கருத்து வேற்றுமைகளுண்டு. அக்கடையை ஈண்டுப் பரப்ப விரும்புகின்றேனில்லை. சுருங்கிய முறையில் சில கூற விரும்புகிறேன்.

சாகாநிலை யென்னும் ஒரு நிலையுண்டு என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் விளங்கிய உண்மைகளுள் ஒன்று. அது குறித்து எனக்கு எவ்வித ஐயமாதல், திரிபாதல், மயக்கமாதல் இல்லை. அந்நிலையில் எனக்கு உறுதியுண்டு. நமது நாட்டு ஆன்றோர்கள் ஒரு முகமாக அறிவுறுத்திய அப்பெரு

நிலை இப்பொழுது மேல்நாட்டறிஞர் பலராலும் உறுதி செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் முதலிய பேரறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் பல எனது ஐயந்திரிபு மயக்கங் களைப் போக்கின. சாகா நிலையைப்பற்றி இது போழ்து எனக்கு எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை. அந் நிலைபெற முயல வேண்டுவது எனது கடமை. இப்பிறவியிலேயே அந்நிலை எய்துதல் வேண்டு மென்பது எனது வேணவா. ஆண்டவன் அரு ளையும், அவன் அருள்பெற்ற அடியார்கள் துணை யையும் நாடி நிற்கிறேன்.

சாகா நிலையென்னும் பெருநிலையொன்றுண்டு; உண்டு. அதுகுறித்து எவரும் ஐயுற வேண்டுவ தில்லை. ஐயுறாது உறுதிெ ாண்டு அந்நிலையெய்த உழைக்க விரைந்து எழுங்கள்! எழுங்கள்.

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! கண்ணுக் குப் புலனாகும் இவ்வுடல் மறைந்ததும் நமது வாழ்வும் முடிந்து விட்டதெனக் கருதாதேயுங் கள். நமக்கு மேலுந் தொடர்ந்த வாழ்வு உண்டு. நமக்கு முத்திற உடலங்களிருக்கின்றன. அவை பருமை நுண்மை முதல் உடலங்கள் (தூல சூக் குடி காரண சரீரங்கள்.) கண்ணுக்குப் புல

னுகும் பருவுடலைப்பற்றி எவரும் ஐயங்கொள்வ தில்லை. நுண்ணுடலைப்பற்றிச் சிலர் ஐயுறலாம்.

நுண்ணுடல் உண்மையைப்பற்றிப் பேரா ராய்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டுவதில்லை. நம்மிடத் திருந்து எண்ணங்கள் பிறக்கின்றனவா? இல் லையா? அவ்வெண்ணங்கள் யாண்டிருந்து பிறக் கின்றன?. உன்னிப் பாருங்கள். **எண்ணங்கள் பிறக்குமிடம்** மனம் என்று சொல்லவும் வேண் டுமோ?

அம்மனதினின்றும் பிறக்கும் எண்ணங்களின் பரிணாமமே நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் யாவும். ஒருவன் ஓரழகிய கட்டிடத்தைக்கட்டு தற்கு முன்னர், அதை முதலாவது எண்ணத் தில் அவன் உருப்படுத்திக் கொள்கிறான். அவ் வெண்ண வடிவமே பின்னால் கண்ணுக்குப் புல னாகும் ஒரு நிலையமாகிறது. **நுண்மை எண்ணங் களே பின்னைப் பருமை** வடிவங்களாகின்றன. இக்காரணங் கொண்டே எண்ணத்துக்கும் வடி வம் நிறம் முதலியன உண்டு என்று மேல்நாட் டறிஞர் ஆராய்ச்சியிற் கண்டனர்.

பருவுடல் மண்ணுக்கோ நெருப்புக்கோ இரை யானாலும், அதற்கு மூலமாகவுள்ள **நுண்ணுட**

லுக்கு அழிவு நேர்வதில்லை. உயிர் அந்நுண்ணுட லுடன் மேற்செல்கிறது. ஆகவே பருவுடல் மறைந்த பின்னரும் வாழ்வு உண்டு என்பது உணரற்பாற்று.

அந்நுண்ணுடல் பெரிதும் எண்ணங்களின் இயல்பைப் பொறுத்தமைவது. தீய எண்ணங் களை எண்ணி எண்ணி ஒருவன் சாகிறான். மற் றொருவன் நல்லெண்ணங்களை எண்ணி எண்ணி மறைகிறான். இவ்விருவரும் ஒரு நிலையையா எய்துவர்? தீய எண்ணங்களை எண்ணிய ஒரு வன் மீண்டும் பருவுடல் தாங்குவன் என்றும், நல்லெண்ணங்களை எண்ணிய ஒருவன் மீண்டும் அவ்வுடல் தாங்கான் என்றும் மேலே சொல்லி யதை உங்கட்கு நினைவூட்டுகிறேன். தீய எண் ணங்கள் பிரகிருதியின் பாற்பட்டன. நல்ல எண் ணங்கள் அப்பாற்பட்டனவல்ல.

ஒரு கல்லை எறிந்தால் மீண்டும் அக்கல் மண்ணை நாடி விழுவதைக் காண்கிறோம். கார ணம் என்னை? மண் மண்ணை நாடல் இயல்பு. எழுநாவிட்டெரியும் நெருப்புப் பந்தைத் தலைகீ ழாகச் சாய்த்துப் பிடித்தாலும், எழுநா வானேக் கியே நிற்கும். காரணம் வானத்துள்ள கோள்

கள் நெருப்புமயமா யிருப்பதே யாகும். இனம் இனத்தை ஈர்க்கும்.

மண்ணனைய தீய எண்ணங்கள் மகனை மண்ணில் பருவுடல் தாங்கச் செய்கின்றன. மற்ற நல்லெண்ணங்கள் மகனை மேனோக்கச் செய்கின்றன. நுண்ணுடலுக்கு மேற்பட்ட காரண உடலைப்பற்றி ஆராய வேண்டுவதில்லை. அதன் நிலை நுண்ணுடலின் நிலையைப் பொறுத்து நிற்கிறது. நுண்ணுடலை நல்லெண்ணங்களால் பண்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுவது நமது கடமை. நுண்ணுடலைக் கடந்த ஒரு நிலை (அதாவது காரண உடல் நிலை) பேச்சுக் கெட்டாத ஒன்று. அதைப்பற்றிய பேச்சே வேண்டாம். அது பேச்சற்ற அநுபூதி நிலை.

பருவுடலுடன் வாழும் நாம் என் செய்தல் வேண்டும்? நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைப் பண்படுத்தி மீண்டும் பிறவாமை யென்னும் சாகா நிலையெய்த வேட்கை கொண்டு உழைத்தல் வேண்டும். அதற்கு நன்றுடைக் கடவுளை நினைந்து நினைந்துருகப் பயிலல் வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இறுதிப் பேறாகிய சாகாநிலையைக் குறிக்கொண்டே வாழ்வு நடாத்

தினர். அவர் தூய நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைச் செம்மை செய்து கொண்டார். எவ்வுயிரையுந் தம்முயிர்போல் கருதும் அருணெறியில் சுவாமிகள் உறைந்து நின்றதை "முறை" என்னுந் தலைப்பில் எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறேன். அதை நினைவூட்டிக் கொள்ளுங்கள். எவ்வுயிரையுந் தம் முயிர்போல் கருதும் ஒருவர் நெஞ்சில் தீய நினைவு எங்ஙனம் இடம் பெறும்? அந்நெஞ்சமன்றோ ஆண்டவன் கோயில்? ஆண்டவன் கோயில் கொள்ளத்தக்க நெஞ்சினைச் சுவாமிகள், ஆண்டவனை நினைந்து நினைந்து, கசிந்து கசிந்து, உருகி உருகிப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அப்பேற்றால் சுவாமிகள் ஆனந்தத்தில் தோய்ந்து, ஆனந்த மயமாய், ஆனந்த வடிவினரானார்கள். ஆனந்த வடிவம் சாக்குநிலையைக் கூட்டுங் கொல்? ஒருபோதுங் கூட்டாது. சுவாமிகள் ஆனந்தத்தில் திளைத்துச் சாகாநிலை பெற்றார்கள். அப்பெரு நிலையைச் சுவாமிகள் விழைந்ததும், அதற்கெனப் பாடுபட்டதும், இறுதியில் அதைப் பெற்றதும் சுவாமிகள் அருட்பாவில் பல விடங்களில் மிளிர்கின்றன.

சுவாமிகள் உரை நடையிலுள்ள சாகா நிலை யைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சில வருமாறு :—

"இத்தேகத்தை **நித்திய தேகமாக்கி** எக் **காலத்து மழியாத** பேரின்பசித்திப் பெருவாழ் வைப் பெற்று வாழ்தல், எதனாற் பெறுதல் கூடு மென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து 'வேறு எந்த வழியாலும் பெறுதல் கூடாது. **எல்லா முடைய கடவுளது திருவருட் சுதந்திர மொன் றலே பெறுதல் கூடும்**' என்று தேவரீர் திருவரு ளால் அறிவிக்க உள்ளபடி யறிந்தேன். பின்னர்த் திருவருட் சுதந்திரம் நமக்கு எந்த வழியாற் கிடைக்குமென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து 'எனது யானென்னும் தேகசுதந்திரம், போக சுதந் திரம், ஜீவ சுதந்திரம், என்னு மூவகைச் சுதந்திரங் களும், நீங்கியவிடத்தே கிடைக்கும்' என்று தேவ ரீர் திருவருளா லறிவிக்க வுள்ளபடி அறிந்தேன். ஆகலில் எனது சுதந்திரமாகக் கொண்டிருந்த தேக சுதந்திரத்தையும், போக சுதந்திரத்தையும், ஜீவ சுதந்திரத்தையும், **தேவரீர் திருவருட்கே சர்வசுதந் திரமாகக்** கொடுத்துவிட்டேன். கொடுத்த தரு ணத்தே இத்தேகமும், ஜீவனும், போகப் பொருள் களும், சர்வசுதந்திராகிய கடவுள் பெருங் கருணை யாற் கொடுக்கப் பெற்றனவன்றி, நமது சுதந்திரத் தாற் பெற்றனவல்லவென்னும் உண்மையை அரு

ளாலறிவிக்கவும் அறிந்து கொண்டேன். இனி யித் தேகத்தி னிடத்தும், ஜீவனிடத்தும், போகப் பொருள்க ளிடத்தும் தேவரீர் திருவருள் சாட்சி யாக எனக்கு எவ்விதத்தும் யாதோர் சுதந்திரத் தோற்றமும் தோற்றமாட்டாது. தேவரீர் திருவருட் சுதந்திரத்தை என்னிடத்தே வைத்தருளி, மர ணம், பிணி, மூப்பு, பயம் துன்ப முதலிய அவத்தைக ளெல்லா வற்றையுந் தவிர்த்து, இத்தேகத்தையே நித்திய தேகமாக்கி, எக் காலத்து மழியாத பேரின்ப சித்திப் பெரு வாழ் வில் என்னை வாழ்வித்தல் வேண்டும். இத்தேகத் தைப் பெற்ற எல்லாச் சீவர்களுக்கும் எனக்கறி வித்த வண்ணமே அறிவித்து, அவரவர்களையும் உரிமை யுடையவர்களாக்கி, வாழ்வித்தல் வேண் டும்.''

"எல்லா வுயிர்களையு பொதுமையினோக்கி யெல்லா வுயிர்களும் இன்பமடைதல் வேண்டுமென் னுங் கருணை நன்முயற்சியைப் பெறுவித்துச், சுத்த சன்மார்க்கத் தனி நெறி யொன்றையே பற்று வித்து, எக்காலத்தும் நாசமடையாத சுத்த தேகம், பிரணவ தேகம், ஞான தேகம் என்னுஞ் சாகாக் கலாநுபவ தேகங்களும், தற்சுதந்திரத் தால் தத்துவங்க ளெல்லாவற்றையும் நடத்து கின்ற தனிப்பெரு வல்லபமும், கடவுளொருவரே யென்றறிகின்ற வுண்மை ஞானம், கருமசித்தி,

யோகசித்தி, ஞானசித்தி முதலிய எல்லாச் சித்திகளும் பெறுகின்ற அருட்பேறும், பெற்று வாழ்கின்ற பேரின்பப் பெருவாழ்வில் என்னை அடைவிப்பதற்குத் திருவுளங்கொண்டு அருட்பெருஞ் சோதியராகி, நான் எவ்விதத்தும் அறிதற்கரிய உண்மைப் பேரறிவை யறிவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் காண்பதற்கரிய உண்மைப் பெருங்காட்சிகளைக் காட்டுவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் செய்தற்கரிய உண்மைப் பெருஞ் செயல்களைச் செய்வித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அடைதற்கரிய உண்மைப் பெரு நன்மைகளை அடைவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அநுபவித்தற்கரிய உண்மைப் பேரநுபவங்களை அநுபவிப்பித்தும், எனது அகத்தினும் புறத்தினும் இடைவிடாது காத்தருளி, எனது உள்ளகத்திருந்து உயிரிற் கலந்து பெருந் தயவால் திருநடஞ் செய்தருளுகின்றீர். இங்ஙனஞ் செய்தருளுகின்ற தேவரீரது திருவருட் பெருங்கருணைத் திறத்தை என்னென்று கருதி என்னென்று துதிப்பேன்."

"அவ்வாறு விளங்குகின்ற ஒருவரே யாகிய கடவுளை, இவ்வுலகினிடத்தே ஜீவர்கள் அறிந்து அன்பு செய்து, அருளை யடைந்து, அழிவில்லாத சத்திய சுக பூரணப் பேருவாழ்வைப் பெற்று வாழாமல், பலவேறு கற்பனைகளாற் பலவேறு சமயங்களிலும், பலவேறு மதங்களிலும், பலவேறு மார்க்கங்களிலும், பலவேறு லக்ஷியங்களைக் கொண்டு நெடுங்காலமும்

பிறந்து பிறந்து அவத்தை வசத்தர்களாகிச் சிற்றறிவு மின்றி விரைந்து விரைந்து பலவேறு ஆபத்துக் களினாற் றுன்பத்தில் அழுந்தி யிறந்திறந்து வீண் போகின்றார்கள்.

இனி இச்சீவர்கள் விரைந்து விரைந்து **இறந்து இறந்து வீண்போகாமல்**, உண்மை யறிவு, உண்மையன்பு, உண்மை யிரக்க முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்று, நற்செய்கை யுடையராய், எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லா மதங்களுக்கும், எல்லா மார்க்கங்களுக்கும் உண்மைப் பொதுநெறியாகி விளங்குஞ் **சுத்த சன்மார்க்கத்தைப் பெற்றுப்**, பெருஞ் சுகத்தையும் பெருங் களிப்பையும் அடைந்து வாழும்பொருட்டு மேற்குறித்த உண்மைக் கடவுள், தாமே திருவுளங் கொண்டு சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லக்ஷியமாகிய வுண்மை விளக்கஞ் செய்கின்ற வோர் **ஞான சபையை** இங்கே தமது திருவருட் சம்மதத்தா லியற்றுவித்து, 'இக்காலந் தொடங்கி யளவு குறிக்கப்படாத நெடுங் காலம், அளவு குறிக்கப்படாத அற்புத சித்திகளெல்லாம் விளங்க, யாமே அமர்ந்து விளையாடுகின்றோம்' என்னுந் திருக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தி, அருட்பெருஞ் சோதியாய், வீற்றிருக்கின்றார்.

சுவாமிகளின் பா நடையிலுள்ள சில குறிப்புக்கள் வருமாறு :—

“என்னையும் பணிகொண் **டிறவா வரமளித்**
தன்னையி லுவந்த வருட்பெருஞ் சோதி”

"**இறவா வரமளித்** தென்னைமே லேற்றிய
அறவாழி யாந்தனி யருட்பெருஞ் சோதி"

"**சாவா நிலையிது** தந்தன முனக்கே
ஆவா வெனவரு ளருட்பெருஞ் சோதி"

"உடலுறு பிணியா **லுயிருடல் கெடாவகை**
அடலுறக் காத்தரு ளருட்பெருஞ் சோதி"

"**மரணப் பெரும்பிணி வாரா வகை**மிகு
காணப் பெருந்திறல் காட்டிய மருந்தே
நரைதிரை மூப்பவை நண்ணு வகைதரு
முறைதரு பெருஞ்சீ ருடையநன் மருந்தே"

"சாகாக் கல்வியின் றரமெலா முணர்த்திச்
சாகா வரத்தையுந் தந்துமேன் மேலும்
அன்பையும் விளைவித் தருட்பே ரொளியால்
இன்பையு **நிறைவித்** தென்னையு நின்னையு
ஒருரு வாக்கி யானுன்னிய படியெலாஞ்
சீருறச் செய்துயிர்த் திறம்பெற வழியா
அருளமு தளித்தனை யருணிலை யேற்றினை
அருளறி வளித்தனை யருட்பெருஞ் சோதி"

"**நரைமரண மூப்பறியா நல்லவுடம் பினரே
நற்குலத்தா** ரெனவறியீர் நானிலத்தீர் நீவிர்
வரையிலுயர் குலமென்றுந் தாழ்ந்தகுல மென்றும்
வகுக்கின்றீ ரிருகுலமு மாண்டிடக்காண் கின்றீர்

புரையுறுநுங் குலங்களெலாம் புழுக்குலமென் றறிந்தே
புத்தமுத முண்டோங்கும் புனிதகுலம் பெறவே
உரைபெறுமென் றனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
உற்றறிவ னுற்றிடுவீ ருண்மையுரைத் தேனே"

"சாகாத கல்வித் தரமறிதல் வேண்டுமென்றும்
வேகாத காலுணர்தல் வேண்டுமுடன்—சாகாத்
தலையறிதல் வேண்டுந் தனியருளா லுண்மை
நிலையடைதல் வேண்டு நிலத்து"

"நினைந்துநினைந் துணர்ந்துணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந் [தன்பே
நிறைந்துநிறைந் தூற்றெழுங்கண் ணீரதனா லுடம்பு
நனைந்துநனைந் தருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே யென்னுரிமை நாயகனே யென்று
வனைந்துவனைந் தேத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
மரணமிலாப்பெருவாழ்வில்வாழ்ந்திடலாங்கண்டீர்
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல்கின் [றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே"

"இறந்தவரை யெடுத்திடும்போ தாற்றுகின்றீ ருலகீர்
இறவாத பெருவரந்நீ ரேனடைய மாட்டீர்
மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பிற் சம்மதமோ நுமக்கு
மறந்துமதை நினைக்கினல்லோர் மனநடுங்குங் கண்டீர்
சிறந்திடுசன் மார்க்க மொன்றே பிணிமூப்பு மரணஞ்
சேராமற் றவிர்த்திடுங்காண் டெரிந்துவம்மி னிங்கே
பிறந்தபிறப் பிதிற்றானே நித்தியமெய் வாழ்வு
பெற்றிடலாம் பேரின்ப முற்றிடலாம் விரைந்தே"

“ ஆடுகின்ற சேவடிக்கே யாளானேன்
மாளாத வாக்கை பெற்றேன்
கூடுகின்ற சன்மார்க்க சங்கத்தே
நடுவிருந்து குலாவு கின்றேன்
பாடுகின்றே னெந்தைபிரான் பதப்புகழை
அன்பினொடும் பாடிப் பாடி
நீடுகின்றே னின்பக்கூத் தாடுகின்றேன்
எண்ணமெலா நிரம்பி னேனே ”

“ காற்றாலே புவியாலே ககனமத னாலே
கனலாலே புனலாலே கதிராதி யாலே
கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக்கருவி யாலே
கோளாலே பிறவியற்றுங் கொடுஞ்செயல்க ளாலே
வேற்றாலே எய்ந்நான்றும் அழியாதே விளங்கும்
மெய்யளிக்க வேண்டுமென்றேன் விரைந்தளித்தா [னெனக்கே
ஏற்றாலே யிழிவெனநீர் நினையாதீ ருலகீர்
எந்தையருட் பெருஞ்சோதி யிறைவனைச்சார் வீரே ”

“ உடைய நாயகன் பிள்ளைநா னுகிலெவ்
வுலகமு மொருங்கின்பம்
அடைய நானருட் சோதிபெற்
றழிவிலா யாக்கைகொண் டுலகெல்லா
மிடைய வற்புதப் பெருஞ்செயல்
நாடொறும் விளைத்தெங்கும் விளையாடத்
தடைய தற்றநற் றருணமித் தருணமாத்
தழைக்கவித் தனியேற்கே ”

"சாதல்பிறத்தலென்னுமவத்தைதவிர்த்துக்காலையே
தனித்துன் னருளி னமுதம் புகட்டிக் கொடுத்தாய்
[மேலையே
ஓத லுணர்த லுவத்த லெனக்கு நின்பொற் பாதமே
உலக விடயக் காட்டிற் செல்லா தெனது போதமே"

"சாகாக் கல்வி யெனக்குப் பயிற்றித் தந்த சோதியே
தன்னேர் முடியொன் றெனது முடியிற் றரித்த சோ
[தியே
ஏகாக் கரப்பொற் பீடத் தென்னை யேற்று சோதியே
எல்லாம் வல்ல சித்தி யாட்சி யீந்த சோதியே"

"சிற்சபையும் பொற்சபையுஞ் சொந்தமென தாச்சு
தேவர்களும் மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இச்சமைய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
என்பிறப்புத் துன்பமெலா மின்றேடே போச்சு"

"ஐயரருட் சோதியர சாட்சியென தாச்சு
ஆரணமு மாகமமும் பேசுவதென் பேச்சு
எய்யுலக வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
என்பிறவித் துன்பமெலா மின்றேடே போச்சு"

IV. இளமை முயற்சி

இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற இப்பேற்றை எல்லாரும் பெறலாம். அதற்கு எத்தகைக் கட்டுமில்லை; காவலுமில்லை. அக்கதவு எல்லார்க்குந் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆன்றோர் பலருந் தாம்பெற்ற பேற்றை மற்றவரும் பெறுதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை மேலீட்டானே, தம் அனுபவங்களை வெளியிட்டுச் சென்றார்கள்.

"மனிதர்கா ளிங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன்
கனிதந் தாற்கனி யுண்ணவும் வல்லிரே
புனிதன் பொற்கழ லீச னெனுங்கனி
இனிது சாலவு மேசற்ற வர்கட்கே" —அப்பர்

"**நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்**
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்
ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வுறு மந்திரந்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே" —திருமூலர்

"காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்
அகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித்
ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற்
றிடநாம் இனியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாரும் செகத்தீரே" —தாயுமானர்

இராமலிங்க சுவாமிகளும்,

“வாது பேசிய மனிதர் காளொரு
வார்த்தை கேண்மின்கள் வந்துநும்
போது போவதன் முன்ன ரேயருட்
போதுவி லேநடம் போற்றுவீர்
தீது பேசினீ ரென்றி டாதுமைத்
திருவு ளங்கொளுங் காண்மினோ
சூது பேசிலே னன்மை சொல்கின்றேன்
சுற்ற மென்பது பற்றியே”

என்று பாடியிருத்தலை நோக்குக.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பேசுவது எளிது; எழுதுவது எளிது. அப்பேச்சாலும் எழுத்தாலும் அப்பெரு நிலை கூடுங்கொல்?

“சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்”

என்றார் வள்ளுவனார்.

இறவா நிலைக்குரிய வழி யாது என்று கண்டு, அவ்வழி நின்றொழுக உறுதி கொள்வதே அறிவுடைமை.

இராமலிங்க சுவாமிகள் எம்முறைகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகினாரென்பது மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் சுவாமிகள் இளமையில் கொண்ட முறைகளை இறுதியில் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதாக யான்

சொற்றது உங்கள் நினைவிலிருக்கும். அம்முறைகளிற் சிறந்த சிலவற்றை ஈண்டுச் சிறிது விரித்துக் கூற விரும்புகிறேன். அம்முறைகள்மீது கருத்துச் செலுத்தி, அவைகளை, நடையில் கொணர உறுதி கொள்வோமாக.

"சுவாமிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறித்துப் பேசுவதெற்றுக்கு" என்று சிலர் கருதலாம். சுவாமிகள் அடைந்த நிலையை நினைந்து, வெறும் பேச்சு பேசுவதினும், சுவாமிகள் அவ்வடைவிற்குக் கொண்ட முறைகளை யுணர்ந்து, அவைகளைச் செயலிற் கொணரப் புகுவதே சிறப்பாகும். ஆகவே சுவாமிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக் கொண்டேன். நமக்கு வேண்டற்பாலது அதுவே. அதுவே நம்மைக் கரையேற்றும்.

ஒருவனது பின்னை வாழ்வு பெரிதும் அவனது இளமை வாழ்வைப் பொறுத்து நிற்கிறது. ஒருவனது பின்னை வாழ்வைச் செம்மைசெய்வது அவனது இளமை வாழ்வேயாகும். "தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்" "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்" "இளமையிற்கல்" என வரூஉம் பழமொழிகளைப் பார்க்க. சுவாமிகள் இளமையில் என் செய்தார்?

"ஆண்டவன் அருள்பெற்றுப் பிறப்பிறப்புத் துன்பத்தை யொழித்தல் வேண்டும்" என்னும் வேட்கை சுவாமிகள் உள்ளத்தில் முருகி மூண்டெழுந்தது. அவ்வேட்கையை நிறைவேற்றச் சுவாமிகள் நிகழ்த்தியதென்னை? அன்பர்களே! அச்செயலைக் கருதுங்கள்; அச்செயலை நிகழ்த்த உறுதி கொள்ளுங்கள். அச்செயல் நமக்குச் சாகாநிலை யளிக்கும். **ஐயம் வேண்டாம்; மயக்கம் வேண்டாம்.**

சுவாமிகள் வரலாற்றையும், சுவாமிகள் அருளிய மொழிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், சுவாமிகள் **ஒரு குருவை, ஒரு நூலை, ஒரு வழிபடு கடவுளைக் கொண்டார்** என்பது நன்கு புலனாகிறது. சுவாமிகள் கொண்ட குரு யார்? நூல் யாது? வழிபடு கடவுள் எவர்? **குரு திருஞானசம்பந்தர்; நூல் திருவாசகம்; வழிபடு கடவுள் முருகப்பெருமான்.** இம்மூன்றும் சுவாமிகள் வாழ்வைத் தூய்மைப் படுத்தி, அவர்க்குப் பெறுதற்கரிய பேற்றையும் அளித்தன.

க. குரு

இராமலிங்க சுவாமிகள் **திருஞான சம்பந்தரை ஞான குருவாகக் கோண்டார்.** நமது நாட்டிற்

றேன்றிய இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞான சம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டது பெரிதுங் கருதற்பாலது. இராமலிங்க சுவாமிகள் மட்டும் திருஞான சம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டா ரில்லை. திருஞானமென்னுங் கடவுள் ஞானத்தில் சம்பந்தங் கொள்ள விழைவோர் அனைவருந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானாரைக் குருவாகக் கோண்டே தீர்தல் வேண்டும். இந்நுட்பம் விளங்கப் பெறுவோர் இறவா நிலையெனும் இறை இன்பத்தை யுணர்வளவிலாதல் குறிக்கொண்டு நிற்பர். அவ்வுணர்வொடு பொருந்திய செயல் அரும்பின், மேலாம் நிலையெய்தல் ஒருதலை.

நம்பியாண்டார் நம்பி, கண்ணுடை வள்ளலார், சிவஞான வள்ளலார் முதலிய பெரியோர்கள் ஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டதை ஈண்டு விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. அவர்கள் அருளிய நூல்களைப் பார்க்க.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசச் செல்வராகிய தாயுமான சுவாமிகள்,

"வெம்பந்தந் தீர்த்து உலகாள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ"

என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் போற்றியிருத்தலைக் காண்க.

திருஞான சம்பந்தர் காலத்திருந்த நாயன் மார்கள் அவரைப் போற்றியதையும், அவர் காலத்துக்குப் பின்னைத் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் முதலிய அறிஞர்கள் அவரை (ஞானசம்பந் தரை)ச் சிறப்பித்ததையும் ஈண்டு ஓர்க. ஞான சம்பந்தர் மாண்பு ஞான சம்பந்தமுடைய நல் லோர்க்கே தெரியும்.

"மற்ற நாட்டு அன்பர்கட்கு ஞானவேட்கை எழும்போது, அவர்கள் எவரைக் குருவாகக் கொண்டு வேட்கை தணியப் பெறுகிறார்கள்" என்னும் ஐயம் பலர்க்குப் பிறக்கலாம். அவர்க் கும் ஞானசம்பந்தரே குருவாக நின்று கட வுளைக் காட்டுகிறார். ஆனல், பெயர் வேறு. அப் பெயரை நீக்கிப் பொருளைப் பார்த்தால் திரு ஞானசம்பந்தரைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் ஞானசம்பந்தப் பெருமானாகத் தோன்றிய ஒருவரே மற்ற நாடுகளில் வெவ்வேறு பெய ருடையராய் ஆங்காங்கே ஞான வேட்கை யினர்க்கு அருள் சுரந்து வருகிறார் என்று சுருங் கச் சொல்கிறேன்.

"இஃதென்ன புதுமை" என்று பலர் வியப் புறுவர். "பருவுடல் அழிவுடன் வாழ்வு முடி-

கிறது" என்று ஆராய்ச்சியை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் ஆராயாது வாழ்வோர்க்கு ஞானசம்பந்தர் நிலை புதுமையாகவே தோன்றும். மற்றவர்க்கு அது புதுமையாகத் தோன்றுவதில்லை.

மனிதன் புலனறிவு கொண்டு நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சியால் முடிந்த உண்மை இஃதென நிறுவிக்காட்டல் இயலாது. அவனுக்கு இன்று ஒன்று முடிந்த உண்மையாகத் தோன்றும். நாளை அதுவே திரிபாகத் தோன்றும். இம் மனிதன் ஆராய்ச்சியிற் புலனாகாத நுண்மைகள் எத்துணையோ இருக்கின்றன. மாறும் இயல்புடைய போய்யறிவிற்கு விளங்காத நுட்பங்கள் பல பல இருக்கின்றன. அவைகள் மனிதன் பருவுடல் உணர்விற்குச் சில வேளைகளில் வெறும் பாழெனவுந் தோன்றும். அவ்வுணர் வளவில் நின்று ஒருவன் தனக்கு விளங்காத பொருள்களைப் பொய்யெனும் முடிவிற்கு வருதல் அறிவுடைமையாகாது.

பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாத பொருள்களை யுணர்தற்கு மன உணர்வைப் பெருக்க முயலல் வேண்டும். அவ்வுணர்வைப் பெருக்கப் பெருக்க மனக்கண் திறக்கும். பரு

வுடலுக்குக் கண்களிருப்பதுபோல நுண்ணுட லாகிய அகத்துக்குங் கண்களிருக்கின்றன. அக் கண்கள் திறக்கப் பெறுவோர் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பர். அவரே பார்ப்பனர் என்னும் பெய ரால் பண்டை நாளில் வழங்கப்பட்டு வந்தனர். மக்களாகப் பிறந்த அனைவர்க்கும் பார்ப்பன ராகும் உரிமையுண்டு. பின்னாளில் "பார்ப்பனர்" என்னுஞ் சொல் பிறப்பை யொட்டி ஓர் இனத் தார்க்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டை நூல் களில் வரூஉம் "பார்ப்பனர்" என்னுஞ் சொல் ஓர் இனத்தைக் குறிப்பதன்று. இது பற்றிய விரிவு ஈண்டு வேண்டுவதில்லை.

பருவுடற் புலனறிவிற்கு விளங்காத நுட் பங்க ளெல்லாம் அகக்கண்ணுக்குச் செவ் வனே விளங்கும். அங்கே ஐயந்திரிபு மயக் கங்களெல்லாம் அழிந்துபடும்.

"முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்"

என்றார் திருமூலர்.

"ஆணிப்பொன் னம்பலத்தே கண்ட காட்சிகள்
அற்புதக் காட்சியடி—அம்மா அற்புதக் காட்சியடி"

என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடி யிருத்தலை யும் பார்க்க.

அகநோக்கிற்கு யோகக்காட்சி அல்லது மானதக் காட்சி (Clairvoyance) என்று பெயர். அக்காட்சி பெறுதற்குரிய வழிகள் பல காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுள் தலையாயது அழகிய ஒன்றில் உளத்தை ஒன்றச் செய்வது. ஒன்றில் உளத்தை ஒன்றச் செய்யும் பயிற்சி முதிர முதிர, மாறி நின்று மயக்கும் புலன்கள் அடங்கி, மனவுணர் வெழுச்சிக்கு இடந்தருகின்றன. இதற்கெனவே உருவ வழிபாடு அமைக்கப்பட்டது. அஃது இந்நாளில் விக்கிரக ஆராதனையாக மாறி விட்டது. இந்நாளிலும் யோகக் காட்சியாளர் சிலர் ஆங்காங்கே வதிகிறார்.

யோகக்காட்சியால் திருஞான சம்பந்தரை நோக்குவோர்க்குத் திருஞானசம்பந்தர் காட்சியளித்தல் ஒருதலை. அவசியம் நேரும்போது அவர் பருவுடல் தாங்கியும் வருவர். திருஞானசம்பந்தரைப்பற்றிய சில நுட்பங்கள் நூல்கள் வாயிலாக உணரத்தக்கனவா யிருக்கின்றன; பல நுட்பங்கள் யோகக் காட்சியால் உணரத் தக்கனவா யிருக்கின்றன.

அடியேன் திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றைப் படித்தேன்; அவர் அருளிய தேவாரத்தை

ஓதினேன்; அவர் உருவத்தையும் வழிபட்டேன். திருஞான சம்பந்தர் நினைவு தோன்றும்போதெல்லாம் என்னை அறியாமலே எனக்கு ஒருவித நெகிழ்வு தோன்றுவது வழக்கம். எனது வாழ்வில் திருஞான சம்பந்தரைப்பற்றிப் புரிந்த ஆராய்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. அவரது நிலை பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சியையுங் கடந்து நிற்றலை யுணர்வளவில் தெளியலானேன். தமிழ் நாட்டில் இருள் சூழ்ந்துள்ள இவ்வேளையில் யோகக்காட்சிப் பயிற்சியில் கைபோய சிலரை நண்பராகப் பெறும்பேறும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஞானசம்பந்தர் பருவுடல் தாங்கிப் பாடிய தேவாரத்தில் எல்லா நுட்பங்களும் அடங்கி யிருக்கின்றன. அவைகள் அவரவர் அறிவாற்றலுக் கேற்றவாறு விளங்கா நிற்கும்.

தமிழ் நாட்டில் ஒருபோது திருஞான சம்பந்தர் என்னும் பெயரால் தோன்றிய பெரியார், முன்னரும் பல முறை பல பெயர்கோடு இவ்வுலகில் தோன்றியவர். அவர் பெருமையை அளந்து கூறுதற்கு யான் அருகனல்லேன்.

எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து அறிவாய் ஒளிர்பவன். அவனை நினைக்க

வும் இயலாது. அப்பேரறிவை யுணர்வதெப்படி? அதை யுணர்தற்கு வேண்டற்பாலது அமைதி. "திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப் புரையற் றிருப்பன் புரிசடை யோனே" என வரூஉந் திருமந்திரத்தை உன்னுக. அவ்வமைதி நிலையுணர்த்தும் ஒரு பெரு வடிவம் பருமை யுலகு கடந்த நுண்மை யுலகில் வீற்றிருக்கிறது. அவ்வடிவுடைய மூர்த்தியின் குறிப்புணர்ந்து உலகை நடாத்தி வரும் பெருமை வாய்ந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என்றும் அழியா அழகொழுகும் இளைஞராக விளங்குகிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட அமைதி வடிவும், இவ்விளமை வடிவும் பொருளில் வேறல்ல. இரண்டும் ஒன்றே. மக்கள் வழிபாட்டுக்கெனத் திகழ்வது இவ்வழகு வடிவம்.

ஆண்டவன் வாக்கு மனங்கடந்து நிற்குநிலை, அவன் அமைதி வடிவாய் அமர்ந்துள்ளநிலை, அவன் உயிர்கள் தன்னை வழிபடுதற்கெனக் கொண்ட இளமைநிலை முதலியவற்றின் ஒருமைப் பாடு, ஷடாந்த சன்மார்க்க நுட்பம், அநுபவத் தில் கைவரப்பெற்ற பெரியோர்களின் அகக் கண்ணுக்குச் செவ்விதிற் புலனாகும். உருவத்தை

மட்டும் நினைக்கவல்ல மனவுணர்வுடன் கீழ்ப் படியிலுள்ளவர்கள், அந்நிலைகளைக் குறித்து இடர்ப்பட வேண்டுவதில்லை. முழு முதற் பொருளை நிர்க்குணமென்றும், சகுணமென்றும், நிட்களமென்றும், சகளமென்றும், சகள நிட் களமென்றும் ஆன்றோர்கள் கூறிப்போந்ததை ஆய ஆய உண்மை விளங்கும்.

கீழ்ப்படியி லுள்ளவர்கட்கு வேண்டற் பாலது வழிபாடு. அவ்வழிபாட்டுக்கு ஒருருவம் வேண் டும். அவ்வுருவமே மேற்குறிப்பிட்ட இளமை அழகு வடிவம். அவ்வழகை அவரவர் மனதுக் கினிய முறையில் எப்பெயராலும் வழிபடலாம். அவ்விளமை அழகை உருவிற்கொண்டு வழிபட வழிபட, அதன் திருவருளால் பேசவொண்ணப் பெருநிலை கூடும்.

"செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே"

என வரூவும் அநுபூதி மொழியைக் காண்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய மகாதேவ மாலையிலும் இந்நுட்பம் விளங்குகிறது. 'யோ

காந்தம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ்ச் சில பாக்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை உற்று நோக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டு கிறேன்.

இளமையும் அழகும் பொலிவுங் கடவுளின் திருவருள்பெற்று, அவராய் விளங்குவோர் சிலர் இருக்கிறார். அவர்கட்குத் தலைவர் ஒருவரிருக் கிறார். அத்தலைவரை இளமைத் தெய்வமென் றும் அன்பர்கள் அன்பால் கூறுவதுமுண்டு. அத்தலைவர் வாயிலாகவே ஆண்டவன் திருவருள் பெறுதல் வேண்டும். விரிவு சித்த ஞான மறை களிற் காண்க.

அப்பெரியார் சில வேளைகளில் பருவுடல் தாங்கியும் உலகை யோம்புவர். அவர் சில முனி வரர் வாயிலாக உணர்த்திய உண்மை நெறிக்கு ஒருபோது இடர் நேர்ந்தது. அவர் அப்பொழுது இடபதேவராகத் தோன்றி அருள்நெறி யுணர்த்தி னார்; பின்னர் அந்நெறி பாழ்பட்டபோது புத்த ராகப்போந்து அறம் வளர்த்தார்; பின்னே கிறிஸ்து வாகப் பிறந்து அன்பை விளக்கினார்; மற்றவராகத் தோன்றி ஆண்டவ னுண்மை நிறுவினார். அவரே தமிழ் நாட்டில் திருஞான சம்பந்தராகத்

தோன்றிக் கடவுளைக் காட்டினார். "சமண பௌத்தங்களை அழித்த ஒருவரை இடப தேவ ரென்றும், புத்தரென்றும் சொல்லுவதெப்படி" என்று சிலர் வினவலாம். திருஞானசம்பந்தர் சமண பௌத்த அறங்களை அழிக்கப் போந்தவ ரல்லர் என்பதைத் "தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்" என்னும் நூலின் முன்னுரையில் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். உண்மை காண்டல் வேண்டும் என்னும் நோக்குடன் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தை ஆராய்ந்தாலும், அவர் சமண பௌத்த அறங்களை அழிக்கப் போந்தவரல்லர் என்பது இனிது புலனாகும். தமிழ் நாட்டில் அந்நாளில் சமணம் பௌத்தம் என்னும் பெய ரால் மறவிருள் சூழலாயிற்று. அதைக் கடியவே ஞானசம்பந்தர் போந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் என்று மிருப்பவர். யோகக் காட்சியால் அவரைக் காணலாம். அவர் உலகில் கடவுளைக் காட்டியதைப்போலத் தம்மை அடை வோர்க்குக் கடவுளை என்றுங் காட்டிய வண்ணமா யிருக்கிறார். அவர் வாயிலாகவே கடவுளைக் காண்டல் வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முன்னை யூழ்த்திறத் தால் இளமையிலேயே, ஞானசம்பந்தப் பேரு

மானைக் குருவாகக்கொள்ளும் பேறு பெற்றார். அப்பேற்றான் இராமலிங்க சுவாமிகள் அடைய வேண்டியதை அடைந்நார். தாம் ஞானசம்பந் தப் பெருமானைக் குருவாகக் கொண்டதையும், அதனால் விளைந்த நலன்களையும் சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யுள்ளதை, ஞானத்தில் நாட்ட முடையார் உற்று நோக்கி உண்மை தெளிவாராக.

“ உயிரனு பவமுற் றிடிலத னிடத்தே
ஓங்கரு ளனுபவ முறுமச்
செயிரினல் லனுப வத்திலே சுத்த
சிவவனு பவமுறும் என்றய்
பயிலுமூ வாண்டிற் சிவைதரு ஞானப்
பான்மகிழ்ந் துண்டுமெய்ந் நெறியாம்
பயிர்தழைந் துறவைத் தருளிய ஞானசம்
பந்தனென் றோங்குசற் குருவே”

“ தத்துவ நிலைக டனித்தனி யேறித்
தனிப்பர நாதமாந் தலத்தே
ஒத்ததன் மயமா நின்னைநீ யின்றி
உற்றிட லுயிரனு பவமென்
றித்துணை வெளியி னென்னையென் னிடத்தே
இருந்தவா றளித்தனை யன்றே
சித்தநற் காழி ஞானசம் பந்த
செல்வமே யெனதுசற் குருவே”

“ முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையு
முன்னிநின் றுளமயக் குறுங்கால்
அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
டையநீத் தருளிய வரசே
என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகொண்
டெழுந்திடப் புரிந்துல கெல்லாம்
இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
என்னுயிர்க் குயிரெனுங் குருவே ”

“ வருபகற் கற்பம் பலமுயன் றாலும்
வரலருந் திறனெலா மெனக்கே
ஒருபகற் பொழுதி லுறவளித் தனைநின்
உறுபெருங் கருணையென் னுரைப்பேன்
பெருமண நல்லூர்த் திருமணங் காணப்
பெற்றவர் தமையெலா ஞான
உருவடைந் தோங்கக் கருணைசெய் தளித்த
உயர்தனிக் கவுணிய மணியே ”

“ சீரார் சண்பைக் கவுணியர்தந்
தெய்வ மரபிற் றிகழ்விளக்கே
தெவிட்டா துளத்திற் றித்திக்குந்
தேனே யழியாச் செல்வமே
காரார் மிடற்றுப் பவளமலைக்
கண்ணின் முளைத்த கற்பகமே
கரும்பே கனியே யென்னிரண்டு
கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே

ஏரார் பருவ மூன்றிலுமை
யினிய முலைப்பா லெடுத்தூட்டும்
இன்பக் குதலை மொழிக்குருந்தே
யென்னு நயிநக் கொரநதுணையே
பேரார் ஞான சம்பந்தப்
பெருமா னேநின் றிருப்புகழைப்
பேசு கின்றோர் மேன்மேலும்
பெருஞ்செல் வத்திற் பிறங்குவரே''

இப்பாக்கள் சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தரை நால்வருள் அமைத்துப் பாடிய பதிகங்களில் உள்ளன. சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தர்க்கென ஒரு தனிப்பாட்டும் ஓதியுள்ளார்.

அன்பர்களே! அவ்வன்புப் பாட்டைப் பாருங்கள்; இராமலிங்க சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடங் கொண்டுள்ள அன்பை யுணருங்கள். சுவாமிகள் ஞானசம்பந்த வள்ளலை எவ்வெம் மொழியால் போற்றுகிறார்; புகழ்கிறார். ஞானசம்பந்தரால் சுவாமிகள் அடைந்த நலன் சுவாமிகட்கன்றோ தெரியும்? சுவாமிகள் அந்நலன் குறித்துத் தமது அடக்கவொணு ஆர்வத்தை வெளியிடுகிறார்.

“உலகியலி னுறுமயலி னடைவுபெறு மெனதிதயம்
ஒளிபெற விளங்கு சுடரே
உதயநிறை மதியமுத முணவுபெற நிலவுசிவ
யோகநிலை யருளு மலையே

உனதுசெய லெனதுசெய லுனதுடைமை யென
உணரென வுணர்த்து நிறைவே [துடைமை
உளவெனவு மிலவெனவு முரையுபய வசனமற
ஒருமொழியை யுதவு நிதியே
ஒன்றுட னிரண்டென விதண்டையிடு மிண்டரொடும்
ஒன்றலற நின்ற நிலையே
உன்னலற வுன்னுநிலை யின்னதென வென்னுடைய
உள்ளுணர வுள்ளு மதியே
உன்னிலையு மென்னிலையு மன்னிய மிலைச்சிறிதும்
உற்றறிதி யென்ற வொன்றே
உண்மைநெறி யண்மைதனி லுண்டுளமொ ருங்கிலெ
ஓதுமெய்ப் போத நெறியே [ன

அலகின்மறை மொழியுமொரு பொருளின்முடி பென
தகந்தெளிய வருள்செய் தெருளே [வென
ஐம்பூத மாதிநீ யல்லையத் தத்துவ
அதீதவறி வென்ற நன்றே
ஆறத்து வாநெறி யகன்றநிலை யாதஃது
அதீதநிலை யென்ற பொருளே
ஆணையெம தாணையெமை யன்றியொன் றின்றென
அறிந்திடுதி யென்ற முதலே
அன்பினிலை யேசிவ மமர்ந்தநிலை யெனவெனக்
கறிவித்த சுத்த வறிவே
அத்துவித நெறிதுவித நெறிநின்ற பின்னல
தடைந்திடா தென்ற விறையே
கஉ

ஆனந்த மதுசச்சி தானந்த மேயிஃது
அறிந்தடைதி யென்ற நலமே
அட்டசித் திகளுநின தேவல்செயு நீயவை
அவாவியிட லென்ற வொளியே
இலகுபரி பூரணவி லாசமல திலயண்டம்
எங்கணுமெ னச்சொல் பதியே
இரவுபக லற்றவிட மதுசகல கேவலம்
இரண்டினடு வென்ற பரமே
இச்சைமன மாயைநீ கண்டவை யெலாம்வெளி
இருந்துகா ணென்ற தவமே
யான்பிற ரெனும்பேத நடைவிடுத் தொருமையின்
இருத்தியென வுரைசெ யரசே
என்கண்ணே கணேயெனது கண்ணேயெ னிருகண்
இலங்குமணி யேயெ னுயிரே
என்னுயிர்த் துணையே யெனறிவே யெனறிவூ
டிருந்த சிவமேயெ னன்பே
என்றெய்வ மேயெனது தந்தையே எனையீன்
றெடுத்த தாயேயெ னுறவே
என்செல்வ மேயெனது வாழ்வேயெ னின்பமே
என்னருட் குருவடி வமே
கலகமன முடையவென் பிழைபொறுத் தாட்கொண்
கருணையங் கடல முதமே [ட
காழ்தனி லன்றுசுரர் முனிவர்சித் தர்கள்யோகர்
கருதுசம யாதி பர்களுங்

கைதவித் தருநின் றேத்தழ வாண்டிற்
களித்துமெய்ப் போத முண்டு
கனிமதுர மொழுதுசெம் பதிகச் செழுஞ்சொன்ம
கண்ணுதற் பவள மலையில் [ழை
கண்டுமொழி யருண்முகிற் சம்பந்த வள்ளலாங்
கடவுளே யொத்தா ரினிற்
கவினுற விளங்குநற் பணிகள்சிவ புண்ணியக்
கதியுல கறிந் துய்யவே
கரையற்ற மகிழ்வினொடு செய்தருள் புரிந்திடுங்
காட்சியே சிவஞா னியாங்
கருதவரு மொருதிருப் பெயர்கொண்மணி யேஎமைக்
காப்ப தன்கட னென்றுமே''

இப்பாட்டில் ஞானசம்பந்தர் தமக்கு அறிவுறுத்திய உண்மைப் பொருள்களைச் சுவாமிகள் நிரலே கிளந்து கூறியிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குக; நோக்கி ஞானசம்பந்தர் நிலையை யுணர்ந்து, அவரைக் குருவாகக் கொள்க; கொண்டு பார்க்க; உண்மை புலனாகும்.

சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை நோக்கிப் பாடிய பாக்களைப் பொருளுணர்ந்து ஓத, ஓத அப்பெருமான் வாயிலாகப் பேறு பெறுதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை நன்மக்கட்கு எழாமற் போகாது.

திருஞான சம்பந்தரைப் பெறுவதெப்படி? அதுகுறித்து ஈண்டு விரிவுரை வேண்டுவதில்லை. திருஞான சம்பந்தரைப் பெற்ற இராமலிங்க சுவாமிகள் ஒரு வழி காட்டி யுள்ளார். அவ்வழி நிற்போர் ஞானசம்பந்தரை அடையலாம். அவ் வழி யாது?

"சைவந் தழைக்கத் தழைத்தாண்டி—ஞான
சம்பந்தப் பேர்கொண் டழைத்தாண்டி
போய்வந்த உள்ளத்திற் போகாண்டி—அந்தப்
புண்ணியன் பொன்னடி போற்றுங்கடி"

இப்பாடலில் வழி விளங்குகிறது. பொய்யைக் கடிந்து மெய்யில் நிற்பவர் உள்ளத்தில் ஞான சம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருளுவர். அம் மெய் வழி நிற்க; நிற்க.

கடவுள் காட்சிக்கு ஞானசம்பந்தரைக் குருவாக்கொள்ளும் வழக்கம் முன்னாளிலிருந்தது. நாளடைவில் மக்கள் கருத்து வெவ்வேறு வழியில் திரிந்து உழன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் வழிகோலியுள்ளார். தமிழ் மக்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற பேற்றை யுணருங்கள்; அப்பேற்றிற்கு முதல்வராக இருந்தவர் யாவர் என்பதை உன்னுங்கள். கடவுளைப்

பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டாம்; கடவுளைக் காட்டிய கடவுளைப் பெற முதலில் முயலுங்கள். பின்னை எல்லாம் பெறலாம். இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறுமாறு திருஞானசம்பந்தரே நமது **தந்தை, குரு, தெய்வம்,** எல்லாம், எல்லாம். அவரை மறவாதேயுங்கள். அவர் கடவுளைக் காட்டிய வண்ணமிருக்கிறார். அவர் திருவடியைப் பற்றுங்கள்; பற்றுங்கள்.

உ. நூல்

இனி இராமலிங்க சுவாமிகள் உயிரெனப் போற்றிய ஒரு நூல்மீது கருத்துச் செலுத்துவோம். அவ்வொருநூல் **திருவாசகம்** என்று முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டது. சுவாமிகள் திருவாசகத்தை ஓதி ஓதி உருகுவாராம்; உருகி உருகிச் செயலற்றுக் கிடப்பாராம். வழி நடைப்போழ்தும் யாண்டிருந்தேனும் திருவாசக ஒலி செவிக்கெட்டுமேல், சுவாமிகள் செயலற்று நிற்பாராம்; அவர் கண்களினின்றும் இன்ப நீர் பொழியுமாம். சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தின் மாட்டிருந்த அன்புக்கோ ரளவில்லை. சுவாமிகளின் நெஞ்சை யுருக்கும் **அன்பு அழலெனத் திருவாச**

கம் அவருக்குத் துணை புரிந்தது என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

திருவாசகத்தை எத்துணையோ பேர் ஓதுகிறார். அவரெல்லாரும் நெக்கு நெக்குருகி நிற்கிறாரா? இல்லையே. இராமலிங்க சுவாமிகளுக்கு அந்நெகிழ்ச்சி யுறுவானேன்? இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தை எம்முறையில் ஓதினார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளின், அவ்வுண்மை புலனாகும். இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தின் எழுத்தை எண்ணி எண்ணி ஓதினாரில்லை. சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் கலந்தார். அவர் திருவாசகமானார் என்றுங் கூறலாம். அக்கலப்பு என் செய்யாது? அஃது இருப்பு நெஞ்சையும் உருக்கும்; நீராக்கும்; அந்நீரைக் கண்வழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடச்செய்யும்.

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந் [தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாம லினிப்பதுவே”

என்று திருவாசகத்தைத் தாம் பாடிய முறையைச் சுவாமிகள் குறிப்பிடுதல் காண்க.

இன்னுந் திருவாசக மாண்பைச் சுவாமிகள்,

"வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே யென்னையுமென் னுடையனையு மொன்
[றுவித்துத்
தருமொழியா மென்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியோ"

"வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளு மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மென்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே"

என்று ஓதியிருத்தலை நோக்குக. இப்பாக்களை நோக்குழிச் சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் எவ்வாறு கலந்து அன்புருவானார் என்பது நனி விளங்கும்.

சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தில் தணியாக் காதல் தோன்றியதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவைகளுள் திருவண்டப்பகுதியில் ஒளிரும் ஒரு நுட்பத்தைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அந்நுட்பம் சுவாமிகட்குப் புலனாயிற்று. சுவாமிகள் இறவாமை யென்னும் மீண்டும் பிறவா நெறி யடைதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கையால் விழுங்கப்பட் டிருந்தார். அவ் வேட்கையை

நிறைவேற்றத்தக்க பொருளைச் சுவாமிகள் திரு வாசகத்தில் கண்டார். பன்னெடுநாள் முயன்று முயன்று, பல விடங்களில் அலைந்து அலைந்து, திரிந்து திரிந்து, ஒருவன் தேடிக்கொண்டிருந்த பொருள் அவனுக்குக் காட்சி யளித்தால், அதைத் தேடித் திரிந்த அம்மகனுக்கு எத் தகை இன்பம் பொங்கிப் பெருகுமென்று சொல் லவும் வேண்டுமோ? சுவாமிகள் அரும்பாடு பட் டுத் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒன்றைத் திருவாசகத் திற் கண்டார். அதைக்கண்ட சுவாமிகள் எந்நிலை யுற் றிருப்பார்? நீங்களே ஓர்ந்து உணருங்கள்.

திருவாசகத்தில் அப்பொருள் ஒளிருமிடத்தை நோக்குவோம்.

"சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியே னயேன் றனெனைச் செய்தது
தெரியே னவா செத்தே னடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியு மாரேன்
விழுங்கியு மொல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
துவாக்கட னள்ளுநீ ருள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந்து அமுத மயிர்க்கா றேறுந்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியே னூன்றழை
குரம்பை தோறு நாயுட லகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய

அற்புத மான வமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறு மேற்றின னுருகுவ
துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றாக்கை யமைத்தன னொள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன் "

திருவண்டப் பகுதியில் ஒளிரும் அப்பொரு ளைச் சுவாமிகள் உணர்ந்தார் என்பது,

"உருவண்டப் பெருமறையென் றுலகமெலாம் புகழ்
[கின்ற
திருவண்டப் பகுதியெனுந் திருவகவல் வாய்மலர்ந்த
குருவென்றெப் பெருந்தவருங் கூறுகின்ற கோவேநீ
இருவென்ற தனியகவல் எண்ணமெனக் கியம்புதியே"

என்று அவர் பாடியவாற்றான் விளங்குகிறது.

இறவா நிலை காட்டும் ஒரு நூலின்மீது, அந் நிலை வேட்டு நிற்போர்க்கு எத்தகைக் காதல் நிகழுமென்று சொல்லால் சொல்லவும் முடியுமோ? எழுத்தால் எழுதவும் இயலுமோ? அக்காதற் பெருக்கை,

"தேசகத்தி லினிக்கின்ற தெள்ளமுதே மாணிக்க
வாசகனே யானந்த வடிவான மாதவனே
மாசகன்ற நீதிருவாய் மலர்ந்ததமிழ் மாமறையின்
ஆசகன்ற வநுபவநா னநுபவிக்க வருளுதியே"

"மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வா ரெல்லாரு மேமாக்க
அன்புருவம் பெற்றதன்பின் னருளுருவ மடைந்து [பின்னர்
இன்புருவ மாயினை நீ யெழில்வாத வூரிறையே"

"தேடுகின்ற வானந்தச் சிற்சபையிற் சின்மயமாய்
ஆடுகின்ற சேவடிக்கீ ழாடுகின்ற வாரமுதே
நாடுகின்ற வாதவூர் நாயகனே நாயடியேன்
வாடுகின்றவாட்டமெலாம்வந்தொருகான்மாற்றுதியே"

"சேமமிகுந் திருவாத வூர்த்தேவென் றுலகுபுகழ்
மாமணியே நீயுரைத்த வாசகத்தை யெண்ணுதொறுங்
காமமிகு காதலன்றன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
ஏமமுறு கற்புடையா ளின்பினுமின் பெய்துவதே"

எனவரூஉம் சுவாமிகள் பாக்களால் உணர்க. அத்தகைத் திருவாசகம் ஒரு காலத்தில் தெருவெலாம் ஓதப்பட்டது. இப்பொழுதோ?

மீண்டும் பிறவாமைக்குரிய மருந்து திருவாசகத்திற் கிடக்கிறது. ஆனால் அதை உண்பார் பலரில்லை. அதைப் பலர் உண்ணாமையால் பிறவி நோய் பெருகுகிறது. இராமலிங்க சுவாமிகள் அம் மருந்து கண்டார்; உண்டார்; பிறவி வேர் அறுத்துக் கொண்டார்; இறவா நிலை பெற்றார். என்னருமைச் சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! திருவாசகத்தை மறவாதேயுங்கள்; பிறவிப்

பிணியறுக்குந் திருவாசகத்தை மறவாதேயுங்கள்; இராமலிங்க சுவாமிகளை உய்வித்த திருவாசகத்தை ஓதுங்கள்; ஓதுங்கள்; சுவாமிகள் அதை எவ்வாறு ஓதினரோ அவ்வாறு ஓதுங்கள். உள்ளமுருகும்; உய்யு நெறி புலனுகும்; சுவாமிகள் பெற்ற பேறுங் கிடைக்கும்.

௬. வழிபடு கடவுள்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! நீண்ட நேரம் பேசி வருகிறேன்; காலத்தின் அருமை எனக்குத் தெரியும். ஒல்லும்வகை முயன்று ஒவ்வொன்றையுஞ் சுருங்கச் சொல்லியே செல்கிறேன். இன்னும் ஒன்றே உளது. அதுபற்றிச் சிலவுரை பகர்ந்து முன்னுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மக்கட்பிறவி தாங்கியுள்ளவர்க்குக் **கடவுள் வழிபாடு** இன்றியமையாதது. கடவுள் வழிபாடில்லா வாழ்வு மக்கள் வாழ்வாகாது. அது விலங்கு வாழ்வாகும். இதுபற்றியே திருவள்ளுவனாரும் "கற்றதனாலாய பயன் என்கொல் வாலறிவன் - நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" என்று அருளிப் போந்தார்.

கடவுள் வழிபாடெனில் எக்கடவுள் வழிபாடு என்று சிலர் ஐயுறலாம். கடவுள் ஒருவரே

என்று முன்னர் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். அது குறித்து அடிக்கடி பேச வேண்டுவதில்லை. ஒரே கடவுளை உலகோர் பற்பல பெயரால் போற்றி வருகிறார். போற்றும் முறைகளும் அவ்வந் நாட்டு வழக்க வொழுக்கத்துக் கேற்றவண்ணம் பலபட அமைந்திருக்கின்றன. பெயர் வேற்றுமைபற்றியும், முறை வேற்றுமை பற்றியும் உலகில் வாதப்போர் நிகழ்வதுமுண்டு. அப்போர் அநாவசியம்; முற்றிலும் அநாவசியம். எப்பெயர் கொண்டாதல், எம்முறைபற்றி யாதல் கடவுளை வழிபடலாம். எல்லாம் ஒருமைக் கடவுளிடமே செல்லும். பெயர்ப்போரும் முறைப் போருங் கடவுளுக்கு வேண்டுவனவல்ல. கடவுளுக்கு வேண்டுவது ஒன்று. அஃது அன்பு. அவ்வன்பால் கடவுளை வழிபட வேண்டுவது மக்களின் தலையாய கடமை.

இராமலிங்க சுவாமிகள் வழிபடு கடவுளாக முருகப் பெருமானைக் கொண்டார். முருகன் என்னும் பெயர் கடவுளைக் குறிக்கும் ஒரு தமிழ்ச் சொல். அச்சொற் பொருளை "முருகன் அல்லது அழகு" என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளேன். விளக்கம் ஆண்டுக் காண்க. முரு

கப் பெருமான் வழிபாடு இறவா நிலையெனும் மீண்டும் பிறவாநிலை கூட்டுதல் ஒருதலை.

"வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன்
[விடுங்கயிற்றால்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் காசலங்கள்
எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே"

"தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாடவெட்டிவிழவிடுவேன்சேந்தில்வேலனுக்குத்
தொண்டாகியவென்னவிரோதஞானச்சுடர்வடிவாள்
கண்டாயடா வந்தகா வந்துபார் சற்றென்கைக்கெட்டவே"

"பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவனைப் பாரறிய
வெட்டிப்புறங்கண்டலாதுவிடேன்வெய்யசூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாள்திருமுன்பு
[நின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே"

எனவரூஉம் அருணகிரியார் வீரமொழிகளை நோக்குக.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இளமையிலேயே முருகக் கடவுளை வழிபடலாயினர். முருகன் வழிபாட்டில் சுவாமிகள் உறைந்து நின்றார். சுவாமிகள் தணிகைமலை போந்து, ஆண்டவனை நோக்கிக் குறையிரந்து வேண்டி வேண்டி, அழுது

அழுது, உய்புநெறி கண்டார். தணிகையை மன தில் நிறுத்திச் சுவாமிகள் **அழுத அழுகை**, அவ ரைத் தூய்மைப்படுத்தி, மேலாம் நிலையையும் வழங்கிற்று.

ஆண்டவன் வழிபாட்டிற்கு நிலைத்த நெஞ் சம் வேண்டும். நெஞ்சின் அலைவால் வழிபாட் டிற்கு இடர் நேர்வதுமுண்டு. இராமலிங்க சுவாமிகள் நெஞ்சைச் செம்மைப் படுத்தி நிலை பெறுத்தத் தணிகையமர் பெருவாழ்வின் முன் னிலையில் தங் குறைபாடுகளை முறையிட்டு நெக்குநெக்குருகிச் செய்த வேண்டுதலை **ஐந்தாந் திருமுறையிற்** காணலாம். அத்திருமுறையில் **உயிர் பண்படும் முறைகள்** சொல்லப்பட் டிருக் கின்றன. ஐந்தாந் திருமுறை மனிதரது குறை பாட்டை யுணர்த்தி, அதை நீக்குதற்குரிய வழியையுங் காட்டுவ தென்பதை யுணர்தல் வேண்டும். ஆறாந் திருமுறையிலுள்ள பேறு கட்கு வழிகாட்டியா யிருப்பது ஐந்தாந் திரு முறை என்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை. ஐந் தாந் திருமுறைப் பயனை ஆறாந் திருமுறை யில் அறிஞர் காண்பர். அப்பயனுக்குரிய **உழைப்பு, பொதுவாக எல்லாத் திருமுறைகளி**

லும், சிறப்பாக ஐந்தாந்திருமுறையிலும் பொலிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாந் திருமுறை ஆண் டவனிடத்து வேட்கையை எவ்வாறு எழுப்பு கிறதென்பது, அதனை அன்புடன் ஓதி யுருகு வோர்க்கு இனிது விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி நிகழ்த்திய முறையீடுகள் பலதிறத்தன. அவை களை யெல்லாம் அவர் அருளிய பாக்களிற் பார்க்க. தாலிபுலாக நியாயம்பற்றிச் சிற்சில வற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

நன்னெறியில் வாழ்வு நடாத்தி, நிலைத்த நெஞ்சம் பெறுதற்கு முதலாவது நல்லோரிணக் கம் வேண்டற்பாலது. தீயோர் கூட்டுறவால் பலதிறக் கேடுகள் விளையும். இக்காரணம் பற் றியே தீநட்பு களைதலை ஓர் அதிகாரத்தில் ஆசிரி யர் திருவள்ளுவனார் வலியுறுத்தி யுள்ளார்.

தீயோர் எவர்? நல்லோர் எவர்? கடவுளிடத் துறுதியின்றித் தீயொழுக்கத்திற் கிடப்போர் தீயோராவர். கடவுளிடத் துறுதிகொண்டு நல் லொழுக்க முடையராய் வாழுநர் நல்லோராவர். "கண்ணுவ ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராகி நின் றால்-மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே"

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கும் ஈண்டுக் கரு தற்பாற்று.

இராமலிங்க சுவாமிகள் தீயோர் கூட்டுறவில் கைப்புக்கொண்டு, நல்லோரிணக்கை வேட்டு, ஆண்டவனைப் போற்றி யிருக்கிறார்.

“ நன்மைய வெல்லா மளித்திடு முனது
நளினமா மலரடி வழுத்தாப்
புன்மைய ரிடத்திவ் வடியனேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்
சின்மயப் பொருணின் றிருண்டர்பா னடியேன்
சேர்ந்திடத் திருவருள் புரியாய்
தன்மயக் கற்றோர்க் கருடரும் பொருளே
தணிகைவாழ் சரவண பவனே ”

“ நிலையரு ளினது மலரடிக் கன்பு
நிகழ்ந்திட நாடொறு நினையாப்
புலையர்தம் மிடமிப் புன்மையேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்
மலையர சளித்த மரகதக் கொம்பர்
வருந்தியீன் றெடுத்தமா மணியே
தலையர சளிக்க விந்திரன் புகழுந்
தணிகைவாழ் சரவண பவனே ”

“ நண்ணுத வஞ்ச ரிடநாடி நெஞ்ச
னனிநொந்து நைந்து நவையாம்
புண்ணாகி நின்ற வெளியேனை யஞ்சல்
புரியாது நம்பொ னடியை

எண்ணாத பாவி யிவனென்று தள்ளின்
என்செய்வ துய்வ தறியேன்
தண்ணார் பொழிற்கண் மதிவந் துலாவு
தணிகா சலத்தி றைவனே''

எனவரூஉந் திருப்பாக்களை நோக்குக.

தீமையினின்றும் விலகி நன்மையில் நெஞ்சை நிலை பெறுத்த இராமலிங்க சுவாமிகள், அந் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் பாடிய பாக்கள் பல. அவைகளுள் இரண்டொன்று வருமாறு:—

"நாளை யேகியே வணங்குது மெனத்தின
நாளையே கழிக்கின்றேம்
ஊளை நெஞ்சமே யென்னையோ வென்னையோ
வுயர்திருத் தணிகேசன்
தாளை யுன்னியே வாழ்ந்தில ருயிருடல்
தணந்திட றனையிந்த
வேளை யென்றறி வுற்றில மென்செய்வோம்
விளம்பரும் விடையோமே''

"அறியாத நம்பிணி யாதியை
நீக்கு மருண்மருந்தின்
நெறியாந் தணிகைய னுறெழுத்
துண்டுவெண் ணீறுண்டுநீ

எறியா திரவும் பகலுந்
துதிசெய் திடுதிகண்டாய்
குறியா திருக்கலை யென்றனை
யென்றன் குணநெஞ்சமே"

"வல்வினைப் பதியான் மயங்கி வஞ்சர்தங்
கொல்வினைக் குழியிடைக் குதிக்கு நெஞ்சமே
இல்வினைச் சண்முக வென்று நீறிடில்
நல்வினை பழுக்குமோர் நாடு வாய்க்குமே"

தீமையின் கொடுமையை நினைந்து வருந்திச் சுவாமிகள் ஆண்டவனைப் போற்றிய பாக்களில் இரண்டொன்று வருமாறு:—

"இன்னு மேத்தனை நாட்செல்லு மேழையே னிடர்க்க [டல் விடுத்தேற
மின்னும் வேற்படை மிளிர்தருங் கைத்தல வித்தகப் பெ [ருமானே
துன்னு நற்றணி காசலத் தமர்ந்தரு டோன்றலே மயிலேறி
மன்னு முத்தம வள்ள னின்றிரு மனக்கருத் தறியேனே"

"பாவி யேனின்னு மேத்தனை நாட்செலும்
பருவரல் விடுத்துய்யக்
கூவி யேயன்பர்க் கருடரும் வள்ளலே
குணப்பெருங் குன்றேயென்
ஆவி யேயெனை யாள்குரு வடிவமே
யானந்தப் பெருவாழ்வே
வாவி யோர்தருந் தணிகைமா மலைமிசை
மன்னிய வருட்டேனே"

சுவாமிகள் தணிகைப் பெருமானை நினைந்து புலம்பிய பாக்கள் பல. அவைகளுள் சில வருமாறு :—

"அண்ணாவோ வென்னருமை யையாவோ பன்னிரண்டு
கண்ணாவோ வேல்பிடித்த கையாவோ செம்பவள
வண்ணாவோ நற்றணிகை மன்னாவோ வென்றென்றே
எண்ணாவோ துன்பந் திரங்கடற்கண் மன்னினனே"

"மன்னப்பார் போற்று மணியேநின் பொன்னடிகளைத்
துன்னப்பா ராது சுழன்றேன் அருணகிரி
தன்னப்பா நற்றணிகை தன்னி லமர்ந்தருளும்
என்னப்பா வின்னுமிந்த வேழைக் கிரங்காயோ"

"பொன்பிணிக்கு நெஞ்சப் புலையேனை யிவ்வுலகில்
வன்பிணிக்கோ பெற்று வளர்த்தா யறியேனே
என்பிணைத்தார் வள்ளற் கினிமை பெறுமணியே [னே"
அன்பிணைத்தோர் போற்று மருட்டணிகை மன்னவ

"வன்னேயும் வஞ்சகர்தம் வன்சார்பும் வன்றுயரும்
என்னையுங் கொண்டதனை யெண்ணி யிடிவேனே
அன்னே முறைபோகி யையா முறையேயோ
மன்னே முறைதணிகை வாழ்வே முறையேயோ"

சுவாமிகள், அறுமுகக் கடவுள் திருமுன்னர்க் கசிந்து கசிந்துருகிச் செய்த வேண்டுதல்கள் கருங்கல் மனத்தையும் உருகச் செய்யும். அப்

பாக்கள் வாயிலாக நாமும் ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்யலாம். அப்பாக்களிற் சில வருமாறு :—

"ஊனே யுடையே பொருளேயென்
றுருகி மனது தடுமாறி
வீணே துயரத் தழுந்துகின்றேன்
வேறோர் துணைநின் னடியன்றிக்
காணே னமுதே பெருங்கருணைக்
கடலே கனியே கரும்பேநற்
சேணேர் தணிகை மலைமருந்தே
தேனே ஞானச் செழுஞ்சுடரே"

"தீராத துயர்க்கடலி லழுந்தி நாளுந்
தியங்கியழு தோங்குமிந்தச் சேய்க்கு நீகண்
பாராத செயலென்னே யெந்தா யெந்தாய்
பாவியெனை விட்டனையோ பன்னு ளாக
ஏராய வருட்டருவா யென்றே யேமாந்
திருந்தேனே யென்செய்கேன் யாரு மில்லேன்
சீராருந் தணிகைவரை யமுதே யாதி
தெய்வமே நின்கருத்தைத் தெளிந்தி லேனே"

"கல்லாத வஞ்சகர்பாற் சென்று வீணாய்
கழித்துநிற்குங் கடையனிவன் கருணை யில்லாப்
பொல்லாத பாவியென வெண்ணி யென்னைப்
புறம்போக்கி லையாயான் புரிவ தென்னே

எல்லாஞ்செய் வல்லவனே தேவர் யார்க்கும்
இறையவனே மயிலேறு மெம்பி ரானே
சல்லாப வளத்தணிகை மணியே ஜீவ
சாக்ஷியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே ''

"நண்ணேனோ மகிழ்வினொடுந் திருத்தணிகை மலையதனை
நண்ணி யென்றன்
கண்ணேனீ யமர்ந்தவெழில் கண்குளிரக் காணேனோ
கண்டு வாரி
உண்ணேனோ வானந்தக் கண்ணீர்கொண் டாடியுனக்
குகப்பாத் தொண்டு
பண்ணேனோ நின்புகழைப் பாடேனோ வாயாரப்
பாவி யேனே"

"செய்கொள் தணிகை நாடேனோ செவ்வேள்
புகழைப் பாடேனோ
கைகள் கூப்பி யாடேனோ கருணைக்
கடலி னீடேனோ
மெய்கொள் புளக மூடேனோ மெய்யன்
பர்கள்பாற் கூடேனோ
பொய்கொ ளுலகோ டேனோ புவிமீ
திருகான் மாடேனே"

" ஆறு முகங்கொண்ட வையாவென் றுன்ப
மனைத்துமின்னும்
ஏறு முகங்கொண்ட தல்லா லிறங்கு
முகமிலையால்

வீறு முகங்கொண்ட கைவேலின் வீரம்
விளங்கவென்னைச்
சீறு முகங்கொண்ட வத்துன்ப மோடச்
செலுத்துகவே"

"பண்கொண்ட சண்முகத் தையா அருண்மிகும்
பன்னிரண்டு
கண்கொண்ட நீசற்றுங் கண்டிலை யோவென்
கவலைவெள்ளந்
திண்கொண்ட வெட்டுத் திசைகொண்டு நீள்சத்த
தீவுங்கொண்டு
மண்கொண்டு விண்கொண்டு பாதாளங் கொண்டு
வளர்கின்றதே"

"உளமெனது வசநின்ற தில்லையென் றொல்லைவினை
ஒல்லைவிட் டிடவு மில்லை
உன்பதத் தன்பில்லை யென்றனுக் குற்றதுணை
உனையன்றி வேறு மில்லை
இளையனவ னுக்கருள வேண்டுமென் றுன்பால்
இசைக்கின்ற பேரு மில்லை
ஏழையவ னுக்கருள்வ தேனென்று னெதிர்நின்
றியம்புகின் றோரு மில்லை
வளமருவு முனதுதிரு வருள்குறைவ தில்லைமேன்
மற்றொரு வழக்கு மில்லை
வந்திரப் போர்களுக் கிலையென்ப தில்லைநீ
வன்மனத் தவனு மல்லை

தளர்விலாச் சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே"

குறைகளை முறையிட்டுருகும் அடியவர் துயர் களைய வேண்டுவது ஆண்டவன் கடமை. முறைப்பாடு நேரியதா யிருத்தல் வேண்டு மென்று முன்னர்ப் பலவிடங்களில் வலியுறுத்தி யிருக்கிறேன். அதை மீண்டும் ஈண்டு விரித்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. இராமலிங்க சுவாமிகள் நேரியவழிநின்று குறைபாடுகளை முறையிட்டமையான், அவர் வேண்டுகோட் கிரங்கி, ஆண்டவன் அவரை ஆட்கொண்டான்.

"கண்ணிமதி புனைந்தசடைக் கனியே முக்கட்
கரும்பேயென் கண்ணேமெய்க் கருணை வாழ்வே
புண்ணியநன் னிலையுடையோ ருளத்தில் வாய்க்கும்
புத்தமுதே யானந்த போக மேசீர்
எண்ணியமெய்த் தவர்க்கெல்லா மெளிதி லீந்த
என்னரசே யாறுமுகத் திறையாம் வித்தே
திண்ணியவென் மனமுருக்கித் தருவா யென்னைச்
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவ தேவே"

"கற்றறிந்த மெய்யுணர்ச்சி யுடையோ ருள்ளக்
கமலத்தே யோங்குபெருங் கடவு ளேநின்
பொற்றகைமா மலரடிச்சீர் வழுத்து கின்ற
புண்ணியர்தங் குழுவிலெனைப் புகுத்தி யென்றும்

உற்றவருட் சிந்தனைதந் தின்ப மேவி
உடையாயுன் னடியவனென் றோங்கும் வண்ணஞ்
சிற்றறிவை யகற்றியருட் டருவா யென்னைச்
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவ தேவே"

"சந்தார் வரையுட் சிந்தா மணிநேர் தணிகேசர்
மந்தா நிலமே வுந்தார் மறுகின் மயிலேறி
வந்தார் நிலவோர் செந்தா மரையின் மலர்வாசக்
கொந்தார் குழலென் னிலையுங் கலையுங் கொண்டாரே"

எனவரூஉம் பாக்களைப் பார்க்க.

ஆறுமுகக் கடவுள் தமக்கு வழங்கிய காட்சியைச் சுவாமிகள்,

"சீர்கொண்ட தெய்வ வதனங்க ளாறுந் திகழ்கடப்பந்
தார்கொண்ட பன்னிரு தோள்களுந் தாமரைத் தாள்களுங்
கூர்கொண்டவேலுமயிலுநற்கோழிக்கொடியுமருட் [மோர்
கார்கொண்ட வண்மைத் தணிகா சலமுமென் கண்ணுற்றதே"

என்னும் பாட்டில் பதித்துப் பாடியிருக்கிறார்.

ஆண்டவன் அருளுருவக் காட்சி வழங்கும் வரை, காமம் முதலிய குற்றங்களினின்றும் மகன் விடுதலை யடைதல் அரிது. அக்காட்சிக்குப் பின்னரே காம வெகுளி மயக்கங்களெல்லாம்

ஞாயிறு முற்பட்ட பனிபோல் பறந்து போகும். இவ்வுண்மையைச் சுவாமிகள்,

"வேல்கொண்ட கையும் விறல்கொண்ட தோளும்விளங்கு
மேல்கொண்ட வீறு மலர்முக மாறும் விரைக்கமலக் [மயில்
கால்கொண்ட வீரக் கழலுங்கண் டாலன்றிக் காம
[னெய்யுங்
கோல்கொண்ட வன்மை யறுமோ தணிகைக் குரு
[பரனே"

என்னும் பாட்டில் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் முருகப் பெருமானை வழிபட்டு, அருளுருவங் கண்டு, காமவெகுளி மயக்கங்களை யோட்டி இன்புற்றார். அவ்வின்பப் பெருக்கைச் சுவாமிகள் பல பாக்கள்வழி உலகிற் குதவினார். சுவாமிகள் தாங்கண்ட கடவுள் காட்சியையும், பிறவற்றையும் ஒரு கும்மி வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளார். அக் கும்மிப் பாக்களுள் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

" குறவர் குடிசை நுழைந்தாண்டி—அந்தக்
கோமாட்டி யெச்சில் விழைந்தாண்டி
துறவர் வணங்கும் புகழாண்டி—அவன்
தோற்றத்தைப் பாடி யடியுங்கடி "

" மாமயி லேறி வருவாண்டி—அன்பர்
வாழ்த்த வரங்கள் தருவாண்டி
தீமை யிலாத புகழாண்டி—அவன்
சீர்த்தியைப் பாடி யடியுங்கடி "

“ பன்னிரு தோள்க ளுடையாண்டி—கொடும்
பாவிகள் தன்னை யடையாண்டி
என்னிரு கண்க ளனையாண்டி—அவன்
ஏற்றத்தைப் பாடி யடியுங்கடி ”

“ சீர்திகழ் தோகை மயின்மேலே—இளஞ்
செஞ்சுடர் தோன்றுந் திறம்போலே
கூர்வடி வேல்கொண்டு நம்பெருமான்—வருங்
கோலத்தைப் பாருங்கள் கோதையர்காள் ”

“ ஆறு முகங்களிற் புன்சிரிப்பும்—இரண்
டாறு புயந்திக ழற்புதமும்
வீறு பரஞ்சுடர் வண்ணமுமோர்—திரு
மேனியும் பாருங்கள் வெள்வளைகாள் ”

“ ஆனந்த மான வமுதனடி—பர
மானந்த நாட்டுக் கரசனடி
தானந்த மில்லாச் சதுரனடி—சிவ
சண்முக நல்குரு சாமியடி ”

“ தத்துவத் துள்ளே யடங்காண்டி—பர
தத்துவ மன்றித் தொடங்காண்டி
சத்துவ ஞான வடிவாண்டி—சிவ
சண்முக நாதனைப் பாடுங்கடி ”

“ சச்சிதா னந்த வுருவாண்டி—பர
தற்பர போகந் தருவாண்டி
உச்சிதா ழன்பர்க் குறவாண்டி—அந்த
உத்தம தேவனைப் பாடுங்கடி ”

“ அற்புத மான வழகனடி—துதி
அன்பர்க் கருள்செய் குழகனடி
சிற்பர யோகத் திறத்தனடி—அந்தச்
சேவகன் சீர்த்தியைப் பாடுங்கடி ”

“ ஒன்றிரண் டான வுளவாண்டி—அந்த
ஒன்றிரண் டாகா வளவாண்டி
மின்றிரண் டன்ன வடிவாண்டி—அந்த
மேலவன் சீர்த்தியைப் பாடுங்கடி ”

அறுமுகப் பெருமான் காட்சியால் சுவாமிகள் பெற்ற ஆனந்தப் பெருக்கு இக்கும்மிப் பாக்களில் தேங்குதல் காண்க.

அன்பர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் அறுமுகக் கடவுளை வழிபட்டுப் பெற்ற பேற்றை யுன்னுங்கள்; உருவ வழிபாட்டின் நுட்பத்தை யுணருங்கள்; அகண்டாகாரம் அகண்டாகாரம் என்று ஏமாறுதீர்கள். அகண்டத்தை எப்படி நினைப்பீர்கள்? எப்படிப் போற்றுவீர்கள்? அகண்டாகாரத்தை யுணர்ந் தின்புறுதற்கு உருவ வழிபாடு இன்றியமையாதது. அகண்டத்தின் சுருக்கமே ஆண்டவன் அருளுருவம். அவ்வுருவின் பெருக்கே அகண்டாகாரமாகும். உருவின் உறுப்புக்க ளியாவும பலதிறத் தத்துவ நுட்பங்களைக் குறிக்கொண்டு நிற்கின்றன.

அவைகளை யுணராது பிதற்றுவோரின் மாய வலையிற் சிக்கி ஏமாற்றமடைதல் வேண்டாம். உருவ வழிபாடு நிகழ்த்திய பலர் பெரும்பேறு பெற்றூர். இராமலிங்க சுவாமிகட்கும் பெருவாழ் வளித்தது அவ்வழிபாடேயாகும். ஆதலால் அவ்வழிபாட்டைச் செய்யுங்கள்; செய்யுங்கள்.

இறுவாய்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக்கொண்டு, திருவாசகத்தைப் பொருணூலாக்கொண்டு, முருகப் பெருமானை வழிபடு கடவுளாக்கொண்டு, கடவுள் அருளுருவங்கண்டு, காமவெகுளி மயக்கங்களைப்போக்கி, யாண்டுங் கடவுள் நீக்கமற நிறைந்திருத்தலை யுணர்ந்து, எவ்வுயிர்க்குந் தீங்குசெய்யாமை என்னும் அருளறத்தை வளர்த்து, அவ்வருணெறியே சமரச சனமார்க்கமென்று தெளிந்து, அம்மார்க்கத்தை உலகிற்கு அறிவுறுத்தி, இறுதியில் சாகாநிலையெனும் பெருவாழ்வுபெற்றூர். அவ்வாழ்வே நமது குறிக்கோள். அதை நிறைவேற்றச் சுவாமிகள்கொண்ட முறைகளைக் கொள்ளவேண்டுவது நமது கடமை.

இதுகாறும் எனது புன்மொழியைப் பொறுமையுடன் செவிமடுத்துவந்த உங்கட்கு எனது நன்றியறிதலான வணக்கம். எனது பேச்சில் குற்றங் குறைகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

"தூக்கமுந் துயரமு மச்சமு மிடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன வெனைவிட்
டேக்கமும் வினையு மாயையு மிருளும்
இரிந்தன வொழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமு மருளு மறிவுமெய் யன்பும்
அழிவுறா வுடம்புமெய் யின்ப
ஊக்கமு மெனையே யுற்றன வுலகீர்
உண்மையிவ் வாசக முணர்மின்"

"ஆதியு நடுவு மந்தமு மில்லா
அருட்பெருஞ் சோதியென் னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானு
நித்திய னாயினேன் உலகீர்
சாதியு மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
வீதியி லுமைத்தா னிறுவுவ லுண்மை
விளம்பினேன் வம்மினோ விரைந்தே"

—இராமலிங்க சுவாமிகள்.

அருட் பெருஞ்சோதி !
தனிப்பெருங் கருணை !

“ கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுங் களிப்பே
   காணார்க்குங் கண்டவர்க்குங் கண்ணளிக்குங் கண்ணே
வல்லார்க்கு மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே
   மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கு மதியே
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே
   நரர்களுக்குஞ் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கு நலமே
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நட மிடுகின்ற சிவமே
   என்னரசே யான்புகலு மிசையுமணிந் தருளே ”

—இராமலிங்கசுவாமிகள்

திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் எழுதிய நூல்கள்

மனிதவாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்

இந்நூல் காந்தியடிகளின் வரலாற்றைக் கூறுவதன்று. இஃது அவர் வரலாற்றிலுள்ள நுட்பங்கள் மனித வாழ்க்கையோடியைந்து நிற்கும் முறையைக் குறிப்பது; அதாவது காந்தீயத்தை அறிவுறுத்துவது; **பகவத்கீதை திருக்குறள்** என்னும் இரண்டு நூல்களின் சாரமாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூற்கண் விளங்கும் முதற்பொருள் மூன்று. (க) மனிதன் எவன் என்பது (உ) ஒருவன் மனிதனாக எத்தகை வாழ்க்கை நடாத்தல் வேண்டுமென்பது (ங) மனித வாழ்க்கைக்கு இலக்கியர் மகாத்மா காந்தி என்பது.

முதற்பகுதியில் மனிதப் பிறவியின் விழுப்பமும், மனிதன் எவன் என்பதும் ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் பகுதியில் வாழ்க்கையின் புறத்தூய்மைக்கும் அகத்தூய்மைக்குமுரிய முறைகளும், வாழ்வின் முடிந்த நிலை இன்னது என்பதும், அந்நிலை பெற்ற சில சத்தியாக்கிரகிகளின் வரலாறுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் பகுதியில் காந்தியடிகளின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, தியாகம், உண்மை, தொண்டு, அறம், அன்பு முதலியவற்றினின்றுந் திரண்ட காந்தீயம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூற்கண் பெண் மக்கட்குரிய பொருள், ஆண் மக்கட்குரிய பொருள், அரசியலுக்குரிய பொருள், சத்தியாக்கிரகப் பொருள், சமயப் பொருள் முதலிய பல பொருள்கள் காணலாம். இல்லறம், தியாகம், அஹிம்ஸை, சுயராஜ்யம், சத்தியாக்கிரகம், சமய வாழ்வு முதலியன வாசிப்போர்க் கின்பூட்டுவன. சமய வாழ்வில் சமரச சன்மார்க்க நுட்பம் மிக விளக்கமாக ஓதப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் அடிகளின் அறவுரைகளைத் திரட்டி அவைகளை முறைப்படுத்தியுள்ள ஒழுங்

கும் பொருளும் வாசிப்போர்க்கு இன்பூட்டுவதோடு நேரிய வாழ்வு நடாத்துமாறு அவரை அவைகள் தூண்டும். சன்மார்க்கத் துறைகள் பல இந்நூற்கண் பொலிதல் காணலாம். விலை ரூபா 2-8-0.

பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை

இந்நூல், பெண்மை தாய்மை இறைமை என்னும் முப்பொருளை முதலாக உடையது. இம்மூன்றும் முறையே நூலின் உடல் உள்ளம் உயிராக அமைந்திருக்கின்றன. இம்மூன்று முதலினின்றும் கிளம்பிய கவடுகளும் கோடுகளும் நூலின் பிற உறுப்புக்களென்க.

பெண் பிறவியின் விழுமிய நோக்கம், அன்பால் ஒருவனை மணந்து ஒழுங்குபட்ட இல்லறம் நடாத்துவதில் நிறைவேறுமென்பது நூலின் திரண்ட பொருள். இயற்கை வாழ்வினின்றும் வழுவிச் செயற்கைப்பாழில் விழுவதால் விளையுங் கேடுகள் இந்நூற்கண் விளக்கமாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. அறம் அன்பு அருள் முதலியவற்றிற்குப் பெண் உறையுள் என்பது இந்நூலில் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. ஒருத்தி ஒருவனுடனும், ஒருவன் ஒருத்தியுடனும்வாழும் உயரிய ஒழுக்க மணம் இந்நூலில் யாண்டுங் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

இயற்கை வாழ்வு, செயற்கைத் தாழ்வு, உடலோம்பல், மலச்சிக்கல், கூடா வொழுக்கத்தால் விளையுங் கேடுகள் போன்ற பொருள்கள் நூலின் ஊடே ஊடே சில விடங்களில் பெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லார்க்கும் பயன்படு முறையில் நூல் எளியநடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாம் பதிப்பு விலை ரூபா 2.

தமிழ்த் தென்றல்	... ...	2	0	0
முருகன் அல்லது அழகு	... ...	1	0	0
சைவத்தின் சமரசம்	... ...	0	8	0
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே	...	0	8	0
சைவத் திறவு	... ...	0	8	0
கடவுள் காட்சியும் தாயுமானவரும்	...	0	4	0
தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்	...	0	4	0

முருகவேள் புத்தகசாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை.

ALAGAPPA ANNAMALAI SCOUTER
S.I. RY.